

NEFRET MEKTUPLARI

VI KEELAND
PENELOPE WARD

@psilon®

NEFRET MEKTUPLARI

**VI KEELAND
PENELOPE WARD**

**Çeviri:
Tuba Özkat**

©psilon'

*Kimberly'ye,
Reed ve Charlotte'a doğru evlerini bulduğun için.*

Bölüm 1

Charlotte

Bir yıl önce hayatta burada olmazdım. Beni yanlış anlamayın, züppelik etmiyordum. Çocukluğum ve gençliğim annemle birlikte ikinci el dükkânların raflarını arayıp taramakla geçti. O zamanlar ikinci el mağazalara da Goodwill* deniyordu ve dükkânlar da ağırlıklı olarak mavi yakalıların olduğu muhitlerdeydi. Bugünlerde ise kullanılmış ürünlere *vintage* deniyor ve Yukarı Doğu Yakası'nda küçük bir servet karşılığında satılıyor.

Brooklyn kentsel değer kazanana kadar dolabım “nazikçe giyilmiş” kıyafetlerle doluydu.

Olayım ikinci el olmasıyla ilgili değildi. Kullanılmış gelinliklerle ilgili sorunum, beraberinde taşıdıkları hikâyeleri hayal etmemdi.

Niçin buradalar?

Çapraz kumaşlı korsesi ve kat kat tül eteği olan, kalp yaka bir Vera Wang gelinliği askısından aldım. *Peri masalı beklentileri. Altı aydan sonra boşanmış*, diye karar verdim. Monique Lhuillier'den zarif dantelli, balık etek

* ABD merkezli hayır kuruluşu. (ç.n.)

bir gelinlik;*damat korkunç bir trafik kazasında ölmüştür.* Asla evlenemeyecek olan perişan hâldeki gelin, kilisenin geleneksel yardım satışı için gelinliği bağışlamıştır. Bilinçli birisi gelinliği kelepir fiyata almış ve yeniden satarak yatırımını üçe katlamıştır.

Her kullanılmış gelinliğin bir hikâyesi vardı ve benimki, “*Evleneceğim adam aldatan aşağılık herifin teki çıktı.*” rafına aitti. İç geçirdim ve kasada Rusça laflayan iki kadına doğru geri döndüm.

Tuhaf, eşit çizilmemiş kaşları olan uzun kadın, “Bu gelecek yılın koleksiyonundan, doğru mu?” diye sordu.

Gözlerimi kaşlarına dikmemeye çalışsam da başarısız oldum. “Doğru. Marchesa ilkbahar koleksiyonundan.”

Yirmi dakika önce o gelinlikle içeri girdiğimde henüz çıkmamış bir koleksiyona ait olduğunu söylemiş olsam da kadınlar katalogları karıştırıyordu. Tasarımcısının orijinal fiyatları hakkında bir fikir sahibi olmaya çalıştıklarını varsaydım.

“Henüz orada bulabileceğinizi sanmıyorum. Müstakbel kayınvalidem...” Durup lafımı düzelttim. “*Eski müstakbel kayınvalidem tasarımcılardan birini mi ne tanıyordu.*”

Kadınlar bir an için gözlerini bana dikti ve sonra konuşmaya devam ettiler.

Tamam o zaman. “Sanırım daha fazla zamana ihtiyacınız var,” diye mırıldandım.

Dükkânın arka taraflarına doğru giderken ÖZÜL YAPIM etiketli bir raf buldum. Gülümsedim. Eğer Todd’un annesini dil bilgisi hatası yapılmış bir yere getirmiş olsaydım kalp krizi geçirirdi. Gelinlik bakmak için, ben deneme odasıundayken ona şampanya servis edilmeyen bir mağazaya gittiğimizde dehşete kapılmıştı. Tanrım, gerçekten de Kool-Aid’le sarhoş olmuştum ve neredeyse şu burnu havada sürtüklerden birine dönüşecektim.

Parmak uçlarımı özel yapım gelinliklerin üzerinde gezdirip iç geçirdim. Muhtemelen bu gelinliklerin ardında daha da ilginç hikâyeler vardı. Sıkıcı sevgili veya kocalarla olmayacak kadar özgür ruhlu, seçmece gelinler. Geleneklere aykırı hareket eden azimli kadınlar, siyasal mitinglerde yürüyen kadınlar, ne istediklerini bilen kadınlar.

Kan kırmızısı güllerle bezenmiş, A kesim bir gelinlikte durdum. Korse şeklindeki üst kısmında kırmızı şeritler vardı. *Fransız ressam olan komşusu için bankacı sevgilisini terk etmiş ve bu da Pierre'le evlenirken giydiği gelinlikmiş.*

Bu kadınlar için hiçbir tasarım gelinlik olmazmış çünkü ne istediklerini tam olarak biliyorlar ve bunu söylemekten korkmuyorlarmış. Yüreklerinin istediği şeyin peşinden gitmişler. Onlara gıpta ettim. Eskiden ben de onlardan biriydim.

Derinlerde bir yerde, ben de özül yapım kızdım—bile rek yanlış söyledim. Ne zaman yolumu kaybedip kurallara uyan biri olmuştum ki? Todd'un annesine hislerimi itiraf edecek cesaretim yoktu, zaten baştan o havalı, sıkıcı gelinliği almamın sebebi de buydu.

ÖZÜL askısındaki son gelinliğe geldiğimde bir an için durmak zorunda kaldım.

Tüyler!

Bugüne kadar gördüğüm en güzel tüylerdi. Bu gelinlik beyaz da değildi, uçuk pembeydi. Bu gelinlik *her şeydi*. Eğer özül yapım bir gelinlik alabilseydim seçeceğim gelinlik bu olurdu. Bu sadece bir gelinlik değildi. Bu O gelinlikti. Üst kısmı hafifçe kıvrımlı, straplezdi. Yaka kısmından daha ufak, minik tüyler fırlıyordu. Üzerindeki dantel bütün gövde kısmını kaplıyordu, sonra da trampet stilindeki güzel eteğe doğru iniyordu. Eteğin alt kısmı tüylerden bir kreşendo gibiydi. Bu gelinlik *şarkı söylüyordu*. Sihirliydi.

Öndeki kadınlardan biri gelinliğe baktığımı gördü.

“Bunu deneyebilir miyim?”

Başıyla onaylayıp beni arkadaki bir soyunma odasına yönlendirdi.

Soyundum ve dikkatlice gelinliği giydim. Ne yazık ki hayallerimin gelinliği bir beden küçüktü. Son zamanlarda streten yiyip durmam sonunda etkisini göstermişti.

O yüzden arkasındaki fermuarı açık bıraktım ve aynada kendime hayretle baktım. *Bu*. Bu, aldatan nişanlısını terk etmiş yirmi yedi yaşındaki biri gibi görünmüyordu. Bu her gün, iki öğün ramenden* başka bir şey yiyebilmek için gelinliğini satması gereken birine benzemiyordu.

Bu gelinlik bana kendimi dünyada hiçbir şeyi umursamayan biri gibi hissettirdi. Çıkarmak istemedim. Fakat dürüst olmam gerekirse terliyordum ve gelinliği mahvetmekten çekiniyordum.

Çıkarmadan önce son bir defa aynada kendime baktım ve yeni bana bakarken kendimi hayali kişiye tanıttım.

Ellerim kalçalarımda özgüvenle dururken, “Merhaba, Ben Charlotte Darling,” dedim. Kahkaha attım çünkü sesim haber spikeri gibi çıkmıştı.

Gelinliği çıkardıktan sonra gözüme içindeki mavi bir şey takıldı. İç astarına dikilmiş bir şeydi.

Ödünç alınmış bir şey, mavi bir şey, eski bir şey, yeni bir şey. Böyleydi, değil mi? Yoksa tam tersi miydi?

Belki de bu “mavi bir şey” ile ilgilidir, diye düşündüm.

Kumaşı kaldırıp yaklaştırdım, gözlerimi kısarak notu okudum. En üste, *Reed Eastwood’tan*, yazısı işlenmişti. Okurken parmağımı her harfin üzerinde gezdirdim.

* Rāmen, Çin kökenli olan ve çorba içinde sunulan eriştenin Japon mutfağındaki adıdır. Genellikle çorbası, et suyu ile yapılır ve dilimlenmiş et, kurutulmuş deniz yosunu, kamaboko, yeşil soğan ve hatta mısır gibi üst malzemeleri ile servis edilir. (e.n.)

Allison'a—

"Kadın, 'Hayalperest olduğum için beni bağışla,' dedi ve adam onun elini tutarak cevapladı, 'Daha erken gelip de seninle birlikte hayal kurmadığım için beni bağışla,'"

— J. Iron Word

Bütün hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkürler.

*Aşkın,
Reed*

Kalbim hızla çarpıyordu. Bu okuduğum en romantik şey olmalıydı. Bu gelinliğin nasıl olup da buraya geldiğini hayal bile edemiyordum. Hangi aklı başında kadın böylesine güçlü bir duyarlılığı verebilirdi ki? Eğer önceden bu gelinliğin her şey olduğunu düşündüysem... şimdi, kesinlikle *her şeydi*.

Reed Eastwood kadını sevmişti. *Ah hayır*. Allison'ın ölmemiş olduğunu umdum. Çünkü o kelimeleri birine yazan bir adam öylece aşkından vazgeçmezdi.

Görevli bana seslendi. "Her şey yolunda mı?"

Kadına bakmak için perdeyi çektim. "Evet... evet. Aslında bu elbiseye âşık olmuş olabilirim. Marchesa'dan ne kadar alabileceğimi çözebildiniz mi?"

Kadın başını iki yana salladı. "Biz para vermeyiz. Mağazada kullanmak için çek alırsınız."

Lanet olsun.

Paraya gerçekten ihtiyacım vardı.

Uçuk pembe tüylü elbiseyi işaret ettim. "Bu gelinlik ne kadar olur?"

"Takas olarak bile verebiliriz."

Baştan çıkarıcıydı. Gelinlik benim ruhani hayvanımdı ve not, kusursuz hayali nişanlım tarafından bana yazılmış gibi

Bölüm 2

Charlotte

İki ay sonra

Özgeçmişimin elden geçmesi gerekiyordu. İki saat boyunca internetten eleman aranıyor ilanlarına baktıktan sonra yeteneklerimi biraz allayıp pullamam gerekeceğini fark etmiştim.

Bugün bitirdiğim boktan geçici iş, yönetsel deneyime çekidüzen verebilirdi. En azından kâğıt üzerinde iyi görünürdü. Özgeçmişim dediğim sözde şeyi Word'de açtım ve en son işime avukat yardımcılığını ekledim.

Worman ve Ortakları. Adı da kendine nasıl uyuyordu. David Worman*, otuz günlük geçici işimi bitirdiğim avukat, kesinlikle yarı solucan yarı insandı. Tarihleri ve adresi de girdikten sonra koltuğumda arkama yaslandım ve o pislik için çalışırken kazandığım deneyimleri listeleyebilmek için düşündüm.

Bir bakalım. Parmağımla çeneme vurdum. *Bu hafta solucan adam için ne yaptım? Hımm... Dün, EEOC**'ye şikâyet*

* Kelime anlamı İngilizcede 'solucan' demektir. (ed.n.)

** Eşit Çalışma Hakkı Komisyonu. (ç.n.)

bulunmakla tehdit ederek elini kıcımdan çekmiştim. Evet, bunun kesinlikle eklenmesi gerekiyordu. Yazdım:

Baskı altındaki ortamlarda birden fazla iş yapmakta uzmanım.

Salı günü, solucan bana posta pulu makinesinin tarihini nasıl geriye alacağını öğretmişti, böylece Vergi Dairesi son vergi çekini zamanında verdiğini düşünecek ve ona para cezası kesmeyecekti. *İyi malzemeydi.* Bunun da eklenmesi gerekiyordu.

Zaman sınırlaması olan durumlarda başarılıyım.

Geçen hafta, iki hediye almam için beni La Perla'ya göndermişti;karısının doğum günü için güzel bir şeyler ve "özel bir arkadaş" için de seksi bir şeyler. Kendim için küçük bir şeyi de pisliğin faturasına eklemiş olabilirdim. Tanrı biliyor ya, şu günlerde otuz sekiz dolarlık tangayı karşılayacak gelirim yoktu.

Özel projelerde mükemmel iş etiği ve bağlılık gösteririm.

Birkaç tane daha saçma, moda olmuş kelimelerle övülen beceri daha ekledikten sonra, özgeçmişimi bir düzine yeni geçici iş kurumlarına yolladım ve kendimi ağzına kadar doldurduğum şarap kadehimle ödüllendirdim.

Ne heyecan verici bir hayat yaşıyordum. *Yirmi yedimdeyim ve bekâрім, New York'ta bir cuma gecesi ve saat daha sekiz bile değilken ben eşofman ve tişörtle oturuyorum.* Fakat hiç dışarı çıkma isteğim yoktu. Todd gibi adamların içlerindeki hayvanı pahalı takım elbiselerin ardına gizlediği, on altı dolarlık martinileri içmek için havalı barlara gitme isteğim yoktu. Onun yerine Facebook'a girdim ve diğer insanların hayatlarına bakınmaya karar verdim.En azından hayatlarını sergileyenlere...

Ana sayfam klasik cuma gecesi paylaşımlarıyla doluydu. İndirimli içki saati gülümsemeleri, yemeklerin ve bazı arkadaşlarımdan şimdiden sahip oldukları bebeklerin fotoğrafları. Bir müddet şarabımı yudumlarken düşünmeden

bakındım... Ta ki aşağı doğru indiren parmağımı olduğu yerde donduran bir fotoğrafa denk gelene kadar. Birisi Todd'un fotoğrafını paylaşmıştı. O ve kolunda takılı bir kadının fotoğrafıydı. Bana çok benzeyen bir kadınla... Kız kardeşim deseniz inanırlardı. Sarı saçlar, iri mavi gözler, bembeyaz ten, dolgun dudaklar ve bir zamanlar benim de yaptığım gibi Todd'a aptal gibi hayran gözlerle bakmalar. Kıyafetlerine bakılınca bir düğüne gitmiş olabileceklerini düşündüm. Sonra altındaki yazıyı okudum.

Todd Roth ve Madeline Elgin nişanlarını duyurdu.

Nişanları mı?

Yetmiş yedi gün önce —saydığımdan değil— *bizim* nişanımız sona ermişti. Şimdiden başka birine mi evlenme teklif etmişti? Tanrı aşkına, beni aldatırken yakaladığım kadın bile değildi.

Bir hata olmalıydı. Fareyi hareket ettirip Todd'un sayfasına girerken sinirden elim titriyordu. Fakat elbette hata falan yoktu. Düzinelerce tebrik notu vardı, hatta birkaçına cevap bile vermişti. Ayrıca ellerinin fotoğrafını da paylaşmıştı, kızın parmağındaki nişan yüzüğünü gösteriyordu. *Benim-kahrolası-nişan-yüzüğüm*. Benim klas eski nişanlım, o hâlâ fermuarını çekmeye çalışırken suratına fırlattığım yüzüğü değiştirmeye bile zahmet etmemişti. İki yıl üstünde uyuduğumuz yatağı değiştirmiş olmasının hiç yolu yoktu. Aslında, *Madeline* muhtemelen şimdiden Roth mağazalar zincirinin satın alma departmanında çalışıyordu. Benim eski masamda oturuyordu, her gün Todd'un suratına bakmak zorunda kalmamak için çıktığım işimdeydi.

Ben kendimi... Nasıl hissettiğimden emin değildim. Hasta. Mağlup. Fenalaşmış. *Yeri doldurulabilir*.

Gariptir ki sevdiğimi düşündüğüm adamın yoluna devam etmiş olmasına karşı kıskançlık hissetmedim. Sadece

böyle basitçe yerimin doldurulması gerçekten canımı acıtmıştı. Yaşadığımız şeyin hiç de özel olmadığı doğrulanmıştı. Ben aramızdaki ilişkiyi bitirdikten sonra beni geri kazanacağına yemin etmişti. Bana hayatının aşkı olduğumu ve birlikte olmanın kaderimizde olduğunu kanıtlamasını durduracak hiçbir şey olmadığını söylemişti. İki haftadan sonra çiçekler ve hediyeler kesilmişti. Üçüncü haftadan sonra da aramalar. Şimdi nedenini biliyordum, hayatının aşkını bulmuştu, *yine*.

Buna kendim bile şaşıırıyordum ama ağlamadım. Sadece üzgün hissediyordum. *Gerçekten üzgün*. Hayatım, dairem, işim ve saygınlığımla birlikte, Todd her zaman inandığım ideali de benden söküp almıştı—gerçek aşkı.

Arkama yaslanıp gözlerimi yumdum, birkaç derin, arındırıcı nefes aldım. Sonra bu haberi öylece kaldıramayacağıma karar verdim. *Bu saçmalık!* Harekete geçmekten başka çarem yoktu. O yüzden eski nişanlısı yatağın soğumasını beklemeden eve başka bir kadın getiren her Brooklyn’li küçük düşürülmüş kızın yapacağını yaptım.

Bir şişe şarabı bitirdim.

Evvet. Sarhoştum.

Konuşurken dilim dolanmıyor olsa bile, arkası tamamen açık tüylü bir gelinliğin içinde oturuyor ve şarap şişesinden doğruca içiyor olmam büyük bir ipucu olabilirdi. Hanımefendilere hiç uymayan bir şekilde başımı arkaya doğru yattırdım ve içindeki son damlaları da bitirdikten sonra şişeyi masaya indirdim. Dizüstü bilgisayarım sarsıldı, uyku modundan çıkarak açıldı. Mutlu çift beni karşıladı.

“Aynı şeyi sana da yapacak.” Parmağımı ekrana doğru salladım. “Neden biliyor musun? Bir kere aldatan her zaman aldatır.”

Gelinlikteki kahrolası tüyler yine bacağımı gıdıkladı. Son bir saat içinde on kere olmuştu, yine de her seferinde bacağımdan yukarı çıkan bir böcek olduğuna yemin etmiş-tim. Yine uzaklaştırmak için uzandığım sırada elime bir şey değdi ve ne olduğunu anladım. *Mavi not.*

Eteği kaldırıp eteğin astarını kaldırdım ve notu tekrar okudum.

Allison'a—

“Kadın, ‘Hayalperest olduğum için beni bağışla,’ dedi ve adam onun elini tutarak cevapladı, ‘Daha erken gelip de seninle birlikte hayal kurmadığım için beni bağışla,’”

— J. Iron Word

Bütün hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkürler.

*Aşkın,
Reed*

Kalbim özlem dolu bir iç çekiş koyuverdi. *Nasıl güzel. Nasıl romantik.* Bu ikisine ne olmuştu ki bu gelinlik kız-larına verilmek için özenle bakılmak yerine sarhoş bir kı-zın üstünde son bulmuştu? Uzak bir ihtimaldi, fakat zaten Todd'un suratına daha fazla bakmaya katlanamazdım. O yüzden Facebook'a *Reed Eastwood* yazdım.

New York'ta iki kişi çıkınca şaşkınlığımı bir hayal edin. İlki muhtemelen altmışlarının ortalarında idi. Gerçi gelinlik onun yaşlarındaki bir gelin için azıcık seksiydi, yine de emin olmak için sapık gibi bakındım. Reed Eastwood'un Madge adında bir karısı ve Clint adında bir golden retriever cinsi köpeği vardı. Ayrıca üç kızı vardı ve geçen yıl kızlarından biriyle mihraba doğru yürürken ağlamıştı.

Bir parçam Reed'in kızının düğün fotoğraflarına bakarak kendime biraz daha işkence etmemi istiyor olsa da diğer Reed Eastwood'a geçtim.

Adamın profil fotoğrafı ekrana gelince nabzım hızlanarak beni ayılttı. *Bu* Reed Eastwood son derece muhteşemdi. Aslında o kadar inanılmayacak kadar yakışıklıydı ki birinin şaka olarak ya da kız tavlamak için kullandığı bir model fotoğrafı olabileceğini düşündüm. Fakat fotoğraflarına tıkladığımda aynı adamın farklı fotoğrafları olduğunu gördüm. Her biri öncekinden daha olağanüstüydü. Çok fotoğrafı yoktu ama tıkladığım son fotoğraf birkaç yıl öncesine dayanıyordu, o ve bir kadın vardı. Bir nişan fotoğrafıydı —Reed Eastwood ve *Allison Baker*.

İşte, mavi notun yazarını ve aşkını bulmuştum.

Cep telefonum komodinin üstünde zıplayan Meksika fasulyesi gibi dans ediyordu. Uzanıp aldığım sırada sesli mesaja düştü. On bir otuz. Kahretsin, gerçekten sızmıştım. Yutkunmaya çalıştım ancak ağzım çölden daha kuruydu. Kocaman bir bardak suya, Motrin'e, banyoya girmeye ve Tanrı'nın cezası, dik güneş ışıklarını önlemek için yatak odası güneşliğinin çekilmesine ihtiyacım vardı.

Akşamdan kalma kıcımlı mutfağa sürükledim, su içmek midemi bulandırır da kendimi içmeye zorladım. Su ve hapların yakın gelecekte tam aksi yönde gideceğine dair bir olasılık vardı. Uzanmam gerekiyordu. Yatak odasına giderken mutfak masasında duran bilgisayarımın yanından geçtim. Önceki bulanık gecenin acı verici bir hatırlatıcısıydı. Neden tek başıma bir şişe şarabı bitirdiğimi hatırlatıyordu.

Todd nişanlandı.

Ona kızgındım çünkü bugün bok gibi hissediyordum. Hayatımın başka bir gününü daha mahvetmesine izin verdiğim için kendime daha da kızgındım.

Off.

Hafızam bulanıktı, fakat mutlu çiftin fotoğrafı gün gibi berraktı elbette. Birdenbire panikle doldum. *Tanrım, umarım hatırlamadığım aptalca bir şey yapmamışımdır.* Düşünceyi görmezden gelmeye çalıştım, hatta yatak odamın kapısına kadar vardım, fakat huzursuzluk veren bu düşünceyle asla dinlenemeyeceğimi biliyordum. Masaya geri dönüp bilgisayarımı açtım ve doğruca mesajlarıma girdim. Todd'a mesaj atmadığımı görünce rahatlayarak nefesimi verdim ve sonra yatağıma kıvrılmak için döndüm.

Sonunda insan gibi hissetmeye başladığımda öğlenin erken saatleriydi, bir duş aldım. İşim bitince telefonumu şarjdan çıkardım ve saçlarıma doladığım havlumla yatağıma oturup mesajlarıma baktım. Yeni bir sesli mesajım olduğunu görene kadar beni uyandıran şeyin telefonum olduğunu unutmuştum. Muhtemelen teklif edecek işleri olmadığı hâlde benimle görüşerek günü harcamak isteyen başka bir geçici kurumdu. "Oynat" tuşuna bastım ve dinlerken saçımı taramak için tarağımyı aldım.

"Merhaba, Bayan Darling. Ben Eastwood Gayrimenkulleri'nden Rebecca Shelton. Millennium Tower'daki çatı katını gezme isteğinize cevaben arıyorum. Bugün dörtte bir gösterimimiz var. Eğer sonrasında daireyi gezmek isterseniz Bay Eastwood orada olacak, bu akşam beş gibi diyelim mi? Eğer bu sizin programınıza uyuyorsa lütfen bizi arayıp doğrulayın. Numaramız..."

Bıraktığı numarayı duyamadım bile çünkü telefonumu yatağına düşürmüştüm. *Ah Tanrım.* Mavi notlu adamın peşine düştüğümü tamamen unutmuştum. Sislerin arasından ufak tefek parçalar giriverdi. O yüz. O *muhteşem* yüz. Onu

nasıl unutabildim ki? Fotoğraflarına bakındığımı hatırladım... Sonra biyografisine... Bu da beni Eastwood Gayrimenkulleri'nin sitesine yönlendirmişti. Fakat sonrasına ait tek bir şey bile hatırlayamadım.

Bilgisayarımı alarak arama geçmişime baktım ve son ziyaret ettiğim siteyi açtım.

Eastwood Gayrimenkulleri dünyanın en büyük bağımsız simsarlık şirketlerinden biridir. En prestijli ve seçkin gayrimenkulleri, en nitelikli alıcılarla buluşturuyor, iki taraf için de en yüksek mahremiyeti garanti ediyoruz. İster New York City'de park manzarası olan çatı katı dairesi arıyor olun, isterseniz su kenarında bir Hampton mülkü, dağlarda bir kaçış için büyümlü bir şato ya da kendinize ait özel bir adaya hazır olun, Eastwood hayallerinizin başladığı yerdir.

Mülkleri aramak için bir link vardı, o yüzden kadının bahsettiği yerin adını yazdım: *Millennium Tower*. Elbette, çatı katı satılık olarak çıktı. Sadece 12 milyon dolara, Columbus Caddesi'nde, Central Park manzarasını ayaklarımın altına seren bir daireye sahip olabilirdim. *Durun da size bir çek yazayım.*

Bir video ve iki düzine fotoğrafa salya akıttıktan sonra daireyi görmeye randevu almak için tuşa tıkladım. Bir başvuru formu çıktı, üstünde şöyle yazıyordu: *Satıcılarımızın mahremiyeti ve güvenliği adına, bütün olası alıcılarımızın mülkleri görmek için başvuru formunu tamamlamaları gerekiyor. Yalnızca sıkı ön yeterlilik kriterimizi karşılayan alıcılarla temasa geçilecektir.*

Alayla güldüm. *Cidden harika ön yeterlilik kriterin varmış Eastwood*. Bırak satın almayı, o fiyakalı yeri görmeye şehrin yukarısına gitmek için metroya yetecek param olduğundan bile emin değildim. Beni yeterli göstermesi için ne yazdığımı Tanrı bilirdi.

Siteyi kapadım ve tam bilgisayarımı da kapayıp yatağa geri dönmek üzereydim ki Bay Romantik'e Facebook'tan bir kez daha bakmaya karar verdim.

Tanrım, herif muhteşemdi.

Peki ya...

Yapmamalıyım.

Sarhoşken bulunan fikirlerden hiç iyi şeyler çıkmazdı.

Yapmam.

Fakat...

O yüz...

Ve o not.

Nasıl romantik. Nasıl güzel.

Artı... Ömrümde hiç on iki milyon dolarlık bir çatı katının içini görmemiştim.

Gerçekten yapmamalıyım.

Öte yandan... son iki yılı *yapmam gereken* her şeyi yaparak geçirmiştim. Ve bak o beni nereye getirmişti?

Tam buraya. Beni tam bu kahrolası noktaya getirmişti. Akşamdan kalma ve işsiz bir hâlde bu lanet olası dairede oturuyordum. Belki de değişiklik olarak *yapmamam* gereken şeyleri yapmamın vaktiydi. Telefonumu elime aldım ve parmağım bir süre "Geri Ara" tuşunun üzerinde oyalandı.

Boş versene.

Kimse asla bilmeyecekti. Eğlenceli olabilirdi. Giyinip kuşanmak ve Yukarı Batı Yakası'ndanmışım gibi davranırken adamla ilgili merakımı tatmin etmek. Bundan ne zarar gelirdi?

Benim aklıma bir şey gelmedi. *Gerçi merakla ilgili ne dediklerini biliyorsun...*

Geri aramak için tuşa bastım.

"Merhaba. Ben Charlotte Darling, Reed Eastwood'la randevumu onaylamak için arıyorum..."

Bölüm 3

Charlotte

“Etrafınıza dilediğinizce bakabilir veya burada girişte bekleyebilirsiniz, nasıl arzu ederseniz. Bay Eastwood önceki randevusunu bitirmek üzere kısa süre sonra sizinle olacak.”

Belli ki fiyakalı bir çatı katını göstermek için birden fazla kişiye ihtiyaçları vardı. Sadece Reed Eastwood yoktu, ayrıca beni karşılamakla ve bana mülkle ilgili bilgi veren bir broşür vermekle görevli bir hostes de vardı.

Kız ortadan kaybolmadan önce, “Teşekkürler,” dedim.

Girişte durdum, T.J.Maxx’in sezon sonu bölümünden aldığım fıstık yeşili çantamı kavrarken bunun çok büyük bir hata olabileceğine dair bir hisle doldum.

Kendime *niçin* burada olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım. Kaybedecek neyim vardı? Kesinlikle hiçbir şeyim yoktu. Hayatım karman çormandı ve en azından mavi notun sahibiyle ilgili merakımı dindirip hepsini bitirebilirdim. Sadece ona —onlara— ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu, sonra da neşeyle yoluma koyulacaktım.

Otuz dakika geçmişti ve ben hâlâ bekliyordum. Dairenin diğer tarafından gelen boğuk sesli konuşmaları duyabiliyordum, fakat henüz çıkan olmamıştı.

Sonra ayak seslerinin mermer zeminde yankılanmasıyla çıkan ses geldi.

Kalbim daha hızlı çarptı, fakat sadece hostes, varlıklı görünen bir çiftle birlikte girişten geçerek çıkışa yöneldi. Reed Eastwood görünürde yoktu.

Üçü birlikte asansörde kaybolmadan önce küçük, beyaz bir köpek tutan kadın bana gülümsedi.

Nerede bu adam?

Bir an için beni tamamen unuttu mu diye merak ettim. Ortalık çok sessizdi. Burada arka kapı falan var mıydı? Sadece girişte kalmam gerekiyor olsa bile biraz dolanmaya karar verdim ve büyük bir kütüphaneye girdim.

Koyu renkli, erkeksi görünen ahşaplar alanı kaplıyordu. Her duvarda tavandan zemine kadar açık kitaplıklar vardı. Ayaklarımın altında benim bütün yılda kazanabileceğimden daha fazla ederi olan bir Pers halısı bulunuyordu.

Eski kitapların kokusu sarhoş ediciydi. Rafların önünde dolanırken gözüme ilk takılanı aldım —Mark Twain'den *Huckleberry Finn'in Maceraları*. Yıllar önce okuldayken bunu duyduğumu hatırladım, fakat ne hakkında olduğunu ölsem anımsamazdım.

“İlk büyük Amerikan romanı, tabii sorduğunuz kişiye göre değişir.”

Yoğun, insanın içine işleyen sesiyle bütün bedenim titrediydi. Sizi doğruca kesip geçen tarzda bir sestiydi.

Elim göğsümde arkamı döndüm. “Beni korkuttunuz.”

“Yalnız olduğunuzu mu sandınız?”

Onu incelerken donakaldım. Gerçek anlamda donakaldım. Reed Eastwood bu oda kadar kara ve göz korkutucuydu. Tek bir bakışla dizlerim titremişti. Hayal ettiğimden daha da uzundu ve onun için özel dikilmiş olduğuna emin olduğum bir gömlek giyiyordu. Göğsünün kıvrımlarına bir eldiven gibi oturmuştu. Ayrıca papyon ve pantolon askısı

da takıyordu, başka birinde bu ineğimsi bir görüntü oluşturabilirdi. Fakat bu adamda —şu kaslı göğüste—inanılmaz seksiydi.

Sadece kapının girişinde durup beni incelerken elinde bir dosya vardı. Bunun biraz kabalık olduğunu düşündüm, ama dürüst olmam gerekirse, bu senaryoyla hiç deneyimim yoktu. Normalde bir emlakçı müşterisiyle tokalaşmak için elini uzatmaz mıydı? Geciktiği için özür dilemez miydi?

“Okudunuz mu?” Sesi yine içimde titreşerek geçti.

“Ne?”

“Tuttuğunuz kitabı. *Huckleberry Finn’in Maceraları*.”

“Ah. Şey... Okudum. Sanırım... evet, okulda, yıllar önce.”

Bana yaklaşırken üzerimden ürpertiler geçip gitti, sanki cevabımın ötesini görebiliyormuş gibi bana şüpheli bir bakış attı. Bu beni epey huzursuz etti. Gözleri bitter çikolata gibiydi; kahverenginin en yoğun tonu. Vücudumu baştan aşağı süzdüğünde meme uçlarım sertleşti.

“Tam olarak o kitabı seçmenize sebep olan neydi?”

Dürüstçe cevap vererek, “Sırtı,” dedim.

“Sırtı mı?”

“Evet. Siyah ve kırmızı, odayla çok iyi uyum sağlıyor. Benim için aradan fırladı... çıktı.”

Ağzı hafif, alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, gerçi kahkaha atmadı. Beni inceliyor gibi görünüyordu. Yoğunluğu kaçmak istememe sebep oldu. Tüm bu delice girişimi unutmak istememe. O mavi notun tatlılığına dayanarak gözümde canlandırdığım kişiyle alakası yoktu.

Ben bunun için gelmemiştim.

“En azından dürüstsünüz.” Başını yana eğdi. “Değil mi?”

Terliyordum. “Ne?”

“Dürüst.”

Sanki bana meydan okuyormuş gibi konuşuyordu.

Boğazımı temizledim. "Evet."

Bana yaklaştı ve kitabı elimden alırken parmakları benimkilere değdi. Küçük dokunuş elektriğe tutulmuşum gibi hissettirdi. Evli mi diye sol elinin yüzük parmağına bakmadan edemedim, yüzük yoktu.

"Bu yazıldığı zamanda tartışmalara yol açan bir kitap-tı," dedi.

"Nedendi o?" *Nedendi?* Sanki cevabı zaten biliyordum gibi.

Cevabını beklerken misk kokusunun sadeliğini içime çektim.

Reed uzun parmaklarını raftaki diğer kitapların üzerinde gezdirdi, konuşurken bana bakmadı. "Yeni yüzyılın başlangıcından hemen önce Güney'deki sosyal atmosferinin yergili bir anlatımı, fakat yazarın ırkçılığı ve köleliği anlatımı çoğu insan tarafından farklı yorumlanmış. Tartışmalara sebep olan kısmı bu." En sonunda bana döndü. "Muhtemelen okulda dikkatinizi vermediğiniz sırada bu size öğretilmişti."

Yutkundum.

Reed Eastwood'la ilgili ilk izlenimim: hor gören pisliğin teki.

Hor gören pisliğin teki olsa da haklı. Dikkatimi vermemiştim.

Kitabı tekrar yerine koyduktan sonra bana baktı. "Okur musunuz?"

Ağzından çıkan her soru meydan okur gibiydi.

"Hayır. Ben... eskiden romantik romanlar okurdum. Fakat o alışkanlığım artık yok."

Kaşını alayla havaya kaldırdı. "Romantik romanlar mı?"

"Evet."

"Öyleyse söyleyin bana Bayan Darling, arada sırada romantik romanlar okumak dışında okumayan biri, nasıl

oluyor da alanının yüzde yirmi beşi kütüphane olan bir çatı katıyla ilgileniyor?”

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Bu adamla geçireceğim garip sessizlikten kaçınmak için ne olursa...

“Kütüphanenin karakter kattığını düşünüyorum. Kitaplarla sarılı olmak çok seksi... rahat... Bilmiyorum. Cezbedici bir şeyler var.”

Tanrım, bu ne aptalca bir cevaptı.

Bana merakla bakmaya devam etti, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibiydi. Bakışları beni çok rahatsız etti, sadece çok ciddi olduğu için değil, aynı zamanda çok çekici olduğu için. Siyah saçları yana doğru atılmıştı, kalan yerlerinin aksine kusursuzca yapılmamıştı. Ayrıca birkaç gündür tıraş olmadığı da kirli sakalından belliydi. Reed’de düzgün kılık kıyafetiyle çelişen tehlikeli bir enerji vardı. Gözlerindeki bir şey bana, beni eğip günler sonra hissedeceğim kadar sertçe kıcımlı tokatlamakla hiç sorunu olmayacağını söylüyordu. En azından aklımın gittiği yer orasıydı.

Kütüphanede sessiz olmak, bakışlarının gücüyle ikiye katlanınca beni gerginleştiriyordu.

En sonunda, “Dairenin kalanını da gezelim mi?” dedi.

“Evet... lütfen. O yüzden buradayım.”

“Tabii,” diye homurdandı.

Rahatlamayla iç geçirdim, bulunduğumuz yerin değişimine minnettardım. Kütüphane bir zindan gibi gelmeye başlamıştı.

Reed arkadan da eşit derecede etkileyiciydi. Üstüne göre yapılmış pantolonundan kıcının kıvrımını izlerken aklımdaki cinsel düşüncelerle savaşmaya çalıştım.

Beni etkileyici görünen bir mutfağa yönlendirdi. “Maun zeminimiz var. Gördüğünüz gibi gurmelere göre—aşçıları akılda bulundurarak tasarlandı ve yakın zamanda yenilendi. Tezgâhlar granittir, ada tezgâh mermer. Paslanmaz

çelikten gereçler Bosch'un. Her şey birinci sınıf. Mutfak dolapları özel olarak beyaz lakeden. Yemek yapar mısınız, Bayan Darling?"

Siyah, vücudumu saran elbisemin içinde dimdik durarak, "Fırsat oldukça yapıyorum, evet," dedim.

"Harika. Pekâlâ, etrafınıza bakabilirsiniz. Eğer sorunuz olursa bana haber vermekten çekinmeyin."

Bana karşı normal davranmaya mı başlıyordu? Kalp atışlarım biraz dinmeye başladı.

Devasa mutfakta dolandım, topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı yankılanıyordu. Kaslı kollarımı ada tezgâha dayayarak eğildi, gözleri beni takip ederken bedeni hareketsizdi. Yoğunluğuna verdiği ara belli ki kısa ömürlüydü. Geri dönmüştü.

Gözlerimi ondan uzaklaşmaya zorlarken başımı salladım. "Çok güzel."

"Sorunuz var mı?"

"Hayır."

"Devam etmeye hazır mısınız?"

"Evet."

Sonraki durağımız ana yatak odasıydı. Oda loştu, ancak odadaki geniş pencereden görünen nefes kesici şehir manzarası bunu telafi ediyordu.

"Bu ana yatak odası. Oldukça geniş olan kıyafet odasının içine bakın. Bağlı olan banyosunda buhar fıskiyesi, bir jakuzi küveti ve mermer zemin var. Görebildiğiniz gibi, bu oda evdeki en iyi manzaraya da sahip."

Ciddi görünmek için kalan azıcık çabamla her şeye bakmak için oyalandım. Hemen arkamdan beni takip ediyordu, bu da bedenimi alarma geçirdi. Adamın cinselliğine karşı yüksek duyarlılığım vardı, bundan hoşlanmadım. Bu adam iyi değildi. Reed değildi, en azından benim fantezisini

kurduğum Reed değildi. Benim Reed'im sözüm ona bana yeni bir umut verecekti. Bu yavaşça yaşam enerjimi benden emiyordu.

Daire çizip yatak odasının ana alanına geri döndüğümde bana baktı. "Soru? Yorum?"

Buna bir son vermem gerekiyordu. *Bir şey söyle.*

"Ben... şey... burası benim için biraz fazla geniş olabilir diye düşünüyorum."

Yatağa oturup kollarını bağladı, elinden düşürmediği dosya hâlâ aynı yerindeydi. "Fazla geniş alan..."

"Evet. Sadece ben olacağım için çok olabilir diye düşünüyorum. Ben... çok çalışıyorum. Ve... keyfini sürecektir zamanım olmayacak."

Bana dik bir şekilde baktı. Doğruca, dimdik. "Ah, doğru ya. Köpek sörfü eğitmeni."

Köpek neyi?

"Anlamadım?"

İşaret parmağıyla dosyaya vurdu. "Mesleğiniz. Form doldurdunuz ve bütün bilgilerinizi verdiniz. O iş çok karmaşık geldi—köpek sörfü. Birisi öyle bir şeyi nasıl öğretir ki?"

Haydi be!

Kendimi neye bulaştırdım ben?

Şu noktada yalan söylemek gerçeği açıklamaktan daha kolaydı.

Senaryo yazarak konuşmaya başladım. "Dediğiniz gibi... çok... karmaşık. Bu çok... eğitim gerektiriyor. Çok fazla antrenman."

"Tam olarak nasıl oluyor?"

Köpek sörfü mü nasıl oluyor? Nereden bileyim ben yahu.

"Siz tahtanın arkasında duruyorsunuz ve... köpek de önde duruyor... ve, şey... o..." Düşüncelerim yok oluverdi.

"Sörf yapıyor." Kelimeyi kahkahayla söyledi.

"Evet."

Reed yataktan kalkıp bana yaklaştı. “Peki maaşı iyi mi?”

Yutkunarak başımı iki yana salladım. “Değil, hayır.”

Sorularını daha hızlıca sordu.

“Ailenizden zenginsiniz öyleyse?”

“Hayır.”

“Eğer mesleğiniz böyle bir yeri karşılamınıza izin vermiyorsa nasıl ödemeyi planlıyorsunuz?”

“Başka yollarım var...”

Bakışları buz kesti. “Gerçekten mi? Çünkü kredi raporunuz yollarınız *olmadığını* söylüyor. Aslında fakirlikten kıvrandığını söylüyor demek fazla olmaz, *Charlotte*.” Adım dilinden sanki iğrenç bir şeymiş gibi döküldü.

Dosyadan bir parça kâğıt çıkarıp gözlerimin önünde tuttu.

“Onu nereden aldın?” diye tıslarken elinden kaptım. “Beni mi araştırdın?”

Ses tonu daha öfkeli bir hâl aldı. “Gerçekten de birini araştırmadan on iki milyon dolarlık bir daireyi göstereceğimi mi sanıyorsun? O kadar saf olamazsın.”

Aşağılanma hissiyle doldum. “Ama iznim olmadan geçmişimi araştıramazsın.”

Gözleri kısıldı. “Evi görmek için başvurduğun forma tıkladığında bana izin vermiş oluyorsun. Ne şaşırtıcı, bu gerçek senden kaçırılmış.”

Taviz vererek savunmamı azalttım. “Yani başından beri biliyor muydun?”

“Elbette biliyordum,” diye patladı. “Haydi, başvurunu yaparken hatırlayamadığın diğer şeylere de bir bakalım.”

Ah hayır.

Reed dosyayı açtı. “Meslek: köpek sörfü eğitmeni. Hobbies ve ilgi alanları: köpekler ve sörf. Önceki işi: Deez Nuts’ta gece müdürü.” Dosyayı kenara fırlattı—aslında daha çok odanın karşısına fırlatmıştı. İçindekiler etrafa saçıldı.

“Niçin buradasın, Bayan Darling?”

Gerçek anlamda azıcık donuma kaçırdım. “Sadece görmek istedim...”

“Görmek...” Konuşurken bembeyaz dişlerini sıktı.

“Evet. Görmeye geldim...” *Seni*. “Sadece bu kadar acımasız olmanı beklemiyordum.”

Kahkahası öfkeliydi. “Acımasız mı? Sizin insanların vaktinin kıymetine saygınız yok, buraya tamamen sahte bir kimlikle geliyorsunuz ve *bana* mı acımasız diyorsunuz? Sanırım aynaya bakmalısınız Bayan Darling. Ne kadar şaşırtıcı olsa da bu sizin gerçek adınız gibi görünüyor. Neden her konuda yalan söylediğinizi ancak gerçek adınızı verdiğinizi bilmiyorum, aptalca olduğundan bahsetmeye bile gerek yok. Yani hayır. Eğer *acımasız* olsaydım şu anda güvenliği çağırıyor olurdum.”

Güvenlik mi?

Kendimi kaybettim.

Ne cüretle bunu söylerdi? Sadece *onu* görmek için gelmiştim. İyi olduğundan, *onların* iyi olduğundan emin olmak istemiştim. Bunu itiraf edemesem de bu kadar pislige yatmış olması içimdeki bir düğmeyi attırdı.

“Tamam. Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun? Merak ettim. Bu yeri merak ettim... son zamanlarda mücadele ettiğim hayatın tamamen tersi bir hayatın nasıl görüldüğünü merak ettim. Değişim istedim. Haftalardır berbat hâldeydim, o yüzden bir gece azıcık sarhoş oldum. İnternette baktım ve burayı buldum—seni buldum. Gelip *görmek* istedim, kötü niyetli sebeplerden falan değil, vaktini harcamak için değil. Sadece bir gün işlerin yoluna girebileceğine dair azıcık umut istedim. Belki olaylar gerçekten olduğu gibi sefil halde değilmiş gibi davranmak istedim. O saçma sapan bilgileri girdiğimi bile hatırlamıyorum, tamam mı? Sadece bu randevuyu doğrulamam için bir telefon geldi ve

ben de kabul ettim, belki kaderdir diye düşündüm. Gelip sıradan olmayan bir şeyi tecrübe etmeliyim dedim.”

Reed sessizdi. O yüzden devam ettim.

“Ayrıca ben *okuyorum*, Reed. Sana gerçeği söylemeye utandım. Hâlâ romantik romanlar okuyorum, fakat sadece ağır seks içeren kitapları okuyorum çünkü nişanlım beni aldattığından beri kimseye yanıma yanaştıracak kadar güvenmediğim için son zamanlarda benim hiç yaptığım yok. Yani evet... Okuyorum, Reed. Çok fazla okuyorum. O kütüphaneyi deli gibi kullanırdım, ancak benim raflarımdaki kitaplar senin kasıntı alıcılarına sergileyebileceğin türden şeyler olmazdı.”

Ağzı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

“Eğer elektrikli tencerenin içine bir şey atabilirsen pişirebilirim. Fakat asla o mutfakı kullanmam. Çok fazla. Bu yatak odasına gelince? Kesinlikle. Rüya gibi olurdu. Tıpkı tüm bu deneyim gibi. Hepsi bir hayal, benim asla yaşamayacağım şeyler. Yani *hayalperest* olduğum için dava et beni, Eastwood.”

Öfkeyle uzaklaştım, fakat çıkmadan önce halıya takıldım.

Bölüm 4

Charlotte

“Kahretsin!” Millennium Tower’ın lobisinde bir tuvalet bulana kadar gözyaşlarımı tutmayı başarmıştım. Hatta geniş kabinlerden birine girip çişimi yapana kadar bile tutmayı nasılsa becermiştim. Fakat tuvalet kâğıdı kalmamıştı, o yüzden hâlâ o şekilde dururken çantamı açıp peçete aramaya koyulmuştum. Az önce yaşadıklarım yüzünden ellerim titremeyi kesmemişti ve kahrolası şeyi doğru düzgün tutmayıp içindeki her şeyin yere dökülmesine sebep oldum. Ve... telefonum havalı karoya çarparak çatladı. İşte o anda kendimi kaybettim ve ağladım.

Mikropları falan artık bir tarafıma takmayarak tuvaletin kapağına oturdum ve kendimi bıraktım. Bu sadece üst katta olanlardan dolayı ağlama değildi. Bu uzun zamandır hazırda bekleyen bir ağlamaydı. Büyük, çirkin bir ağlamaydı... Eğer son zamanlarda duygularım hız treni olsaydı, bu yolculuğun ellerinizi havaya kaldırıp saatte yüz mille aşağı doğru hızlandığınız kısım olurdu. Tuvaletin boş olmasına memnun oldum, gerçekten üzgün olduğumda kendi kendime konuşmak gibi korkunç bir alışkanlığım vardı.

“Ne halt düşünüyordum ki?”

“Köpek sörfü mü? Tanrım, ne salağım ama.”

“En azından daha az göz korkutucu bir adamın önünde kendimi utandıramaz mıydım? Belki de kötü tavırları olan uzun, esmer, Adonis gibi özgüvenli olmayan birinin önünde?”

“Erkeklerden bahsetmişken, neden yakışıklı olanlar hep pislik oluyor?”

Cevap beklediğim falan yoktu, yine de bir cevap aldım.

Tuvaletin diğer tarafından bir kadın sesi cevap verdi. “Tanrı yakışıklı erkekleri yaratırken meleklerinden birine, erkeği onun gözlerinde daha çekici yapmak için ne eklemesi gerektiğini sormuş. Melek edepsiz bir dil kullanarak saygısızlık etmek istememiş, o yüzden sadece, ‘Ona koca bir çubuk verin,’ demiş. Ne yazık ki eklenen parça tersten olmuş ve şimdi bütün yakışıklı erkekler popolarında kocaman bir sopayla doğuyor.”

Hoş olmayacak şekilde burnumu çekerken kahkaha attım. “Burada hiç tuvalet kâğıdı yok. Biraz verir misiniz?”

Tuvalet kapısının altından peçete tutan bir el uzandı. “Al bakalım.”

“Teşekkürler.”

Tuvalet kâğıdının yarısını burnumu silmek için kullandım ve diğer yarısıyla da temizlendim, derin bir nefes aldım ve yere düşen eşyalarımı toplamaya başladım. “Hâlâ orada mısınız?” diye sordum.

“Evet. İyi olduğundan emin olmak için bekleyeyim dedim. Ağladığınızı duydum.”

“Teşekkürler. Ama iyi olacağım.”

En sonunda kabinde saklanmayı bırakıp çıktığımda, kadın bir aynanın önündeki bankta oturuyordu. Muhtemelen yetmişlerindeydi, fakat üzerinde takım elbise vardı ve kusursuz görünüyordu. “İyi misin, hayatım?” diye sordu.

“Evet. İyiyim.”

“İyi görünmüyorsun. Neden bana seni üzen şeyi anlatmıyorsun?”

“Sorunlarımla size rahatsızlık vermek istemiyorum.”

“Bazen yabancı biriyle konuşmak daha kolaydır.”

Herhâlde kendi kendime konuşmamdan daha iyidir.

“Aslında nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Kadın yanındaki yere eliyle vurdu. “En başından başla canım.”

Genzimden alaylı bir ses çıkardım. “Önümüzdeki haftaya kadar burada olursunuz.”

Sıcak bir şekilde gülümsedi. “İhtiyacımız olan zamana sahibim.”

“Emin misiniz? Yönetim kurulu toplantısına gidecekmışsiniz ya da bir bağış töreninde onurlandırılacakmışsınız gibi görünüyorsunuz.”

“Patron olmanın avantajlarından biri de o. Kendi saatlerini kendin belirlersin. Şimdi, neden şu köpek sörfüyle başlamıyorsun? O gerçek bir şey mi? Çünkü bununla ilgilenebilecek bir Portekiz yüzücü köpeğim var.”

“...ve ben de öylece çıkıp gittim. Yani, vaktini çaldığıma kızdığı için adamı suçlamıyorum. Sadece hayal kurduğum için bile kendimi tam anlamıyla sersem gibi hissetmeme sebep oldu.” Yeni arkadaşım Iris’le bir saatten fazladır konuşuyordum. Tam da dediği gibi, başından başlamıştım. Nişanımı, ayrılığımı, işimi, Todd’un yeni nişanlısını, sarhoşken yaptığım daire gezme randevusunu ve tuvalette gözyaşlarına boğan sonucunu konuşmuştuk. Nedendir bilmem ama ona evlatlık olduğumu ve bir gün biyolojik annemi bulmayı ne kadar istediğimi bile anlatmıştım. Bu

gerçeğin bugün beni üzenlerle hiçbir ilgisi olduğunu sanmıyordum ama ne olursa olsun, kendimi hüzünlü hikâyemle birlikte o bilgi kırıntısını da paylaşıırken buldum.

En sonun hikâyemi bitirdiğimde arkasına yaslandı. “Bana uzun zaman önce tanıdığım birini hatırlatıyorsun, Charlotte.”

“Gerçekten mi? Ben ellerinizi yıkamaya çalışırken karşılaştığınız ilk işsiz, yalnız, neredeyse sinir krizi geçiren yıkık dökük kişi değil miyim?”

Gülümsedi. “Eğer biraz vaktin varsa hikâye anlatma sırası bende.”

“Gerçekten zamandan bol bir şeyim yok.”

Iris başladı. “1950’de, on yedi yaşındaki genç bir kız liseden mezun oldu ve üniversiteye gidip işletme okuma hayalleri vardı. O zamanlar fazla kadın üniversiteye gitmiyordu ve çok daha azı işletme okuyordu, erkeklerin alanı olarak kabul ediliyordu. Mezuniyetinden kısa süre sonra bir gece, genç kadın yakışıklı bir marangozla tanıştı. İkisi kasırga gibi bir flörte kapıldı ve çok geçmeden kız kendini onun dünyasına sokmuştu. Marangozun çalıştığı aile işletmesinde telefonlara cevap vermek için sekreterlik işini kabul etti, akşamlarını adamın annesinin evleriyle ilgilenmesine yardım ederek geçirdi ve kendi tutkularını ve hayallerini ikinci plana attı.

“1951’de Noel gününde, adam evlenme teklif etti ve kadın kabul etti. Gelecek yıl bir ev kadını olarak Amerikan rüyasını yaşayacağını düşündü. Fakat Noel’den üç gün sonra, genç adam orduya girdi. Arkadaşlarından bazıları da seçilmişti ve birçoğu orduyla denize açılmadan önce sevgilileriyle evleniyordu. Ancak bu kadının marangozu bunu yapmak istemedi. Kadın onun dönüşünü bekleyeceğine yemin etti ve sonraki birkaç yılı adamın babasının marangozluk işinde çalışarak geçirdi. Sonunda dört yılın ardından

askeri eve geri döndü, sonsuza kadar mutlu yaşamaya hazır-
tı. Ancak döndüğü ilk gün kadına üste tanıştığı bir sek-
retere âşık olduğunu, nişanlarını bozduğunu söyledi. Hatta
yeni kız arkadaşına verebilmek için ona verdiği yüzüğü geri
isteme cüreti bile vardı.”

“Off,” dedim. “Todd’un yeni nişanlısının benim yüzü-
ğümü taktığından bahsetmiş miydim? Keşke yüzüğü ona
hiç fırlatmamış olsaydım.”

Iris devam etti. “Ben de yapmamış olmanı dilerdim. Bu
kızın yaptığı da bu oldu. Yüzüğü geri vermeyi reddetti, ha-
yatının dört yılının karşılığı olarak yüzüğü aldığını söyledi.
Yaralarını yalayıp temizlemek için geçirdiği birkaç günün
ardından saygınlığını geri kazandı, başını dik tuttu ve he-
men yüzüğü sattı. Parayı üniversitedeki ilk işletme dersleri-
ni ödemek için kullandı.”

“Vay canına. Aferin ona.”

“Şey, hikâye orada sona ermiyor. Üniversiteyi bitirdi an-
cak iş bulmaya çalışırken çok kötü zamanlar geçiriyordu.
Tek deneyimi eski nişanlısının aile marangoz şirketinde sek-
reterlik olduğu için kimse onu bir işletme yönetmesi için işe
almak istemiyordu. O yüzden özgeçmişini biraz süsledi. Ma-
rangozluk şirketinde sekreter olduğunu söylemektense, mü-
dür olduğunu yazdı ve görevlerinin söylenenleri yazmak ve
telefonlara cevap vermek olduğunu değil, faturaları hazırla-
mak ve sözleşmeleri değerlendirmek olduğunu ekledi. Geliş-
tirdiği özgeçmişini ona New York’taki en büyük gayrimenkul
yönetimi şirketlerinden birinde iş görüşmesi kazandırdı.”

“İşi aldı mı?”

“Hayır. Personel müdürünün, kızın eski nişanlısının ta-
nıdığı, şirketteki sorumlulukları hakkında yalan söylediğini
bildiği ortaya çıktı ve görüşme sırasında kızı azarladı.”

“Aman Tanrım. Bugün Bay Kıçında Sopa Var ile benim
başıma gelenler gibi.”

“Tam anlamıyla.”

“Peki ne oldu?”

“Bazen dünyanın komik yanları oluyor. Bir yıl sonra kız daha küçük, rakip bir gayrimenkul şirketinde basamakları tırmandı ve Bay Locklear’dan bir özgeçmiş aldı, ilk görüşmesi sırasında onu azarlayan adamdan. Önceki pozisyonunu kaybetmişti ve iş arıyordu. Kız, ona kendisine yaşattıklarının yaşatmak niyetiyle adamı çağırdı. Fakat sonunda daha etik olan yolu seçti ve adamı işe aldı çünkü adamın yeteneği vardı ve sonuçta kız da özgeçmişinde yalan söylemişti.”

“Vay canına. Bari Bay Locklear’la yolunda gitti mi?”

Gülümsedi. “Gitti. Kadın onun kıçındaki sopayı çıkardıktan sonra birlikte güzelce çalıştılar. Aslında sonra kendi gayrimenkul-yönetim şirketlerini kurdular ve eyaletteki en büyük firmalardan biri hâline geldi. Adam ölmeden önce ikisi işteki kırkıncı, evliliklerindeki otuz sekizinci yılı kutladı.”

Gülümsemesinden anlamıştım. “Sanırım adınız Iris Locklear?”

“Öyle. Başıma gelen en iyi şey o askerin nişanımızı bozmasıydı. Ben asla bir ev kadını olmazdım. Kendi hayallerimin hepsini unutmuştum. Bir alışveriş mağazasında sayım yapmak senin hayalindeki iş miydi, Charlotte?”

Başımı iki yana salladım. “Üniversitede sanat okudum. Heykel yapıyorum.”

“En son ne zaman heykel yaptın?”

Omuzlarım çöktü. “Birkaç yıl önce.”

“Geri dönmen gerek.”

“Faturalarımı ödemiyor.”

“Belki. Fakat istediğin hayat için uğraşırken sahip olduğun hayatı nasıl seveceğini öğrenmen gerekiyor. O yüzden faturalarını ödeyecek bir iş bulacaksın ve geceleri heykel yapacaksın. Hafta sonlarında da.” Gülümsedi. “Bu seni internette dolanıp sahte emlak başvurularında bulunmaktan alıkoyacaktır.”

“Orası doğru.”

“Her şey bir sebepten oluyor, Charlotte. Bu zamanı hayatını yeniden değerlendirmek ve ne istediğini çözmek için kullan. Ben öyle yaptım. Gerçek mutluluğu sadece kendi içinde bulabilirsin, başka insanların içinde değil. Onlara ne kadar önem veriyor olursan ol. Kendini mutlu et, gerisi gelecek. Söz veriyorum.”

Kesinlikle haklıydı. Sefil olmakla ve somurtmakla öyle meşguldüm ki beni mutlu eden sevdiği şeyler olduğunu unutmuştum. *Kendi* şeylerim. Heykel yapmak, seyahat etmek... Eve koşup yapmak istediğim şeylerin listesini çıkarmak için çok garip bir dürtüyle doldum. “Çok teşekkür ederim, Iris.” Daha bir saat öncesine kadar bir yabancı olmasını umursamadan ona sıkıca sarıldım.

“Rica ederim, hayatım.”

Ellerimi yıkadım ve aynaya bakarak akıp bulaşmış makyajımı silmek için elimden geleni yaptım. İşimi bitirdiğimde Iris ayağa kalktı. “Senden hoşlandım, Charlotte.”

Alayla güldüm. “Elbette hoşlandın, sana *kendini* hatırlatıyorum.”

Bana bir kartvizit uzattı. “Bir asistana ihtiyacım var. Eğer istersen senindir.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Pazartesi sabahı, dokuzda. Adres kartımda yazıyor.”

Ağzım açık kaldı. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Bir şey söyleme. Fakat bana bu hafta sonu yapacağın bir çömleği getir.”

Bölüm 5

Charlotte

Bu yer, eski ofisimin çöplük gibi görünmesine sebep oluyordu.

Üzerindeki kıyafetlerden Iris Locklear'ın başarılı bir işi yönettiğini anlamıştım, fiyakalı, krem rengi, varaklı harfleri olan kartvizitinden bahsetmiyordum bile. Sadece *bu kadar* büyük bir şey olduğu hiç aklıma gelmemiştir.

Resepsiyon bölümüne hayranlıkla baktım. Devasa, parıldayan bir avize, Park Avenue'ya bakan tavandan yerlere kadar pencereler ve alan... Geniş bir şekilde çok fazla boş alan. Lobi benim bütün kahrolası dairemnden daha büyüktü. Ağzım açık hâlde pencereden dışarı bakarken çekici bir esmer bir kadın adımı söyledi. Ona doğru yürürken ellerimin titremesini gizlemeye çalıştım.

"Merhaba, Charlotte. Ben Liz Talbot. İnsan Kaynakları biriminden sorumluyum. Bayan Locklear bu sabah seni beklemem gerektiğini söyledi. Kendisi toplantıda ama bir saat içinde burada olacaktır. Birlikte geri dönüp etrafı göstermeme ne dersin? O sırada sen de çalışan belgelerini doldurabilirsin."

"Kulağa harika geliyor. Teşekkürler."

Locklear Gayrimenkulleri bütün katı kapsıyordu ve yüzden fazla kişiyi bünyesinde çalıştırıyordu. Bunlara kırk

gayrimenkul yöneticisi, otuz emlakçı, on kişinin çalıştığı bir pazarlama birimi ve düzinelerce destekleyici çalışan da dahildi. Iris basamakları tırmandığını söylerken dalga geçmiyormuş. Büyük turumuzdan sonra Liz'in ofisine gittik ve bana üzerinde adımın yazılı olduğu bir dosyanın içindeki bir yığın kâğıdı verdi.

"Seni ofisine götüreceğim, sonra bunlara başlayabilirsin. İşe giriş sözleşmen orada, ayrıca kendi tercihin olan sağlık sigortası planlarıyla ilgili bilgiler, emeklilik seçeneklerimizle ilgili bilgiler, doğrudan mevduat sözleşmesi formları ve sizin W-4 ile I-9 formlarınız var. Onların doldurulması ve çarşamba gününe kadar geri getirilmesini istiyoruz. Maaş günleri ayın ilk ve on beşinci günleri." Parmağıyla dudaklarına dokundu. "Sanki bir şeyi unutuyormuşum gibi hissediyorum. Öte yandan bugün pazartesi ve şu ana kadar sadece bir bardak kahve içtim, yani muhtemelen unutuyorum."

Liz masasındaki bir çekmeceyi açtı ve geniş bir anahtarlık çıkardıktan sonra beni çalışacağım yere doğru yönlendirdi. Bir ofisin kapısının kilidini açıp ışıkları yaktı. "İşte geldik. Kapı için isim levhası sipariş edeceğim ve bu öğlen fazladan anahtar yaptıracağım."

"Şey. Sanırım beni başka biriyle karıştırıyor olabilirsin."

Alnı kırıştı. "Charlotte Darling'sin, değil mi?"

"Evet. Fakat bir yerlerde küçük bir bölme ofiste falan olmam gerekmez mi? Burası yönetici ofisi gibi görünüyor. Kanepesi de mi var?"

Yüzünden anlayışlı bir ifade geçti. "Ah." Kıkırdayarak güldü. "Burada o kadar uzun süredir çalışıyorum ki bu yerdeki bazı şeylerin ne kadar olağandışı görünebildiğini unutuyorum. Asistan, bütün Locklear Ailesi'nin kişisel ihtiyaçlarıyla ilgilenir. Birçok gizli ve kişisel bilgiye erişimin olacak ve aile, mahremiyetine düşkündür. O bilginin herkesin görebileceği ofis bölmesinden dışarı çıkmasını istemezler."

“Ah. Tamam. Bu mantıklı.” Gerçi yine de bir asistan için epey geniş alan var gibiydi. Fakat ben kim oluyordum ki Park Avenue’daki özel, havalı bir ofis hakkında şikâyet ediyordum? Her şey neredeyse doğru olamayacak kadar iyi görünüyordu. Iris gibi bir kadından öğrenebileceğim bir iş, yararları olan düzgün bir maaş ve Roth Ailesi’yle de uğraşmam gerekmiyordu. Todd’un ailesi için çalıştığım işimden keyif almış olsam bile, hep insanların işimi yatağında uyan adam sayesinde almışım gibi baktıklarını hissetmiştim. Iris tanıştığımızda bana bir işten daha fazlasını vermişti ve ona hata yapmadığını göstermeye kararlıydım.

“Bırakayım da başla. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ofisimin yerini biliyorsun. Eğer soruların için aramak istersen dahili telefon hattım 109.”

“109. Tamamdır. Teşekkürler.”

Liz gülümsedi ve kapıdan çıkmak için ilerledi. Kanepeye varınca durdu ve eliyle kanepenin arkasına vurdu. “Bu arada, kadın kadına uyarıda bulunmak için söylüyorum, Max biraz flörtçüdür. Gün bitmeden bu kanepeye uzanıp seninle sohbet etmeye çalışacaktır. Fakat zararsızdır. Seni ürkütmesine izin verme.”

“Max?”

“Bayan Locklear’in torunu. Sık sık buralarda olmaz. Sadece pazartesi günleri gelir, çoğu hafta. Sanırım hafta sonu salıdan pazara kadar sürüyor. O ve ağabeyi, işin mülk satış kısmını yönetiyor. Şey, çoğunlukla ağabeyi yönetiyor. Bayan Locklear işin gayrimenkul yönetim kısmını yönetiyor. Aynı isimleri olan ayrı şirketler, fakat senin ve benim gibi birçok çalışan iki şirket için de çalışıyor.”

“Ah. Tamam. Max’le ilgili uyarın için teşekkürler.”

Liz beni yalnız bıraktığında başım dönüyordu. Kendime derin nefesler almak için bir dakika izin verdim ve sonra belge yığınuma koyuldum. Iris’le maaş mevzusunu hiç

konuşmamıştık. O yüzden kabul edilir ki yeni pozisyonunun getirisini merak ediyordum. Öğrendiğimde oturuyor olmam iyi bir şeydi. *Yetmiş beş bin dolar!* Bu Roth'ta kazandığımdan daha fazlaydı. Tüm bunlar bir rüya gibiydi.

Neredeyse tam olarak bir saat sonra beni hayatımda yeni bir yola yönlendiren kadın yeni ofisimin kapısını çaldı.

Ayağa kalktım. "Iris. Ah... Bayan Locklear." Liz'in ona ikincisini söylediğini fark etmiştim.

"Bana Iris de hayatım. Bu sabah nasılsın?"

Belki de duygusal olarak dengesiz olmamdan endişeleniyordur diye düşündüm. "İyiyim. Burada sinir krizi yaşamayacağım. Söz veriyorum. Normalde epey akıllı başında biriyim."

Gülümsemesinde eğlenceli bir ifade gizliydi. "Bunu duyduğuma sevindim. Liz sana etrafı gezdirdi mi?"

"Gezdirdi. Ofis çok güzel."

"Teşekkürler."

"Ayrıca bana bu belgeleri verdi. Henüz bitirmedim ama bu akşama bitirebilirim."

"İstedığın kadar vakit ayır, bitirince de ofisime gel. Zaten birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sorumluluklarının bazılarının üzerinden geçebiliriz. Torunlarımla tanıştın mı?"

"Henüz tanışmadım. Biz geçerken ofislerinin kapıları kapalıydı. Liz henüz gelmediklerini ama kısa süre sonra geleceklerini söyledi."

"Tamam o zaman. Başladığımızda seni tanıtırız. Birazdan görüşürüz."

Bir şeyi hatırladığımda kapıya varmıştı. "Iris!"

"Evet?" Bana doğru döndü.

Büyük, Michael Kors marka çantamı tıktırdığım masanın çekmecesini açtım ve gazete kâğıdına sarmaladığım şeye uzandım. "Bu hafta sonu bunu senin için yaptım. Hatırladın mı, sana bir çömlek yapmamı söylemiştin?"

Yaptığım vazoyu çıkarırken Iris masama geri döndü. Çömlek çarkında paslandığım için şekli doğru yapmak için on kere denemiştim. Fakat sonucunda ortaya çıkardığım şey beklediğimden daha iyiydi. Bütün hafta sonumu Painted Pot'ta geçirmiştim, vazoyu pişirmiş ve boyamıştım, fakat daha perdahlanması ve tuğla ocağa geri dönmesi gerekiyordu. "Henüz bitmedi. Daha çok bitirici dokunuşlara ve pişirmeye ihtiyacı var, fakat görmeni ve senin için yaptığımı bilmeni istedim."

Iris vazoyu elimden aldı. Üzerine canlı, mor süsenler* yapıp boyamıştım. Görünüşünden memnundum ama ona verme konusunda birden endişeli hissettim. Ofisindeki havalı sanat eserlerine baktığımdan beri daha da çok endişeliydim.

"Bu olağanüstü. Gerçekten bunu kendin mi yaptın?" İyice bakmak için vazoyu çevirdi.

"Evet. En iyi işim değil. Biraz paslanmışım."

Başını kaldırıp bana baktı. "O zaman en iyi işini görmek için ölüyorum, Charlotte. Bu nefes kesici. Şu çiçeklerin detaylarına ve gölgelerine bak, parçanın zarif şekline bak. Sen çömlek yapmıyorsun, sanat yapıyorsun."

"Teşekkür ederim. Dediğim gibi, daha bitmedi. Ama sözümü tuttuğumu ve yaptığımı bilmeni istedim."

Vazoyu bana geri verdi. "Bunun anlamı benim için çok büyük. İçgüdülerimi dinledim ve senin hakkında yanıldım. Bugünün senin için harika şeylerin başlangıcının ilk günü olduğunu hissediyorum."

Ofisimden çıkmasından sonra bulutların üzerindeymişim gibi hissettim. Liz'in bana verdiği bütün formları doldurmayı bitirdim ve sonra vazoyu gazeteyle kaplamadan önce sarmak için biraz peçete almaya karar verdim. Vazo henüz perdahlanmadığı için altında gazeteden bulaşmış küçük bir mürekkep lekesi vardı. Başka mürekkep lekeleri

* (İng.) Iris, süsen anlamına gelmektedir. (ç.n.)

istemiyordum. O yüzden tekrar sarmadan önce temizleyebilir miyim diye vazoyu da yanıma aldım.

Ofisimden çıkınca mutfığa gitmek için sola döndüm, ancak yanlış tarafa gittiğimi fark ettim. Durdum ve diğer tarafa doğru yürümeye başladım. Ancak gittiğim yere bakmıyordum. İkinci adımımı atarken doğruca birine çarpıverdim.

Sert bir göğüsten sekerken elimdeki vazoyu tutamadım. Tam başarıyordum, tam tekrar dengemi kazanmak ve bütün hafta sonumu ayırdığım şeyi düşmekten kurtarmak üzereydim. Fakat çarpıştığım kişiye bakmak gibi bir hata yaptım. Vazo ellerimden kaydıktan sonra ben de kırımın üstüne yere düştüm.

Ne haltlar...

Adam önümde çömeldi. "İyi misiniz?"

Cevap olarak sadece göz kapaklarımı kırptıtırabildim, kırılmış seramik parçalarının arasında sessizlikle afallamıştım.

Kaşlarını çatmayınca öyle farklı görünüyordu ki acaba ben mi yanılıyorum diye merak etmeme sebep oldu. Belki de sadece ona ürkütücü derecede benzeyen bir adamdı. *Ta ki bana iyice bakana kadar.* Yakışıklı yüzünde ağır ağır ah-laksız bir gülümseme belirdi.

Hata falan yoktu. Bedenimden soluğumu ikinci defa çekip alan adam... Reed Eastwood'dan başkası değildi.

Bölüm 6

Reed

Göz kapaklarımı kırıştırmam işe yaramıyordu. Hâlâ buradaydı. Var olmayan şeyleri görmüyordum.

Gerçekten oydu.

Benim iş yerimdeydi.

O platin sarısı saçlar.

O buz mavisi gözler.

Geçen günkü İskandinav Barbie'si —Charlotte Darling— önümde poposunun üstündeydi, sanki bir hayalet görmüş gibi korkmuş görünüyordu. Doğrulup elimi uzattım ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

Eğer onu bu kadar korkutuyorsam neden beni takip etmeye devam ediyor ki?

Kelimeler dilimden dökülmeden önce düşünecek fazla zamanım olmadı. “Şovunuz için yollara mı düşüyorsunuz, Bayan Darling? Deliler Şehri’ne bilet aldığımı hatırlamıyorum. Burada ne yapıyorsunuz?”

“Ben... şey...” Sanki bir pusun içinden çıkıyormuş gibi başını iki yana salladı ve elini göğsüne koydu. “Reed... Eastwood. Siz burada ne yapıyorsunuz?”

Ne çeşit bir oyun oynuyor böyle?

“Bana kendi şirketimde ne yaptığımı mı soruyorsunuz? Ofisime girmenize kim izin verdi?”

Paniklemiş gibi görünerek aşağı baktı ve eteğini düzeltti. “Burada çalışıyorum.”

Ne yapıyor, ne yapıyor?

Kanım hızla pompalanıyordu.

O çatı katı randevusuna gelmesine oyunlar oynadığı ve vaktimi boşa harcadığından ona fırça atmak için izin vermiş olsam da sonrasında o kadar sertçe davrandığım için pişman olmuştum. Fakat davranışımı kesinlikle haklı çıkarıyordu.

“Biliyor musunuz, önceki gün Millennium Tower’dan üzgün şekilde çıkıp gittiğinizde sizin için biraz üzölmüş-tüm. Fakat buraya gelmeniz çizgiyi aşıyor. Güvenliğı nasıl geçtiniz?”

G’li kelimeden bahsetmem içindeki bir şeyi tetikledi. Birkaç saniye önce saklanan kadın bedenini dikleştirdi ve gözlerini bana dikip baktı. Onu çıldırtmak için tek gerekenin güvenlikden bahsetmem olduğunu son seferden hatırlamalıydım.

Öne doğru eğilerek sesini yükseltti. “Güvenliğı çağırma tehditlerine son ver. Burada *çalıştığımı* söylediğimi duymadın mı?”

Nefesindeki tatlı bir şeylerin kokusu kısa bir anlığına düşüncelerimin yönünü kaybetmeme sebep oldu. *Kremalı donut belki*. Gözlerini kapadığında anlık konsantrasyon kaybımdan hızlıca çıkıverdim, o parmaklarını hızlıca hareket ettirmeye başladı, sanki... yazıyormuş gibiydi. Aslında yaptığı tam olarak buydu—parmaklarını havada gezdirerek bir şeyler yazıyordu.

Sormasam olmazdı. “Tanrı aşkına ne yapıyorsunuz?”

Konuşurken hareketine devam etti. “Gerçekten söylemek istediğim her şeyi yazıyorum, kelimeleri söylemek zorunda kalmadan sistemimden atıyorum. Bana güvenin, bu ikimiz için de en iyisi.” Parmakları hareketini sürdürdü.

Kahkahama engel olamadım. “Aklınızdakini söylemek yerine tam bir aptal gibi görünmeyi mi tercih ediyorsunuz?”

En sonunda parmaklarının hareketine son verdi. “Evet.”

“Gönder’e basmayı unutmadınız ya?” diyerek alay ettim. Charlotte bunu komik bulmadı.

“Size ne düşündüğümü söylemem profesyonelce olmazdı. İlk günden işimi kaybetmek istemem.”

“Deez Nuts’taki işinizden profesyonellikle ilgili çok şey öğrendiğinizi görüyorum.”

“Haydi be oradan.”

“Vay vay. Birilerinin ‘geri al’ tuşuna ihtiyacı var.”

Tanrım. Şimdi onunla uğraşmaktan gerçekten keyif alıyordum—deliyle deli oluyordum. Kendime onun buraya izinsiz girdiğini hatırlatmam gerekti.

“Bana buraya nasıl girdiğinizi söyler misiniz, Bayan Darling? Çünkü burada çalışmadığınızdan adım kadar eminim. Bu *benim* şirketim. Eğer sizi işe almış olsaydım bunu fark edeceğime emin olabilirsiniz.”

Büyükannem ortaya çıkıp araya girdi. “Teknik olarak *benim* şirketim.” Charlotte’a döndü. “Torunumun davranışı için özür dilerim.”

“Torun mu?” Charlotte bir büyükanneme bir bana bakarken işaret parmağını bana doğrultmuştu. “O... torunun mu? O... o sana önceki gün tuvalette anlattığım adam—kendini beğenmiş aşağılık emlakçı!”

“Üzgünüm Charlotte. Belli ki ikiyle ikiyi toplayamamışım.” Sözlerine rağmen büyükannem hiç de şaşırılmış görünmüyordu. “Tarif ettiğin hor gören dallamanın Reed olduğunu asla hayal etmezdim.”

“Tuvalet mi? Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordum.

Charlotte açıklamaya başladı. “Millennium Tower’da senin yanından ayrıldıktan sonra lobideki tuvaleti kullanmaya gittim. Orada Iris’e rastladım. Büyükanmeniz olduğunu bilmiyordum, elbette. Üzgün olduğumu gördü. Ona ev gösterimi sırasında sizinle olan her şeyi anlattım. Biraz orada kalıp konuştuk, bağ kurduk ve bana burada kişisel asistan pozisyonu teklif etti.”

Ah, hayatta olmaz.

Hayatta-olmaz. Bu kadın zırdeliydi. Bütün kişisel bilgilerime erişimi olmasının imkânı yoktu.

“Büyükanne, seninle ofisimde konuşabilir miyim lütfen?”

“Elbette.” Gülümsedikten sonra Charlotte’a baktı, kırılan vazunun parçalarını toplamak için eğilmişti. “Neden sen de ofisine dönmüyorsun Charlotte, şirket veri tabanına alış. Eğer soruların olursa bilgi işlemiden Stan’dan ofisinde seninle buluşmasını istedim. Benim için yaptığın güzel vazunun kırılmasına çok üzüldüm. Temizlemene gerek yok. O işi yapabilecek birini bulurum.”

“Sorun değil. Çoğunu topladım. Ancak küçük parçalar için birinin süpürmesi gerekebilir.” Doğruldu ve kırık parçaları yakındaki bir çöpe attıktan sonra bana dönüp dik bir şekilde baktı. “Belki Stan torununuza hassasiyet çipi de takabilir. Eksik gibi görünüyor.”

Parmaklarımı şaklattım. “Saçmalık yakalayan detektörümü yüklerken onu geri takmayı unutmuş olmalılar.”

Bundan keyif almaya gerçekten bir son vermem gerekiyor.

Charlotte’un gözleri sert bakışlarımda oyalandıktan sonra bana arkasını döndü. Uzaklaşırken sarı buklelerinin yukarı aşağı sallanışını izlerken göğsümde garip bir his oluştu. Suçluluğun kendini göstermeye başladığını biliyordum. Ona tepkim, deliliğini hesaba katınca mantıklı olan

tek tepkiydi, fakat nasıl oluyorsa şu anda kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum.

Büyükannem, ofisime giderken sessizce beni takip etti.

Kapıyı arkamızdan kapadım. “Kendi büyükannen sana dallama deyince gününün iyiye gideceğini anlıyorsun.”

“Eh, bazen tam olarak öyle davranıyorsun.” Kızgınlığımdan keyif alıyor gibiydi. “Hoş kız, değil mi?”

Tabii, eğer manalı gözleri, şehvetli dudakları ve 1950’lerin posterlerinden fırlamış gibi bir vücudu “hoş” olarak tanımlıyorsanız. Daha çok kriptonitti.

Charlotte’un fiziksel güzelliği inkâr edilemezdi. Fakat bunu dile getirmemin hiçbir yolu yoktu. “Delilik” güzelliği gölgede bırakıyordu.

Yüzümü buruşturdum. “Büyükanne... ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Çalışanlarımıza harika bir katkısı olacak.”

Kapıyı işaret ederek, “O kadın mı?” diye bağırdım. “O kadının hiç deneyimi yok. Ayrıca deli ve bilinen bir yalancı olduğundan bahsetmeye bile gerek yok. O çatı katını görmek için forma yazdığı saçma sapan şeyleri bir görmeliydin.”

Alayla sıırıttı. “Köpek sörfü, biliyorum.”

“Onu biliyorsun ve yine de onu işe aldın ha?” Volta atmaya başladım, tansiyonum yükseliyordu. “Üzgünüm, ama kafanı bir kontrol ettirmelisin. En hassas ve kişisel işimizle onun ilgilenmesi senin için nasıl sorun olmaz?”

Büyükannem masamın karşısındaki kanepeye oturup konuşmasına devam etti. “O formu doldururken ne yaptığını bilmiyordu, hatta yaptığını hatırlamıyordu bile. Sarhoşken yapılmış bir muhakeme eksikliği. Hepimiz öyle geceler yaşamışızdır. En azından ben yaşadım. Sana konuştuğumuz her şeyi anlatmayacağım çünkü özel, fakat hareketleri için çok iyi bir nedeni var. Onda bana kendimi hatırlatan bir

şey gördüm. Sanırım kararlı bir ruha sahip ve burada canlı bir enerjiye ihtiyacımız var.”

Dalga mı geçiyor?

Canlı.

Bana göre Charlotte, akşamdan kaldığınız bir sabahta yüzünüze düşen kör edici güneş gibiydi. Belki canlıydı ama istemediğiniz kesindi.

Büyükannem insanlarda iyi şeyleri gören nazik ve empati yeteneği güçlü biriydi. Buna saygı duyuyordum ama manipüle edildi mi diye merak etmeden edemedim.

“O bir yalancı,” diye bastırdım tekrar.

“Yalan söyledi... ama sürekli yalan söyleyen biri değil. Arada fark var. Bir hata yaptı. Charlotte bana, bir yabancıya açıldı. Bunu yapmak zorunda değildi. O tanıştığım en dürüst insanlardan biri.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak başımı inanamıyormuşum gibi salladım. “Onunla çalışamam.”

“Onun işi tartışmaya açık bir durum değil, Reed. Eğer ortak bir asistan kullanmak istemiyorsan kendi asistanını tutacak kadar paran var, ama ben onu kovmuyorum.”

“Bütün kişisel bilgilerime erişimi olacak. Benim bu konuda söyleyecek bir şeyim olmayacak mı?”

“Niye? Saklayacak bir şeyin mi var?”

“Hayır, ama...”

“Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Ne?” diye ofladım.

“Uzun zamandır seni bir konuda bu kadar tutkulu görmedim. Aslında Carnegie Hall'daki Noel konserinden beri görmedim.”

İrkildim. “Lütfen şunu hatırlatmasan olmaz mı?”

Çocukken oğlanlar korosundaki kısa görevimi hatırlatmaya bayılırdı. Eskiden neşeli şarkılara *gerçekten* kendimi kaptırırdım, büyüylene ve koronun sersemce bir hobi

olduğunu görmeye başlayana kadar. Bırakmıştım ve büyükanmem yanlış mesleği seçtiğim konusunda aynı telden çalmaya devam etmişti.

“İyi ya da kötü, o kız senin içinde bir ateş yakıyor,” dedi.

Pencereden aşağıdaki trafiğe baktım, tenim ısınmaya başlayınca o yoruma herhangi bir gerçeklik zerresi katmayı reddettim. “Komik olma...”

Büyükanmem hassas bir noktaya basmıştı. İçimde haklı olduğunu biliyordum. Charlotte içimde bir şeyleri tetiklemişti. O şey her neyse, kendini dışarı öfke olarak salıyordu. Fakat içeride, tarif edilemez bir heyecan gibi hissettiriyordu. Evet, o gün evi gösterirken vaktimi boşa harcadığı için tepemi attırmıştı. Ancak beni azarlayıp yatak odasından öfkeyle çıkıp gittiğinde, bende tam olarak anlatamadığım bir etki yaratmıştı. Bütün gece ondan başka bir şeyi düşünmemiştim. Ona karşı çok sert olduğumdan, istemeden bir sinir krizine falan sebep olduğumdan endişelenmiştim. Akmış rimeliyle Manhattan’da dolandığını, o kahrolası topuklularla ayaklarının takılıp durduğunu hayal etmiştim. En sonunda da bunu düşünmeye son vermiştim ve dakikalar önce bana gerçek anlamda çarpana kadar da onu bir daha düşünmemiştim. Böylece tüm o tuhaf enerji yeniden yüzeye çıkmıştı, bir kez daha ona karşı öfke olarak kendini gösteriyordu. Fakat neden? Neden bana sataşmasına izin verecek kadar umursuyordum?

Büyükanmem düşünce zincirimi bölüverdi. “Allison’la olanların ruhunu gerçekten öldürdüğünü biliyorum. Fakat yoluna devam etmenin vakti geldi.”

Allison’ın bahsinin geçmesiyle karnım sancılandı. Büyükanmemin onu bu konuya sokmamış olmasını diledim.

Devam etti. “Sana manzara değişikliği gerekiyordu. Senin bir yere gideceğin olmadığından ben de Charlotte’u işe alarak manzarayı sana getirdim. Ofisinde yalnız başına kalmıyorsa onunla didiştğini görmeyi tercih ederim.”

“İletişim yeteneği, tartışmanın kendine düşen kısmını havaya yazmak olan biriyle didişemezsin.”

“Ne?”

“Tanrım, onun ne yaptığını görmedin mi?” Kendime hâkim olamadan kıs kıs güldüm. “İşini kaybetme korkusundan gerçekte ne düşündüğünü bana *söylemek* istemediğini söyledi, o yüzden de sisteminden atmak için bir sersem gibi havaya yazıyormuş gibi davrandı. İşe aldığın zırdeli bu işte.”

Büyükannem başını geriye atıp kahkaha attı. “Bu harika bir fikir aslında. Bazı politikacılar ondan ders almalı. Hepimiz konuşmadan önce düşünmeyi öğrenmeliyiz, bu söylemek yerine yazmayı içeriyor olsa bile. Onun hakkında bahsettiğim şey bu işte. Eşsiz biri.”

Gözlerimi devirdim. “Hem de ne eşsiz.”

Elini omzuma koyduğunda yüz ifadesi yumuşadı. “Bana bir iyilik yapsan, ona en azından hoş karşılandığını hissettirmeye *çalışamaz mısın?*”

“Bir seçim şansım varmış gibi görünmüyor.” Bezginlikle iç geçirdim.

“Bunu evet olarak alıyorum. Yarın Hamptons’ta deneme yapabilirsiniz. Bridgehampton mülkünde sana yardım edecek. Lorena bütün hafta izinli. Geçmişte yaptığımız gibi, ev gösterimlerinde Lorena orada olamayınca şirketin personel asistanı yerini doldurur.”

Harika. Onunla bütün bir gün.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru giderken son bir defa daha döndü. “Charlotte da kırık bir kalple ilgili birkaç şey biliyor. Onunla düşündüğünden daha çok ortak yanın var.”

Büyükannem ne zaman Allison’la ayrılığımızın konusunu açsa canımı sıkıyordu. Sadece bu tartışmada hiçbir yeri olmamasından da değildi, ayrıca beni unutmaya çalıştığım şeyleri düşünmeye zorluyordu. O ilişkinin bitişiyle gelen acıyı ardımda bırakmak için gerçekten çaba gösteriyordum.

Sonraki yarım saati pencereden dışarı bakarak geçirdim, parmaklarımı çevirip oyalandım ve Charlotte'un artık burada çalıştığını mantığa oturtmaya çalıştım. Burada çalışıyor olması kesinlikle tuhaf bir tesadüftü. Durmadan kavgadersek her gün birlikte çalışmamız mümkün olmazdı.

Ofisine gidip bazı kurallar koymaya karar verdim—yarın benim altımda ilk defa çalışacağı için beklentilerimi özetlemeliydim.

Altımda.

Minyon vücudunun altımdaki görüntüsüyle başımı hızlıca iki yana salladım. Fiziksel olarak çekici birinden hoşlanmamak komik bir şeydi. Zihin ile normal şartlar altında kazanması kader olan bedenin arasındaki bir savaş gibiydi.

Fakat bunlar normal şartlar falan değildi. Charlotte Darling normallikten çok uzaktı ve gardımı düşürmemem gerekiyordu.

Ona ağzının payını vermeye hazırlanarak koridordan büyük adımlarla geçtim ve derin bir nefes aldıktan sonra kapısını tıklatmadan açtım.

Kardeşim Max'in, bacaklarını kanepenin üzerine doğru kaldırmış oturan görüntüsü beni eşekten düşmüşçe çevirdi. Gerçi çekici yeni asistan üzerinde etki bırakmak için acele etmiş olması beni şaşırtmamalıydı. Bu tipik Max'ti.

Charlotte soğuk soğuk, "Yardım edebilir miyim, Bay Eastwood?" diye sordu.

Max pis pis gülümsedi. "Charlotte, ikinizin zaten tanıştığını biliyorum, ama sana abimi resmi olarak tanıtmama izin ver, diğer bir adıyla şeytani amirimiz olarak da bilinir."

Harika.

Pislik herif Ken, İskandinav Barbie'ye hamlede bulunmak için hiç vakit kaybetmemişti.

Bölüm 7

Charlotte

Reed odaya girdiği anda bütün hava anında değişmişti. Havadaki titreşim bana ortaokul zamanlarımı ve öğretmenin sınıf zıvanadan çıkınca birden ışıkları söndürmesini hatırlattı. Eğlence resmi olarak bitmişti.

Aniden avuçlarım tekrar terledi.

Max'in caddenin karşısındaki Starbucks'tan alıp bana getirdiği buzlu karamel *macchiato*'mdan bir yudum aldım, kendimi toplamaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Reed'le ilgili her şey gözümü korkutuyordu. Duruşu, papyonu ve pantolon askısı, kalın sesi... Fakat en göz korkutucu bulduğum şey, benden nefret ettiğinden şüphelendiğim gerçeğiydi. Yani o da vardı.

Öte yandan kardeşi Max tam tersiydi; etkileyici ve gerçekçiydi. Eğer bu Amerikan şirketi değil de bir lise olsaydı, Max sınıf palyaçosu olurdu. Reed de huysuz öğretmen olurdu.

Max, Reed'in önceki cezasını bir anlığına unutmama yardımcı olmayı başarmıştı. Fakat bu kısa ömürlüydü.

Reed Max'e pis bir bakış attı. "Burada ne yapıyorsun?"

“Ne yapıyor gibi görünüyorum? En yeni çalışanımıza hoş geldin diyorum, bunu senin için hiç söyleyemeyeceğim.”

Reed'in gözleri hançer gibiydi. Max'e orada olanları anlatmış olduğum içinse daha da aklı karışmış göründü. Fakat elimde değildi. Max bana sorunun ne olduğunu sormuştu ve ben de dürüst olmaya karar vermiştim. *Sorun* Reed Eastwood'du.

Diğer yandan, küçük olan Eastwood bana abisinin yaptığı ya da söylediği hiçbir şeyi kişisel algılamamam gerektiğini, Reed'in bazen ona karşı bile sert olabildiğini söylemişti. Reed'in görüldüğü kadar acımasız olmadığını garanti etmişti. Sadece zor bir yıl geçirmişti. Onun, onun o içten mavi notu kaleme alan kişiyle aynı adam olduğunu hayal etmek bile zordu. Bu da Allison'ı merak etmeme sebep olmuştu. Reed'i tavırları yüzünden mi terk etmişti? Kesinlikle olasılık dışı değildi. Başarısız olmuş düğününü bildiğimi ve onu gerçekte nasıl bulduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını düşününce biraz suçluluk hissettim.

Reed kardeşini işaret etti. “Senin, ne bileyim, ayakkabılarını parlattırman falan gerekmiyor mu, Max?”

Max kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yoo. Aslında oldukça iyiyim. Bugün programım bomboş.”

“Ne şok edici.”

“Haydi ama... Karşılama komitesinin başkanı olduğumu biliyorsun.” Max kendi kahvesinden bir yudum aldı ve siyah deri kanepeye daha çok yerleşti.

“Karşılama komitesinin bu kadar seçici olması ne komik. Bugün işe başlayan yeni muhasebeciyi karşılamaya gittiğini görmüyorum.”

“Sonraki durağım orası olacak.”

“Doğru.” Reed kardeşine kötü kötü baktı.

İkisi benzer ancak farklılardı. Gerçi birbirlerini andırıyorlardı ve ikisinde de karanlık, iyi bir görüntü vardı.

Max'in saçları daha uzundu, nispet yaparcasına sırttırken daha zıpır ve daha kaygısız görünüyordu. Reed daha aklı başında ve daima öfkeliydi. İkincisi ilgimi çekmemeliydi, ancak ulaşılmaz olan şeyleri hep çekici bulurdum. Max'in yoğun flörtüne bakıldığında, eğer istersem muhtemelen ona sahip olabileceğimi açıkça göstermişti. O tür şeyler de benim için cezp edici değildi. Öte yandan Reed'in benden nefret edip etmediğinden emin olamasam da gizemli kişiliğiyle büyüleniyordum.

"Pekâlâ, Charlotte'la konuşmam gerekiyor," dedi Reed. "Senin şu anda yaptığınızı söylediğin şeyin aksine, gerçek iş hakkında. Bize biraz mahremiyet ver lütfen."

Reed kapıyı kardeşinin arkasından kapatırken sandalyemde daha dik oturdum. Max'in aksine, o kanepeye oturmadı. Hayır, *bu* kardeş bana burnunun ucundan bakarken kollarını kavuşturarak ayakta kalmayı tercih etti. Ben de daha fazlasına katlanmayacaktım. Ayağa kalkıp topuklu ayakkabılarımı havaya attım ve sandalyemin tepesine tırmandım.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Bana gözlerini kısarak baktı.

Onun duruşunu taklit edip kollarımı göğsümde kavuşturdum ve burnumun ucundan ona dik dik baktım. "Size tepeden bakıyorum."

"Aşağı inin."

"Hayır."

"Bayan Darling, düşüp de bir yerinizi incitmeden önce hemen oradan inin. Eminim yıllar boyunca sörf tahtanızın önünde bir köpekle dengede kalma pratikleriniz size tekerlekleri olan bir sandalyeyi sürebileceğinizi düşündürüyor,

fakat düşüp de kafatasınızı masanın kenarına vurarak çatlatmanızın canınızı yakacağını temin edebilirim.”

Tanrım, bu adam kendini beğenmiş herifin tekiydi.

“Eğer aşağı inmemi istiyorsanız, o zaman benimle konuşurken oturmanız gerekecek.”

İç geçirdi. “Pekâlâ. İnin.”

Sadece pislik olsun diye inmeden önce sendelemiş gibi yaptım. Reed beni yakalamak için yanıma koştu. *Bak bak, şuna bak, Bay Kötücül’ün centilmen yanı da var.* Pis sırtışı-mı gizleyemedim.

Kaşlarını çattı. “Bunu bilerek yaptınız.”

Aşağı atladım ve masamın diğer tarafındaki koltuklara doğru elimi uzattım. “Neden birlikte oturmuyoruz, Bay Eastwood?”

Tam olarak çıkaramadığım bir şeyler homurdandı ama oturdu.

Masamın üzerinde ellerimi birleştirdim ve dişlerimi göstererek gülümsedim. “Tartışmak istediğiniz mesele nedir?”

“Yarınki yolculuğumuz.”

Iris, yarın doğudaki bir mülkün gösterilmesine yardım etmem gerektiğinden bahsetmişti, fakat o sırada bu adamın onun torunu olduğunu bilmediğim için hâlâ parçaları birleştirememiştim. *Harika, benden nefret eden adamlar tam bir gün.* Ben de burada bu kusursuz yeni işte temiz bir başlangıç yaptığımı düşünüyordum. Onun yerine, her saniye beni bir şahin gibi izleyerek hata yapmamı bekleyen bir adam vardı.

“Bu yolculukla ilgili bana ne söylemek istersiniz?” Not defteri çıkardım ve kalemi hazırladım.

“Pekâlâ, başlangıç olarak, saat tam beş buçukta çıkacağız.”

“Sabah mı?”

“Evet, Charlotte. İnsanlar geniş arazileri olan mülkleri gün ışığında ziyaret etmek istemeye meyillidir.”

“O kadar küçümseyici olmanız gerekmez. Yeniyim, biliyorsunuz.”

“O gerçeğin acı verecek kadar farkındayım, evet.”

Gözlerimi devirdim ve not defterime beş buçuk yazdım, o izlerken TAM kelimesini büyük harflerle yazıp altını iki kere çizdim. “Beş buçuk,” dedim. “Sizinle tren istasyonunda mı buluşacağım?”

“Otomobille gideceğiz.”

“Tamam.”

“Sabah yedide Londra’dan bir müşteriyle telefon görüşmem var. Lorena ile birlikte şehir dışına çıktığımızda genelde ilk birkaç saatte ben kullanırım. Otobandan çıktığımızda kahvaltı ederiz ve yolun kalanında da o kullanır, böylece ben de mülke ulaşmadan önce telefon görüşmelerimi yaparım ve e-postalarımı kontrol ederim.”

“Şey. Ben araba sürmem.”

“Sürmem diyerek ne demek istiyorsun?”

“Ehliyetim yok demek istiyorum, o yüzden kullanamayacağım.”

“Soruyu gerçekten sormuyordum. Yirmi küsur yaşındaki bir kadının niçin henüz ehliyeti yok diye soruyordum?”

Omzumu silktim. “Yok işte. Şehirde yaşayan bir sürü insan araba kullanmıyor.”

“Hiç öğrenmeye çalıştın mı?”

“Yapılacaklar listemde.”

Reed yine yüksek sesle iç geçirdikten sonra başını iki yana salladı. “Pekâlâ. Bütün yolu ben gideceğim. Bana adresini e-postayla yolla, seni ben alacağım. *Hazır ol.*”

“Hayır.”

Burnu buruştu. “Hayır mı?”

Bu adamın sıklıkla hayır cevabını almadığını tahmin ediyordum. “Sizinle ofiste buluşacağım.”

“O saatte seni evinden alırsam senin için daha kolay olur.”

“Sorun değil. Yaşadığım yeri görmeniz konusunda kendimi rahat hissetmiyorum.”

Reed elleriyle yüzünü sıvazladı. “İstediğim zaman çalışanların veri tabanına girip adresine bakabileceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Onda sorun yok. Fakat yaşadığım yeri *bilmek* ile yaşadığım yeri *görmek* iki farklı şey.”

“Nasıl oluyor o?”

“Şey...” Sandalyemde arkama yaslandım ve giydiğim kıyafeti işaret ettim. “Bunun altında çıplak olduğumu *biliyorsun*. Fakat bu *sana göğüslerimi göstermek* zorunda olduğum anlamına gelmiyor.”

Gözleri gömleğimin sergilediğı küçük dekolteye inerken dolgun dudakları ahlaksız bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İkisinin aynı şey olduğunu hiç düşünmüyorum. Ama sen nasıl diyorsan öyle olsun.”

Bu adamda tek bakışla güvenimi sarsma becerisi vardı. Sırtımı dimdik tuttum ve kalemimi yine not defterime hizladım. “Başka?”

“Bridgehampton arazisini iki aileye gösteriyoruz. Bu yedi milyon dolarlık bir mülk ve müşterilerimiz mahremiyet bekliyor. Giriş kapısında durman gerekiyor ki evi gösterirken kimse içeri girmesin. Eğer ikinci aile çok erken gelirse, onları ana koridordan uzaktaki oturma odasında tutmak senin sorumluluğunda.”

“Tamam. Bunu halledebilirim.”

“Yemek firmasının ikramlıkları o odaya hazırlamasını sağla, böylece müşterilere beklerken bir şeyler sunabilirsin. Elbette, iki aileye de geldiklerinde yiyecek sunmalısın. Ayrıca ben evi göstermeyi bitirirken erken gelen alıcıları odaya almak için göze çarpmayan bir yoldur.”

“Yemek firması mı?”

“Citarella. Tedarikçi rehberinde telefonları var. Herhangi bir sorun olabilme ihtimaline karşı iletişim bilgilerini telefonuna indirmelisin.”

Başımı yana eğdim. “Niye Bridgehampton’ın olası alıcıları yemek alıyor da ben almadım? Benim çatı katımın fiyatı çok daha fazlaydı.”

Reed pis pis güldü. “Senin numaracı olduğunu zaten çözmüş olduğum için Lorena’ya sana yemek teklif etmemesini söylediğimdendir.”

“Ah.”

“Evet. Ah.”

“Ayrıca lütfen uygun şekilde giyin. Dikkat dağıtacak kadar dar şeyler olmasın.”

Bu yorumuna alındım. Ben iş için her zaman uygun giyinirdim. “Dikkat dağıtıcı mı? Bu da ne demek oluyor? Ayrıca... kim için dikkat dağıtıcı?”

Reed boğazını temizledi. “Unut gitsin. Sadece şu anda giyindiğin şeylere benzer şeyler giyin. İş günü olacak, Hamp-ton’s’a eğlenmeye gitmiyoruz. Ve... *kimin* için olacak.”

“Kim? Ne?”

“‘Kim için dikkat dağıtıcı,’ dedin. ‘Kimin için’ olacaktı.”

Gözlerimi devirdim. “Şu sadece erkeklerin olduğu özel okullardan birine gittin, değil mi?”

Reed sorumu dikkate almadı. “Dosyada mülkün kuşe kâğıtlı tanıtım broşürü var. Detaylara hâkim olmalısın, böylece ben uygun değilken bir soru gelecek olursa cevap verebilirsin.”

Notu karaladım. “Tamam. Başka bir şey?”

Pantolonunun cebine uzanıp cep telefonunu çıkardı. “Telefon numaranı kaydet, planlarda falan değişiklik olursa diye.”

Yazmaya başladım.

Adı: *Charlotte*

Soyadı: *Darling*

Firma: *Deez Nuts* yazmayı tasarlarken içten içe pis pis güldüm, ama sonra aklımı başıma topladım. En azından ben içten gülümsediğimi *düşünmüştüm*.

“Ne iş çeviriyorsun?” Reed boynunu uzatıp telefonuna baktı.

“Hiç.”

“O zaman neden bir anlığına yüzünde şeytanın suretini gördüm?”

Telefonu ona doğru uzattım. “Büyükannem her zaman derdi ki hanımefendiler karşısındakine bir meleğin gülümsemesini sunar ve şeytani düşüncelerini kendine saklar.”

Homurdanıp ayağa kalktı. “Iris’le öyle kolayca anlaşmanıza şaşmamalı.”

Konuşmamızı bitirdiğini bile söylemeden kapıya doğru yürüdü. “Bu arada, sabahleyin sana çarptığımda telefonuma bakarak yürüyordum. Büyükannem yere düşüp kırılan şeyin bir vazo olduğunu söyledi. Faturasını bana getir, masraflarını karşılayacağım.”

Başımı iki yana salladım. “Hiç gerek yok. Malzemeler sadece birkaç dolar tuttu. Ben yaptım.”

Kaşlarını hafifçe çattı. “Sen mi yaptın?”

“Evet. Ben heykel yaparım. Çömlek işi de. Şey, eskiden yapardım yani. Iris’le tuvalette karşılaştığımızda ona bundan bahsetmiştim ve yapmayı özlediğimi söyledim. O da beni tekrar başlamam, beni mutlu eden şeyleri yapmaya geri dönmem için cesaretlendirdi. O yüzden bütün hafta sonunu çömlek çarkında onu yaparak geçirdim. Birkaç yıl olmuştu ve şey, haklıydı. Değiştiremeyeceğim geçmişte yaşayacağıma beni mutlu eden şeylere odaklanmam gerekiyordu. O vazoyu yapmak benim için doğru yönde atılmış ilk adımdı.”

Reed uzun bir süre boyunca gözlerini dikip bana komik bir şekilde baktı, sonra arkasını döndü ve tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti. *Ne pislik herifin tekiydi ama.* Giderken de gelirken olduğu kadar iyi görünen muhteşem, kibirli bir pislik.

O öğleden sonra ilerleyen saatlerde masamda mavi bir not kâğıdı fark ettim. Gerçekten beni hazırlıksız yakaladı ve elim almadan önce bir saniyeliğine duraksamama sebep oldu. Çünkü gelinliğin içindeki mavi not kâğıdının aynısıydı.

Tüm bedenim ürperdi. O güzel notu ve ilk keşfettiğimde hissettiğim duyguları neredeyse unutmuştum. Gittikçe tanıdığım sevimsiz adamın öyle bir romantik olabileceğini hayal bile edemedim. Benim tanıdığım Reed pragmatik ve soğuktu. Bir zamanlar olduğu tatlı adamı böyle ekşi bir adama neyin dönüştürdüğünü daha çok merak etmeme sebep oluyordu.

İç geçirdim.

Reed'den mavi bir not.

Benim için yazılmış.

Bu gerçeküstü geliyor.

En üstte kabartmalı harflerle "*Reed Eastwood'dan*" yazıyordu. Derin bir nefes aldım ve kalanını okudum:

Charlotte,

Eğer Bridgehampton hakkında daha fazla sorun olursa, benim için onları havaya yazmaktan çekinme.

Reed

Bölüm 8

Reed

Köşedeki ışığa on beş dakika erkenden geldim. Charlotte çoktan oradaydı, binanın önünde duruyordu. Işığın kırmızı yanıyor olması onu uzaktan incelemem için bana zaman tanıdı. Saatine baktı ve kaldırımında etrafına bakındıktan sonra, kaldırımın kenarında duran boş su şişesine doğru yürüdü. Yerden aldı, sonra biraz daha etrafına bakındı.

Ne halt ediyordu öyle? Beş sentlik geri dönüşüm parası almak için Manhattan'ın sokaklarında şişe mi arıyordu? Bu kadın kesinlikle çok tuhaftı. Bu saçmalık için kimin vakti vardı ki? Başka bir şeye doğru yürümesini, almak için eğilmesini, sonra da birkaç adım uzağa gidip aynı şeyi tekrar yapmasını izledim. *Ne haltlar...*

Işık yeşile döndü, o yüzden sağa döndüm ve binamızın önündeki tek yönlü caddeye park ettim. Charlotte geriye doğru tereddütlü bir adım attı, kim olduğumu görmek için eğildi. New York City'nin sokaklarından mikrop yuvası çöpleri toplayan kadın, park eden Mercedes S560'ın belalı olabileceğinden endişeleniyordu. Filmleri indir-dim. "Hazır mısın?"

“Ah. Evet.” Önce sağa, sonra sola baktı ve işaret parmağını kaldırdıktan sonra yarım sokak öteye kadar yürüdü. “Bir saniye.” Gözlerim onun çöp kutusuna doğru yürüyüşünü takip etti ve topladığı çöpleri attı. *Harika. Sabahın köründe şehrin sokaklarını temizlemekle kalmıyor, ayrıca bunu yaparken kıcı o eteğin içinde enfes görünüyor.*

Yolcu kapısını açıp içeri girdi. “Günaydın.”

Sabahları neşeli de. Harika.

Torpedo gözünü işaret ettim. “Orada ıslak mendil var.”

Ufacık burnu kafa karışıklığıyla kırıştı.

İç geçirdim. “Ellerini temizlemen için.”

Yüzüne şu şeytani sırıtışı geri döndü. Charlotte ellerini havaya kaldırdı, avuçlarını bana doğru çevirdi ve korkuturcasına yüzümün önünde salladı. “Mikroplardan mı korkuyorsun?”

“Sil işte ellerini.” Bu acayip uzun bir gün olacaktı.

Kaldırımdan uzaklaşıp yola çıktım ve tünele doğru gitmeye başladığımızda o da ellerini temizledi. Şehirden çıkana kadar ikimiz de tek kelime etmedik, Manhattan’ın diğer yanına geçmek için köprüden geçiş parasını ödemek için sıraya girdiğimizde konuştu. “Şu geçiş kartlarından yok mu?” diye sordu, tepemizde SADECE NAKİT yazan kocaman tabelaya bakıyordu.

“E-ZPass. Evet, var. Fakat son kullandığımda diğer arabamdaydı ve orada unuttum.”

“Diğer araban iş minibüsü falan mı?”

“Hayır. Range Rover.”

“Neden iki tane arabaya ihtiyaç duyuyorsun?”

“Neden sen bu kadar çok soru soruyorsun?”

“Tanrım. Bu kadar kaba olmana gerek yok. Sadece sohbet etmeye çalışıyordum.” Pencereden dışarı bakmaya başladı.

İşin aslı, Rover Allison'ındı. Fakat bu kadınla o boktan kutuyu açmayacaktım. Önümüzdeki sırada iki araba vardı, yirmilik almak için cebime uzandım ve cüzdanımı torpido gözüne attığımı hatırladım. "Torpido gözünden cüzdanımı verebilir misin?"

Pencereden bakmaya devam etti. "O cümlede 'lütfen' demeye ne dersin?"

Bezgin bir ifadeyle görevliyle aramda kalan tek arabaya bakarak eğildim ve cüzdanımı kendim aldım. Ne yazık ki o pozisyon bana Charlotte'un bronz, kaslı, şekilli bacaklarının muhteşem bir manzarasını sunuverdi. Torpido gözünün kapağını çarpıp kapadım.

Köprüden geçip Long Island Otobanı'nda ilerlemeye başladığımızda, yeni asistanımızın emirleri yerine getirme konusunda ne kadar iyi olduğunu test etmeye karar verdim.

"Bugün göstereceğimiz mülkte kaç yatak odası ve banyo var?"

"Beş yatak odası ve yedi banyo. Gerçi birinin neden yedi banyoya ihtiyaç duyacağını hiç bilmiyorum."

"Havuzun yapısı?"

"Püskürtme beton. Isıtmalı. Dağ gölü şeklinde, kenar döşemesi İtalya'dan ithal edilmiş tamburlanmış mermerden ve bir de şelale var."

Ev ödevini yapmıştı... Öte yandan... ona kolay sorular sormuştum.

"Metrekaresi?"

"Ana ev 445 metrekare. Ayrıca altmış metrekarelik havuz evi var, o da ısıtmalı."

"Şömine sayısı?"

"Dört içeride, bir dışarıda. İçeridekilerin hepsi gazla çalışıyor, dışarıdaki odunla yanıyor."

"Elektrikli ev eşyaları?"

“Markaları Viking, Gaggenau ve Sub-Zero. Aslında ana mutfakta Sub-Zero’nun Pro serisinden ayrı bir buzdolabı ve dondurucu var ve havuz evinde birleşik bir set var. Ayrıca merak ediyorsundur diye söylüyorum, o üç buzdolabının toplam fiyatı yeni bir Prius’tan daha fazla ediyor. Kontrol ettim.”

Hımmm. Bir tane yanlış yapmasını istiyordum, o yüzden broşürde olmayan bir soruyu araya soktum. “Peki içinin tasarımı kim tarafından yapıldı?”

“Applegate ve Mason İç Tasarımları’ndan, Carolyn Applegate.”

İçimde çok garip bir savaş baş gösterdi. Bir tane yanlış olsun diye onu oyuna getirmek istiyor olsam bile, bir parçam da doğru bildiğinde içten içe sevinçle yumruğunu havaya kaldırıyordu.

“Ayrıca ‘kimin’ olacak...” diye mırıldandı, sesi yavaşça azaldı.

“Anlamadım?”

“Dedin ki, ‘iç tasarım kim tarafından yapıldı?’ Aslında ‘kimin olması gerekiyordu.’”

Gülümsememi gizlemek için öksürüyormuşum gibi davranmak zorunda kaldım. “Pekâlâ. Ödevini yapmana memnun oldum.”

Bridgehampton mülküne ilk gösterimden bir saat önce vardık. Yemek firması hazırlıklarla meşguldü. Birkaç arama yapmam ve birkaç e-postaya cevap vermem gerekiyordu, o yüzden Charlotte’a mekâna alışması için kendi başına gezmesini söyledim. Yarım saat sonra onu salonda bir tabloyu incelerken buldum.

Yürüyüp arkasında durdum. “Evin sahibi bir ressam. Tablolardan hiçbiri eve dahil değil.”

“Evet. Onu okudum. Kadın epey harika. Huzurevlerine gittiğini ve oradaki insanların eşleriyle nasıl tanıştıklarının

hikâyelerini dinlediğini, sonra da onların aşk hikâyelerini dinlerken gördüğü görüntüyü tablolarla aktardığını biliyor muydun? Bu onlardan biri mi diye merak ediyorum. Çok romantik.”

Tablo bir restoranda randevuda olan bir çifti gösteriyordu, fakat kadın farklı bir adama, karşı masasında oturan adama bakıyor gibiydi ve gizlice gülümsüyordu. “Hangi kısmı romantik? Kadının hesabı ödeyene değil de başka bir adama göz süzüyor oluşu mu, yoksa göz süzdüğü zavallının birkaç ay sonra aynı şeyi ona da yapacağını fark etmemiş olması mı?”

Tabloya baktım ve hiçbir şeyden haberi olmayan ahmağa sessizce anlayış gösterdim. *Güven bana ahbap, sadık olduğunu şimdiden öğrenmen daha iyi.*

Charlotte dönüp bana baktı. “Vay canına. Gerçekten yeni bir soluk getiriyorsun, değil mi?”

“Ben gerçekçiyim.”

Ellerini kalçalarına koydu. “Gerçekten mi? O zaman bana benimle ilgili pozitif bir şey söyle. Bir gerçekçi insanlardaki pozitif ve negatif şeylerin *ikisini* de görebilir. Seninle tanıştığımızdan beri bende sadece olumsuz şeyler görüyorsun.”

Charlotte kısaydı, giydiği topuklulara rağmen. Aramızdaki kısa mesafeden dolayı, ipek bluzunun içini doğrudan görebiliyordum. Şu anda aklımda bulunan pozitif düşünceleri takdir edeceğini sanmıyordum. O yüzden arkamı dönüp uzaklaştım. “İlk müşteriler geldiğinde mutfakta olacağım.”

Pislik herifler bile yeri geldiğinde bir övgüde bulunurdu. Belki de Charlotte'a karşı çok sert davranmıştım. Fakat ondaki bir şeyler beni sinirlendiriyordu. Parçalama dürtüsü hissettiğim bir masumiyeti vardı ve bunun nedeninden tam emin

değildim. “Bugün harika iş çıkardın.” Ön kapıyı kilitledim ve basamaklardan benden önce inmesi için Charlotte’a doğru elimi uzattım.

Her zamanki gibi baş belası gibi davranarak iltifatı öylece kabullenemedi. Elini kulağına doğru kaldırıp pis pis gülümsedi. “O neydi? Tam duyamadım. Tekrar etmen gerekecek.”

“Ukala.” Arabaya doğru birlikte yürüdük. Yolcu kapısını açtım ve o binene kadar bekledikten sonra kapadım.

Uzun araç yolundan geri geri çıkarken, “Carolyn Applegate hakkındaki onca şeyi nasıl bildin bu arada?” diye sordum. İlk müşteri iç tasarımcıyla ilgili heyecan duymamıştı, fakat Charlotte son zamanlarda onun tarafından evleri yenilenen bir düzine ünlü ismi sayınca, kadın evi pembe gözlükle gezmiş gibiydi. O küçük, yumuşak hareketi bugünkü ziyaretin sonucunu komple değiştirmiş olabilirdi.

Charlotte olağandışı biriydi, orası kesindi, fakat büyükanneimin içgüdülerinin genelde doğru çıktığını itiraf etmek zorundaydım. Bugün bulunduğu yere yanlışlıkla gelmemişti. Iris insanları iyi okurdu ve Charlotte’ta okuduğu şeyde tamamen yanılmamış gibi görünmeye başlıyordu. Belki de başka bir güzel sarışına olan hislerimin karar verme yargımı lekelemesine izin vermiştim.

“Google,” dedi. “Şu anki sahiplerinin adlarını girdim ve tasarımcının internet sitesinde müşteri olarak listelenmiş olarak buldum. Sonra diğer müşterilerinden bazılarını takip ettim. Tasarımcının, Christie Brinkley’nin birkaç mil ötedeki evini de yenilediğinden bahsettiğimde Bayan Wooten’ın gözleri parladı. O yüzden siteyi açtım ve Christie’nin evinin fotoğraflarından kanepedeki yastıkların aynı kumaştan olduğunu gösterdim.”

“İşe yaradı. Kadının eve karşı ilk bakış açısını değiştirdin. İkinci çiftin küçük canavarlarından hoşlanmış gibi davranman da büyü gibi işe yaradı.”

Kaşlarını çattı. “Rol yapmıyordum. Küçük oğlan sevimliydi.”

“Durmada bağırıyor.”

“Çocuk üç yaşındaydı.”

“Neyse. Çenesini kapatabilmene sevindim.”

Başını iki yana salladı. “Bir gün şanssız bir kadına sefil bir koca ve sabırsız bir baba olacaksın.”

“Hayır, olmayacağım.”

“Ah? Birlikte olduğun kadınlara karşı daha mı iyisin?”

“Hayır, sadece evlenmeyi ya da çocuk sahibi olmayı planlamıyorum.” Direksiyonu tutarken parmak boğumlarım sıkılmaktan bembeyaz oldu.

Charlotte sessizdi ama ona yandan bir bakış attığımda yüzündeki ifadeden bunun eve dönüş yolculuğumuz boyunca analiz etmeyi planladığı bir konu başlığı olduğunu çıkardım. Daha başından önüne geçmem gerekiyordu, o yüzden konuyu geri işe getirdim. “İki çifte de benden bir e-posta atmanı istiyorum. Mülkü görmeye geldikleri için teşekkür et ve önümüzdeki hafta telefonda konuşabilmemiz için randevu ayarla.”

“Tamam.”

“Ayrıca Florida’daki Bridgestone Gayrimenkulleri’ni ara. Neil Capshaw’u iste. Ona benim yeni asistanım olduğunu söyle ve satmakta oldukları Wootens’ın Boca mülkünün durumunu sor. Firmalarına bir sürü iş havale ediyoruz, o yüzden bilgi paylaşmaktan mutlu olacaklardır. Eğer Wootens’ın onun için bir alıcısı varsa, Bridgehampton’ın yazlık evini fazla bekletmeden almaya meyilli olabilirler.”

Telefonunu çıkarıp notlarını yazmaya başladı. “Tamam. Alıcılara e-posta yolla. Capshaw’u ara. Tamamdır.”

“Ayrıca yarınki programımda saat dörtte bir randevum var. Onu dört buçuğa erteleyebilir misin bir bak.”

“Tamam. Yarın dörtte kiminle randevun var?”

“Iris’le.”

Charlotte başını telefonundan kaldırıp baktı. “Benden Iris’i —öz *büyükannen*— arayıp randevunuzu değiştirmemi mi istiyorsun?”

“Evet. Sen benim asistanımsın. Asistanların yaptığı budur. Randevuları ayarlar, saatlerini değiştirir ve hatta bazı durumlarda iptal ederler. Bunun işinin bir parçası olduğunu söyleyen notu almadın mı?”

“Fakat o *büyükannen*. Her ilişkiye iş ilişkisi gibi davranılmamalı, tartıştığınız şey iş bile olsa. Kendin araman gerekmez mi?”

“Niye?”

Charlotte başını iki yana sallayıp nefesini bıraktı. “Boş ver.”

Şansım vardı ki ondan sonra bir süre sessizlik içinde gittik. Trafik hafıftı ve Küçük Hanımefendi bana işimi nasıl yapmam gerektiğini söylemeden otobana kadar gelmeyi başardık. Tam 495’e girmek üzereydim ki Charlotte’un yolcu koltuğunda bacak bacak üstüne atıp indirdiğini gördüm ve gözlerim kısa bir saniyeliğine yoldan uzaklaştı. Ondan daha uzun olamazdı. Yine de sonraki saniyede baktığımda Charlotte çığlık atıyor ve tutunacak bir şeyler aranıyordu.

“Dikkat et!”

Neye dikkat etmem gerektiğini tam olarak çözecek fırsatım bile olmamışken içgüdüsel olarak frene bastım. Sonrasında olan her şey ağır çekimde gerçekleşti.

Başımı kaldırıp baktım.

Küçük, tüylü bir yaratık yolda önümüzden karşıya geçiverdi.

Arabam ciyaklayarak durdu, neredeyse çarpmak üzere olduğum şeye baktım.

Bir sincap.

Kahrolası bir sincap.

Bir kemirgen yoldan karşıya geçiyor diye korkudan elim ayağım birbirine karışmıştı.

İnanılmaz. Tam onu mantıklı olmaya davet etmek üzereydim ki büyük bir çarpma sesi beni durdurdu. Sersemledim, olanları anlamam bir dakikamı aldı.

Birisi arkadan bize çarpmıştı.

Bölüm 9

Charlotte

“Kahretsin!” Reed lanet okuduktan sonra arabadan çıkıp kapıyı çarptı. Arabayı yolun kenarına kadar bile çekememişti. Her ne olduysa sürülemez hâle getirmişti.

Kalbim çarpıyordu.

Sorun yok.

Biz iyiyiz.

Sincap da iyi.

Herkes iyi.

Yine de dışarı çıkarken şoktaydım, Reed’in bize arkadan çarpan kırmızı SUV’nin şoförüyle tartışmasının boğuk seslerini duymayı başarabildim.

“Yardım etmek için ne yapabilirim?” diye sordum.

“Polisi ara. Bunu bildirmemiz gerekiyor. Ben bu adamın sigorta bilgilerini alırken en yakın çekici şirketine bak.” Cüzdanını çıkardı. “Kredi kartımı al. Onlara Manorville’de 70. yoldan yeni çıktığımızı söyle.”

Bir buçuk saat sonra polis en sonunda gitti, bir çekici geldi ve bizi en yakındaki tamirciye götürdü.

Uzun bir bekleyişin ardından tamirci bizi görmek için çıktı. Ne yazık ki Reed'in Benz'inin hâli iyi değildi.

Adam alındaki yağı silerek, "Yamulan arka çamurluğunuz tekerleğinize sürtünüyor," dedi. "Yarın sabaha kadar sizin için tamir edebilirim."

Reed'in yüzünden endişeli bir ifade geçti. "Yarın sabah mı? Bizim bu akşam şehre dönmemiz gerekiyor."

"Buralarda bundan daha hızlısını bulamazsınız. Çoğu size birkaç gün derdi."

Reed bezgin bir ifadeyle derin bir nefes verdikten sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Nasıl geri döneceğiz?" diye sordum.

"Bu akşam *bizim* geri döneceğimizi sanmıyorum. Eğer burada kalma fikrinden hoşlanmadıysan kendine bir araba çağırabilir, faturayı da şirkete çıkarabilirsin. Aksi hâlde bize yakınlardaki bir otelden iki oda ayırt. Eğer arabamı yarın sabah buradan almam gerekiyorsa araba kiralayıp da iki saat geri dönmek mantıklı gelmiyor."

Dükkân sahibi ödemeyi konuşmak için Reed'i çağırınca, ben de ne yapmak istediğimi düşündüm. Beni kızdırma eğilimi olsa da patronumu Long Island'da hiçliğin ortasında bırakıp gitmemin iyi bir izlenim olacağını sanmıyordum. Takım oyuncusu olduğumu, kendimi işime adadığımı ona göstermek istiyordum. Şirkette bir yerlere gelmek için fazlasıyla potansiyel vardı ve kendimi kanıtlamak için her fırsatı kullanmam gerekiyordu;özellikle de zorlu başlangıcım yüzünden. Ne yapmam gerektiği gayet açıktı. Bölgedeki otellerin telefon numaralarını almaya koyuldum.

Reed ofisten döndüğünde daha da kızmış görünüyordu. "Ne yapacağına karar verdin mi?"

"Yakındaki Holiday Inn'de bize iki oda ayırttım."

"Holiday Inn mi? Başka seçenek yok mu?"

“Muhtemelen sen Gansevoort ya da The Plaza’ya alışkınsındır. Ama ben Holiday Inn’i severim. Nesi varmış?”

Bir şeyler homurdandı, sonra da, “Hiç. Hiçbir şeyi yok...” dedi. Tereddüt ettikten sonra derin bir nefes aldı. “Sorun yok. Teşekkürler.”

“Ayrıca Uber de çağırdım. Birkaç dakikaya burada olur.”

Sıktığı dişlerinin üzerinden gülümsedi. “Harika.”

Tüm bu duruma sinirlendiğini söyleyebilirdim. Muhtemelen benimle gerekenden fazla zaman geçirme düşüncesi tepesini attırıyordu. Benim de tepemi attırıyordu, çünkü bugün oldukça iyi anlaşıyorduk. Aslında bu kadar iyi çalışmamıza da şaşırmıştım. Bu durum, normalde üretken diyeceğim bir güne köstek koymuştu.

Ne yazık ki bizi almaya gelen Uber sürücüsü bir Mini Cooper sürüyordu. Reed ve ben arka koltuğa zar zor sığabilmıştık. Sıkış tepiş otururken sessizce homurdanmıştı. Uzun bacakları iki bükülmüdü. Şoförün sürüşü de dengesizdi. Keskin dönüş üstüne keskin dönüş yaptı, Reed’in sert vücuduna yapışmıştım artık. Kendi vücudumun her ufak temasa tepki verdiği gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum.

Şoförle konuştum. “İlerideki Walmart’ta durabilir misiniz? Söz veriyorum hızlıca çıkacağım.”

Reed’in tepesi iyice atmıştı. “Walmart’tan ne alacaksın?”

“Birkaç kişisel eşya, bir mayo ve odada yemek için atıştırmalık bir şeyler.”

Gözleri büyüdü. “Mayo mu?”

“Evet. Otelde ısıtılmalı bir kapalı havuz var.” Gülümsedi.

“Kaç yaşındasın? On mu? Bu tatil değil. Akşam yemeği için de Chuck E. Cheese’e gidelim mi?”

Bazen çok küçümseyici oluyordu.

“Yetişkinler de yüzmekten hoşlanabilir, biliyorsun. Rahatlamak ve stresli bir günün etkilerini atmak için harika

bir yol, ayrıca şehirde yaşadığım için de nadiren bir havuzda yüzme fırsatı buluyorum. O yüzden bu oteldeyken paramın karşılığını alacağımdan emin olabilirsiniz. Şey, *senin paranın.*” Arabadan çıkmadan önce duraksadım. “Bir şey istiyor musun?”

“Hayır.”

“Beş dakikaya dönmüş olurum,” deyip kapıyı çarptım.

On beş dakika sonra aldıklarımla arabaya geri döndüğümde Reed keyfi kaçık görünüyordu. “Beş dakika değildi.”

“Üzgünüm. Önümdeki adam kasiyerle burun kılı kesicilerin fiyatı hakkında tartışıyordu.”

“Ciddi misin?”

“Böyle bir şeyi deneseydim bile uyduramazdım.”

Reed abartılı bir soluk verdi. Ne kadar kızgın görünse de hâlâ çok yakışıklıydı, hatta bazen sinirlendiğinde daha da yakışıklı oluyordu. Bugün biraz daha gündelik giyinmişti, geniş omuzlarına sıkıca oturan lacivert polo tişört ve keten pantolon. Acayip seksi görünüyordu.

Walmart poşetini kurcaladım ve aldığım şekeri çıkardım. Açıp uzun çilekli meyan kökü şekerinden bir tane aldım ve yüzüne doğru kaldırıp tuttum. “*Twizzler?*”

Başını iki yana sallayıp gülümsedi, en sonunda katlanmak zorunda kaldığı durumu kabullenmiş gibiydi. Beni şaşırtarak benimle tekrar alay etmek yerine, Twizzler’ı aldı ve yumulmaya başladı. Dişlerini şekere öyle iyi geçirdi ki ısırtığını resmen kendi üstümde hissedebildim. Ürperdim. Bitirdiğinde elini uzatıp sessizce daha fazlasını istedi. İlk defa, o tutucu dış çeperinin altında gömülü daha rahat bir yan olduğu kanıtlanmıştı. Bu, onunla daha iyi bir iş ilişkimiz olma ihtimaline karşı beni umutlandırdı.

Mini frene basıp durdu, Holiday Inn’de bizi indirdi.

Reed anahtarlarımızı aldı ve tam ödemeyi yaparken cüzdanı elinden kayıp mermer zemine düştü. Cüzdanına

koyduğu bir fotoğraf çıkıp yere düşmüştü. Facebook profilindeki nişan fotoğrafından onu anında tanıdım.

Aman Tanrım. Kızın fotoğrafını hâlâ taşıyor.

Neden?

Bu, o mavi notu yazan adamın hâlâ içinde bir yerlerde olduğunu gerçekten fark ettiğim ilk seferdi. Belki de o kadar değişmemişti. Belki hâlâ değişmiş gibi *davranıyordu*.

Daha fazlasını öğrenmek istedim ama haberim yokmuş gibi davranmam gerekiyordu ki bilmemem gereken bir şeyi bildiğimden şüphelenmesin.

Cüzdanı ve fotoğrafı almak için eğildim, her şeyi ona uzatırken aptalı oynadım. “O kadın kim?”

“Hiç kimse.”

Asansöre doğru giderken kalbim gümbürdüyordu. Katımıza kadar sessizlik içinde çıktık.

Benimle odama kadar geldi, onunkinden üç kapı uzaktı.

Bu kadar mıydı? Kendisi için hiçbir anlam ifade etmeyen birinin fotoğrafını cüzdanına taşıyormuş gibi mi davranacaktı? Buna inanmamı mı bekliyordu?

Reed Eastwood bulmacasıyla ilgili bir kayıp parçayı daha bulma ihtimalimin heyecanı beni daha çok kamçıladı. “Onun kimsenin fotoğrafı olmadığını söylemene inanmıyorum.”

“Affedersin?”

Sözler ağzımdan tutamadığım kusmuk gibi çıktı. “Bir keresinde Facebook’tan sana baktım. Bu senin nişan fotoğrafındı. Adı Allison. Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama yalan söylediğini oradan biliyorum.”

Ah. Siktir.

Derdim ne benim?

“Ne yaptın?” diye bağırdı.

“Üzgünüm. Ama bana birine hiç bakmadığını söyleyemezsin.”

“Hayır, yapmadım. Ben bazı insanlar gibi takipçi kariyeri sürdürmüyorum.”

Neredeyse sormaya korktum. “Ona ne oldu?”

Sorumu dikkate almadı. “Çizgiyi aşıyorsun.”

“Olduğun kişi olmanın sebebi o mu diye sık sık merak ediyorum.”

“Affedersin? Olduğum kişi mi?”

“Kendini kapamışsın ve barut gibisin. O fotoğrafta çok mutlu görünüyorsun.”

Ve sonra... şu mavi not var. Söylemek istediğim şey oydu.

Az önce kendime daha derin bir çukur kazmıştım.

Gözleri karardı ve bu benim için iyiye işaret değildi.

“Çok tehlikeli bir çizgiyi geçiyorsun, Charlotte.”

Sert sözlerine rağmen eğer kalbimin kırılmasını ona anlatarak paylaşırsam onun da biraz açılmasını sağlarım diye düşündüm.

“Ben... sana ve ona ne olduğunu bilmiyorum... ama önemsedğin ya da önemsedğini düşündüğün biri tarafından canının yakılmasını anlıyorum. Belki eğer konuşursan öfkenin birazını atabilirsin.”

Sesi uzun koridorda yankılandı. “Beni öfkeliendiren tek insan sensin. Hayatıma sinsice girdiğinden andan beri sorundan başka bir şey olmadın.”

Sanki sözlerinin sertliğinden anında rahatsız olmuş gibi gözlerini kapadı. Fakat çok geçti. Hasar vermişti bir kere. Onu o şekilde spot ışıklarının altına koyduğum için utanç hissetsem de bana karşı durmadan hakaret etmesi kabul edilemezdi. Bu akşam öylece oturup kabul etmeyecektim. Lanet olsun, şu anda mesai saatinde bile değildim.

Başlarım böyle işe.

“Benimle daha fazla böyle konuşulmasına izin veremeyeceğim. Akşamın kalanında yakandan düşeceğim. Sabah

kahvaltıda buluşabiliriz. Yedide başlıyor. Ücretsiz... Tabii umurunda olduğundan değil.”

Gözlerime yaşların dolduğunu hissedebiliyordum ama onlarla savaştım. Sözlerinin beni ne kadar üzdüğünü görmesine izin vermeyi reddettim.

Reed koridorda odasına doğru biraz yürüdü. Kapısının önünde durdu, ben beceriksizce odamın kartını okutmaya çalışırken beni izliyordu. Durmadan kırmızı hata ışığı yanıp durdu.

Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Buradan hızlıca kaçıp gitmem de uçup gidiyordu.

Ayak sesleri bana yaklaştı. Aşağılanmış hissederek ona bakmadım. Anahtar kartı elimden aldı ve elinin kısa dokunuşu dikkatimden kaçmadı. Kapı bipledi, o açınca yeşil ışık parladı.

Elbette o ilk denemede açabildi.

“Teşekkürler,” diye fısıldarken ona hâlâ bakmıyordum. Uzaklaşmaya başladığında onu durdurdum. “Bekle.”

Üç paket Twizzler almıştım. Açılmamış olanlardan birini poşetten çıkarıp ona verdikten sonra odaya girdim ve kapıyı kapadım.

Bölüm 10

Reed

Dušta su üzerime akarken düşüncelerim hızla dönüyordu. Hiçbir otel sabunu üzerime yapışan bu berbat hissi yıkamazdı.

Bir de gidip bana o kahrolası şekeri vermiş, kendimi daha da koca bir pislik gibi hissetmemi sağlamıştı.

Kim yapar ki bunu?

Kim az önce kendisine pislikmiş gibi davranan birine şeker verir?

Charlotte Darling yapardı. Neşeli ve canlı, şevkli, kör edecek kadar iyimser Charlotte Darling. Tanıştığımız andan beri o kahrolası parıltısını bana bulaştırmasın diye şevkini köreltmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Allison konusunu açması duvarlarımı hiç olmadığım kadar yükseltmeye zorlamıştı. Çünkü olanlar hakkında sorusuna vereceğim tek dürüstçe cevap ona açılmamı gerektirecekti. Eski nişanlımla aramızda olanları sadece en yakın aile üyelerim biliyordu.

O fotoğrafın cüzdanımda olduğunu gerçekten unutmuştum. Fakat bunun beni nasıl gösterdiğini anlıyordum... Duygusal bir ahmak gibi. Belki de Allison aşka olan inancımı kaybettirmeden önce *öyleydim*. Charlotte

fotoğraf taşıyor olmamın ona içime dökmeye ikna etmenin bir yolu olacağını düşünmüş olmalıydı.

Belimin etrafına doladığım havluyla ve ıslak saçlarımla yatağa uzandım ve o şekilde uykuya dalmayı düşündüm. Fakat bir paket şeker haricinde bir şey yememiştim. Yemek yemek için odadan çıkmam gerekiyordu. En azından kendime söylediğim şey buydu. Gerçek sebebiyse, Charlotte'u aklımdan çıkaramıyor oluşumdu. Belki de ona bağırdığım için özür dilersem bu gece daha iyi uyurdum.

Kıyafetlerimi giydikten sonra Charlotte'un birkaç kapı ötedeki odasına gittim.

Derin bir nefes alıp kapısını birkaç kere tıklattım. Birkaç saniye geçmesine rağmen cevap gelmedi. Tekrar tıkladım. Hâlâ cevap yoktu.

Şey, arabasızken fazla uzağa gidemezdi. Asansörle lobiye indim ve oturma alanına göz attım, fakat Charlotte'tan iz yoktu.

Yürüme mesafesindeki tek restoran Ruby Tuesday'di. Holiday Inn'in kayan dış kapılarından çıktığımda sulusepen yüzüme çarptı. Rüzgârlı park alanından restorana doğru yürürken yağmur damlaları arabaları parlatıyordu.

İçeri girince hostesin yerinde olmadığını gördüm. Saat geçti, muhtemelen kapanış saatine yakınlardı, o yüzden sadece birkaç müşteri vardı. Gözlerimin Charlotte'u bulması sadece birkaç saniye sürdü. Köşedeki bir masada oturuyordu, kaleminin ucunu dişlerken dalgın görünüyordu. Peçeteye bir şeyler yazmaya başladı. Kelimelerin küfürlü olduğunu ve bana lanet ettiğini düşünerek güldüm.

Özür dilemem gerektiğini biliyordum, fakat o anda onu habersizce izlemeyi daha çok tercih ederdim. Onun önündeyken gardımı istediğim kadar kaldırabilirdim, fakat kendime yalan söylemem çok daha zordu, imkânsızdı. Bu kadından gerçekten hoşlanmayan tek parçam bile yoktu.

Sadece bana unutmaya çalıştığım her şeyi hatırlattığı gerçeğinden hoşlanmıyordum. Beni koparan şey sadece burnunu sokmuş olması değildi. Basit bir gerçektir, ancak Charlotte'un her zaman çevresine yaydığı neşeli havası bana hayatımın bir bölümünde benim de mutlu olduğumu hatırlatıyordu. Bunu düşünmesi acı vericiydi, özellikle de bir parçam hâlâ o mutluluğun özlemini duyuyorken.

Ona doğru yürüdüm ve onunla kafa bulmaya karar verdim. "Boyama kitapları mı bitmiş?"

Sıçradı. Her ne yazıyorsa öyle bir kendini kaptırmıştı ki hemen yanında dikildiğimi fark etmemişti bile.

Peçetenin tersini çevirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Açık büfe salata barı olduğunu duydum. Ayrıca içki de içebilirim."

"Bir de sakinleştirici hap."

"İkisini birbirine karıştıramam, o yüzden hakkımı bira-dan yana kullanacağım." Karşısına oturdum. "Sana katılmaya iznim var mı?"

"Akşam yemeğime *sinsice* girmeye çalışman hoşuma gidiyor mu emin değilim, Eastwood."

Sinsice. Benim kelime seçimimi bana karşı kullanıyordu. Lanet olsun. Hak etmiştim.

Gururumu yutup kendimi özür dilemeye zorladım. "Seni tanımlarken o tabiri kullandığım için üzgünüm. Öfkeme hâkim olmadığım için üzgünüm."

"Konuşmak istemediğini söyleyen de yeterdi. O kadar acımasız olmana gerek yoktu." Yüzü kıpkırmızıydı. Gerçekten sinirliydi.

"Haklısın."

Charlotte'un alnı karıştı. "Benimle aynı fikirde misin? Bak bu ilk."

"Bugün benim için çok fazla ilk var."

"Ne gibi?"

Garson siparişimi almak için geldi, Charlotte'un sorusunu cevap verişimi böldü. Tekrar yalnız kaldığımızda cevap için üsteledi.

"Ee, ilkler diyordun?"

"şey..." Sakalımı kaşıdım. "İlk defa Ruby Tuesday'e adım atıyorum." Kahkaha attım. "Ayrıca bugün ilk defa bir Mini Cooper'la yolculuk ettim. Holiday Inn'de ilk kalışım. İlk defa arabayla kazaya karıştım..."

şoka girmişti. "Gerçekten mi?"

"Evet. Senin yüzünden."

"Benim yüzümden mi? Süren sendin."

"Dikkatimi dağıttın."

"Dikkatini vermiyordun. O yüzden sincabı görmedin."

Doğru. Dikkatimi vermiyordum çünkü gözlerim bacaklarına kilitlenmişti. Tıpkı şu anda dudaklarına kilitlendikleri gibi.

"Belki birazcık dikkatim dağılmıştır." Bir sessizlik anı boyunca gözlerimiz birbirine kenetlendi, sonra konuyu değıştirdim. "Peki ne yazıyordun?"

Ellerini peçetenin üzerine koyarak almamı engelledi. "Sana söylemek istediğimden emin değılim."

"O niye?"

"Niyeyse benimle dalga geçeceğini düşünüyorum," derken yüz ifadesi ciddiye.

Adamım, gerçekten de beni duygusuz bir pislik olarak yaftalamıştı.

"Artık seninle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmaz, Charlotte. Bu noktada her şeye hazırım. Dene bakalım."

Peçeteyi çevirdi ve tereddütle önüme doğru kaydırđı.

Başlattığı numaralı bir listeydi. Başında da *koyver gitsin listesi* yazıyordu.

"'Koyver Gitsin Listesi' mi? Bu ne?"

“Ölmeden önce yapılacak listesi gibi. Fakat ben benimkine Koyver Gitsin Listesi diyorum, çünkü aslında öyle hissediyorum. Hayat kısa ve asla yapmak istediğimiz şeyleri yapmak için dünyadaki bütün zaman bizimmiş gibi davranmamalıyız. Yani sikerler! Yani, bugün neredeyse ölüyorduk.”

Yorumu yüksek sesle kahkaha atmama sebep oldu. “Neredeyse ölüyor muyduk? Bu biraz abartmak olmuyor mu? En iyi tabirle hafif bir trafik kazasının getirdiği zincirleme reaksiyondur. Ölüm belgemize ne derdik... mesela... Sincap tarafından ölüm?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun! Daha kötüsü de olabilir. Hiçbirimiz zamanımızın ne zaman geleceğini bilmiyoruz. O yüzden bugün yaşadığımız deneyim beni son zamanlarda rafa kaldırdığım bazı şeyleri düşünmem için motive etti.”

“Bunlar önem sırasına göre mi?”

“Hayır. Sadece aklıma geliş sırasına göre. Daha yeni başladım. Kalanını gerçekten düşünmem gerekecek.”

“Ben de tam diyecektim ki... Umarım bunlar senin için en önemli şeyler değildir... çünkü bir numara—*çıplak bir adamın heykelini yap*—kesinlikle tuhaf.”

“Sana tuhaf görünebilir ama benim için bir sanatçı olarak üstlendiğim en merak uyandıran ve canlandıran deneyimlerden biri olacaktır. Öyle bir fırsat rüya olurdu.”

Bu da bana, yaptığı vazoyu hatırlattı, kırmasına sebep olduğum vazoyu. Hatırladığım kadarıyla gerçekten yeteneği var gibiydi.

İkinci sıradaki daha da... ilginçti.

“Yağmur altında bir yabancıyla dans et?”

“O okuduğum bir romans romanından çıktı. İki yabancıyla başlıyor, adam kadını dans etmek için çekiyor. Sonra yağmur yağmaya başlıyor. Sanırım yabancı biriyle öylesine

dans etmek de güzel olurdu, illa romantik olması gerekmiyor. Müzik ve Doğa Ana iki insanı bir araya getiriyor. İkisi de sadece hayatta oldukları gerçeğiyle bağlanıyor. Siyasi ya da dini görüşlerinin ne olduğu önemli değil. Birbirleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyorlar. Önemli olan tek şey o harika anda, ikisinin de yaşadıkları müddetçe asla unutmayacağı o anda bir arada olmaları.”

“Yani hiçbir şeyden kuşkulananmayan biri bu yıl seninle tango yapıyor olacak...”

“Belki... eğer bunu yapacak cesaretim olursa.”

“Cesaretin olduğundan hiç şüphem yok. Fakat tetiği çekmek için doğru anın geldiğini nasıl bileceksin?”

“Sadece *bileceğine* inanıyorum. Hayattaki çoğu şey öyledir.”

“Yani bu kadar mı? Sadece bu ikisi mi?”

“Şey, kalanı henüz bana gelmedi. Beyin fırtınamı bölün. Dokuz tane bulmam gerekiyor.”

“Niye dokuz?”

“Şey, aslında on. Fakat bir tanesini kalıcı olarak açık bırakmalıymışım gibi hissediyorum, çünkü muhtemelen henüz istediğimi fark etmediğim bir şey olabilir. O yüzden, şimdilik dokuz tane.”

Bu kadın kesinlikle daha önce tanıştığım kimseye benzermiyordu. Çoğu yönden yaşının ötesinde bir bilgelige sahip gibiydi ve diğer yönlerden de daha dün doğmuş gibiydi.

Bir açıdan *bugünü yaşa* tavrında ona katılıyordum çünkü hayatın ne zaman sana beklenmedik bir top atacağını bilemezdin. Ben şimdiye kadar evleneceğimi, banliyölerde yaşadığımı ve köpek isimleri seçmeye çalışacağımı hayal etmiştim. Aslında durumum çok farklıydı. Sanırım hayatın içeri doğru patlamasını beklemek yerine, her şey iyiyken hayatı boynuzlarından yakalamanın vaktiydi.

“Sen nereden geldin, Charlotte?”

Çok uzun bir süre duraksadıktan sonra yüz ifadesi ciddileşti. “Bilmiyorum.”

“Sorum öylesineydi,” diye düzelttim. “Fakat bilmediğini söyleyerek ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes verip konuşmasına devam etti. “Şey, sorun ironik o zaman. Çünkü nereden geldiğimi gerçekten *bilmiyorum.*”

“Evlatlık mısın?”

“Evet.”

“Gizli evlat edinilme mi?”

“Olabildiğince gizlenmiş.” Pencereden yağmur damllarına baktı, sonra konuştu. “Terk edilmişim. Birisi beni bölge kilisesine bırakmış. Bölge papazının konutunun zilini çalıp kaçmışlar, beni de eşikte bırakmışlar.”

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bedenim kaskatı kesildi. Bu çok ağırdı ve cevap vermeye hazırlandığım bir şey değildi. Söyleyecek söz yoktu. Birinin kendi çocuğunu nasıl terk edebildiğini kafamda canlandıramıyordum. Benim terk edilmeyeyle ilgili kendi hislerim bunun yanında ıvır zıvırdan ibaretti.

“Üzgünüm. Vay be.”

“Üzgün olma.” Duraksadı, düşünceli görünüyordu. “Trajedi değildi. Çok harika iki ebeveynim oldu. Fakat açıktır ki onlara nasıl geldiğimi bilmek tam olarak unutamayacağım bir şey. Hayatımın büyük bir parçası kayıpmış gibi hissediyorum. Annem her kimse, onu bağışlıyorum. Çok çaresiz olmalıymış, yine de güvende olduğumdan emin olmuş. Sadece onu bulmak isterdim, böylece kendini suçlu hissediyorsa ona onu bağışladığımı söyleyebilirim.”

Cevabı aklımı başımdan aldı. Ne değişik bir bakış açıydı. Eğer benim ebeveynlerim böyle bir şey yapmış olsaydı aynı şekilde hissedeceğimi söyleyemezdim.

“Çözmene yardım etmesi için özel dedektif tutmayı hiç düşündün mü?”

“Tabii... eğer ona ödemeyi şöyle yapabilirsem... ne bileyim, fındık kabuğu kadar para? Öyle bir şeyi asla karşılayamazdım.”

Bu kesinlikle aptalca bir soruydu ve anında pişman oldum. Paralı bir dünyadan geldiğinizde, herkesin bir eli yağda bir eli balda olmadığını unutmak kolaydı.

“Yeterince adil.”

Masaya bir yirmilik koydu. “Gitmeliyim.”

“Niye?”

“Havuz yarım saate kapanıyor.”

“Paran cebinde kalsın. Hesabı ben hallederim.”

“Şey, haddimi aşmak istemedim ama teşekkürler.” Yirmiliğini geri aldı.

Charlotte kapıya doğru gitmeye başlamıştı ki arkasından seslendim.

“Charlotte.”

Bana doğru döndü. “Efendim?”

“Neden bana o şeker paketini verdin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani... Sana resmen havlamıştım. Sinirliydin. Fakat sonra hiçbir şey olmamış gibi bana şeker verdin.”

Üstüne düşünüyormuş gibi göründükten sonra konuşmaya başladı. “Allak bullak olduğunu görebiliyordum, benimle ilgili bir şeyde olmadığını biliyordum, sadece sorunun seni düşünmek zorunda bıraktığı şeydendi. Öfkeni kişisel olarak almadım—kullandığın ‘sinsice’ kelimesi haricinde. Öfken bana yönelikti sanırım, fakat gerçekte benim için değildi. Ve işin aslı... senin hakkında ne kadar meraklı olursam olayım... olanların hiçbiri beni alakadar etmez.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Neden benim hakkımda o kadar meraklısın?”

Gözleri benimkileri dağladı. “Çünkü seninle tanıştığım andan beri sergilediğin kişi olmadığını biliyordum.”

“Böyle bir sonuca nasıl o kadar hızlı ulaştın?”

Görünüşe göre fazla soru sormuştum çünkü tek bir cevap bile vermeden yürüyüp gitti.

Odama geri dönerken kendi kendime havuza gitmeyeceğimi söyledim. Fakat asansöre doğru giderken zaten yanından geçmem gerekecekti.

Belki azıcık bir bakarsam.

Eğer yüzüyorsa başımı içeri sokup selam verirdim.

Kapının altından sızan buharı hissederek havuzun girişinin dışında durdum ve cam pencereden içeri göz attım. Charlotte bir başınaydı. Sarı saçları suyun içinde yüzüyordu. Bana bir denizkızını hatırlattı, sakın bir hassasiyetle hareket ediyordu. Bir anlığına ıslak saçını yüzünden geriye atmak için durdu, bana ıslak göğüs dekoltesinin küçük bir görüntüsünü sundu. Bu, sanki suyun gelmiş geçmiş en güzel dağdan aşağı akışını izlemek gibiydi. Gözlerim göğüslerinden uzaklaştı, görmek istemediğim için değildi de nedense haberi yokken onu izlemem kendimi sapık ve röntgenci gibi hissettirdiği içindi.

Havuz boyunca ileri geri yüzmeyi sürdürdü.

Kendini suda kaybetme kabiliyetine gıpta ettim. Onu izledikçe suya atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Aslında bu düşünceye yüksek sesle güldüm.

Hayal edebiliyor musun? Suyu atlayıp ona katıldığı mı?

Charlotte muhtemelen kalp krizi geçirirdi. Beni tedbirli, acınası biri olarak yaftaladığını düşünüyordu. Benimle tanıştığı andan beri beni çözmeye çalışıyordu belli ki. Emin

olduğum tek bir şey vardı, eğer o havuza atlasaydım, bu onun benim yapmamı bekleyeceği son şey olurdu.

Tam o da o yüzden yapacak cesaretim olmasını diledim.

Belki beni etkileyen onun küçük listesiydi, emin değildim. Fakat birdenbire rahatlık alanımdan çıkmak için motive olduğumu hissettim, ayrıca pantolonumu da çıkarmak istedim.

Bölüm 11

Reed

Charlotte Darling, diye yazdım arama butonuna.

Facebook'a girmeyeli en az altı ay olmuştu. Sosyal medya pek benim olayım değildi. Fakat gece yarısını geçmişti ve hâlâ uykuya dalamamıştım. Şaşırtıcıdır ki dengesiz asistanımın benim için ayırttığı standart ekonomi otel odasındaki yatak oldukça rahattı. Başka bir sebepten kıpır kıpırdım ve uyuyamıyordum.

Charlotte benim mahremiyetimi işgal edip beni takip ettiğine göre iyiliğinin karşılığını vermeye karar verdim. Fotoğraflarıyla başladım. Son fotoğrafını birkaç saat önce paylaşmıştı. Otel havuzunun bir çeşit filtreyle sanatkârane görünen bir fotoğrafıydı. Fotoğrafın altında, "*Sadece yüzmeye devam et.*" yazıyordu. O dört küçük kelime Charlotte Darling'in hayata bakış açısını aşağı yukarı özetliyordu. Negatif bir durumdaki pozitif şeyleri görebilme kabiliyeti beni deliye çeviriyordu, yine de bir açıdan ona hayran olmadan edemiyordum.

Atlattığımız küçük kaza ve dağ başındaki üç yıldızlı bir otelde olmamız? Ben mızırđanıp "talihsizlik" ve "tahtakurları" diye düşünürken, Charlotte ponponlarını eline alıp "*otel havuzu*" ve "*Ruby Tuesday!*" diye tezahürat ediyordu.

Sonraki fotoğrafa tıkladım. *Bu da neyin nesi? O... ben miyim?*

Buraya gelirken gizlice çekmiş olmalıydı. Fotoğrafta sadece elim görünüyordu, yani benim dışımda kimse kim olduğunu bile anlamazdı. Fakat, elbette, ben kendi kahrolası elimi tanıdım. Parmaklarım direksiyonu kavramıştı, öyle sıkı tutuyordu ki direksiyonu boğup gebertecekmişim gibi sıkıyordum. Parmak boğumlarım beyazdı ve elimle kolumdaki damarlar fışkırıyordu. Niye kahrolası direksiyonu boğuyordum ki? Gözlerim yazdığı yazıya kaydı: *Rahatla, bırak gitsin.*

Ne oluyordu yahu? Benim bir fotoğrafımı çekip sosyal medyada paylaşacak kadar cüreti vardı, kimse onun benim olduğumu anlamayacak olsa bile. *Bırak gitsin.* Üç kapı aşağıya doğru yürüyüp nasıl *bırakacağımı* gösterme dürtüsü hissettim.

Bayan Darling benimle ilgili başka ne paylaşmış olabilirdi? Sonraki fotoğrafa tıkladım. Parlak mor çiçeklerin boyandığı bir vazanın fotoğrafıydı. Yazıda, *kendi mutluluğunuzu yaratın, süsenler yaratın*, yazıyordu. Herhâlde bu büyükannem için yaptığı, kırmasına sebep olduğum vazoydu. Fotoğrafı yaklaştırdım. *Vay be.* Eğer bunu yaptıysa Charlotte'ta yetenek vardı, gerçekten güzeldi.

Sonraki fotoğraf Charlotte ve yaşlıca bir kadının yakından çekimiydi, annesi olabilir diye düşündüm. Yanaklarını birbirine dayamışlardı ve gülümsemeleri genişti. *Senin sayende ben benim*, yazıyordu.

Sonraki fotoğrafta Charlotte ve kendi yaşlarındaki bir kadın kumsalda duruyordu, bikiniler ve büyük hasır şapkalar içinde, şemsiyeli içkilerini tutuyorlardı. *Vay anasını.* Charlotte'ta ne fizik vardı. Ufak tefek bir kıza göre fazlasıyla kıvrımlıydı. Allison gibi çubuğa benzemiyordu. Allison'ın kusursuz şekilde şişkin, yuvarlak, sahte göğüslerinin aksi-

ne, Charlotte'un dolgun, doğal, kadınsı göğüsleri vardı. Bir süre için fotoğrafı yaklaştırmış olabilirdim, ellerimde ne kadar yumuşak hissettireceklerini merak ettim.

Siktir.

Bu kötü bir fikirdi.

O minik sarışın girdaba daha fazla çekilmekten sakınmak için kendi Facebook sayfama tıkladım. Ancak görececek pek bir şey yoktu. Paylaştığım son fotoğraf geçen yazdan, Allison'la teknedeki bir fotoğrafımızdı. Telefonumla o son fotoğrafı çekip hayranlıkla baktığı zamanı hatırladım. Mutlu görünüyorduk. En azından o anda görüldüğümüzü düşündüm. Ne lanet olası bir ahmaktım. Ona yüzümdeki sıcaklığa sebep olan güneşmiş gibi bakıyordum. Hiç bilmiyordum, kendimi güneş koruyucu kremle kaplamam gerekirdi çünkü yanmak üzereydim.

Derin bir soluk verdim. Neden o zamandan beri hiçbir şey paylaşmamıştım?

Öte yandan ne halt paylaşacaktım ki? Geceleyin on birde ofisteki hâlimi mi? Dışarıdan söylediğim Çin yemeğinin fotoğrafını mı? Belki de köpeğimle bir fotoğrafımı? *Ah, doğru ya.* Allison diğer her şeyiyle birlikte köpeğimi de alıp götürmüştü.

Daha fazla bakmaya dayanamadım. Bilgisayarımı kapamak üzereyken kendimi durdurdum ve yeniden Charlotte'un sayfasına döndüm. Kısa süre önce attığı tonla fotoğraf vardı. Henüz neye baktığımı bilmiyordum ama aramaya son veremezdim, sonraki fotoğrafa tıkladım, ardından sonrakine, sonrakine.

Charlotte'un bir adamın kollarındaki fotoğrafı dikkatimi çekti. İkisi de giyinmiş kuşanmıştı ve öpüşürlerken adamın kolları onun ufak beline dolanmıştı. Charlotte'un tek eli adamın ensesindeydi ve diğer elini kameraya doğru uzatıp parmaklarını genişçe açmıştı. Gözlerim yazıya indi.

Evet dedim, yazıyordu, sonra parmağındaki taşı incelemek için fotoğrafa geri döndüm. Artık o yüzüğü takmıyordu. Belki de Bayan Deli ile gerçekten ortak bir yanımız vardı. Tabii, ikimizin de onu kırmızı bikininin içinde beğenmemiz dışında.

Ertesi sabah kahve arayışıyla alt kata indim. Charlotte'u küçük spor salonunda görünce olduğum yerde kalakaldım, cam kapının üstünden onu izledim. *Ne halt yiyor öyle?* Küçük aynalı odada yalnızdı. Fakat spor yapmıyordu. Büyük spor toplarından birinin üzerine oturmuş zıplıyor, duvarda asılı televizyonu izleyerek Twizzler çiğniyordu.

Başımı iki yana sallayıp güldüm. *Tanrım, keçileri öyle kaçırmış ki.*

Kapıyı açtığımda içeri kimin girdiğini görmek için başını çevirdi ve bu da ona dengesini kaybettirdi. Yukarı doğru çıkmıştı ve sonra kalçası topun kenarına denk gelince inişini kıcının üstüne yere düşerek yapmasına sebep oldu.

Lanet olsun.

Ona doğru yürüyüp elimi uzattım. "İyi misin?"

Eliyle göğsüne vurup boğuk bir sesle konuştu. "Yediğim bir parça şeker az önce senin yüzünden yanlış boruya gitti."

"Benim yüzümden mi? Nasıl benim suçum oluyor?"

"Beni korkuttun."

Tek kaşımı kaldırdım. "Burası bir oteldeki halka açık bir spor salonu, Charlotte. İnsanlar girecek ve çıkacak. İnsanlara açık yerler bu şekilde çalışır. Randevu gerektirmeden."

Uzattığım elimi tutup kalkmak için gerekenden daha sertçe çekti. "Tanrım, ne kadar küçümseyicisin. Ağzından çıkanı duyuyor musun?"

Ayağa kalkıp kıyafetlerinden ve ellerinden hayali tozları silkeledi. O anda ilk defa kıyafetine baktım. O aptal topta yukarı aşağı zıplayışını izlemekle öyle meşguldüm ki daha önce fark etmemiştim.

“Ne halt giyiyorsun sen öyle?”

Başını eğip baktı. “Betsy verdi. Acil durumlar için yerel işletmeler tarafından bağışlanmış yeni kıyafet yığınları var. Bilirsin işte, uçuşları sırasında bavulları kaybolan konukları için falan.”

“Betsy mi?”

“Kaydımızı yapan giriş masasındaki kadın? Kendini sana tanıttı ve bir isim etiketi takıyor.”

Neyse. Charlotte’un kıyafetine ilginç demek az kalırdı. Üstüne önüne Applebee’nin logosunun işlendiği siyah bir tişört giymişti, altında belini kıvrırmış olsa bile dizlerine kadar inen bir erkek spor şortu vardı. Fakat en ilginç kısmı ayaklarındaki şeydi. Beyaz, havlu kumaştan, dört numara büyük terliklerdi, üstünde “Holiday Inn” yazıyordu.

“Aletleri o şekilde kullanamazsın. Güvenli değil.”

Gözlerini devirdi. “Biliyorum. O yüzden topun üstünde egzersiz yapıyordum ya.”

Kaşlarını birleştirdi. “Egzersiz mi? Şeker yerken topun üstünde zıplamaya öyle mi diyorsun?”

Elleri kalçalarına gitti. “Egzersizimi şimdi *bitirdim* ve ara veriyordum.”

“Şeker yiyerek...”

“Twizzler’in paketinin arkasındaki ürün bilgilerine bakıp bir şişe Gatorade’le kıyaslarsan pek de farklı olmadığına bahse girerim.”

“Gatorade sıvı, elektrolit ve potasyum alımı sağlıyor. Twizzler doğrudan şeker.”

Bana kaşlarını çattı. “Tanrım, çok sinir bozucusun.”

Görünüşe göre yine konuşmamız bitmişti çünkü kapıyı açtı ve tek kelime etmeden dışarı çıkıp gitti.

İşe yaramazmış gibi görünüyordu ama çalıştı. Tamirci düşen ve tekerleğe sürtüne kırılmış tamponumu düzeltmeyi başarmıştı, fakat şehre geri döndüğümüz anda kaporta işi için yetkili bayiye gidecekti.

Dün Sincap Kıyameti'nin yaşandığı noktadan otobana girmek üzereydim. Hatırayla başımı iki yana sallayıp yolcuma, "Meydan boş mu?" diye sordum. "Bir tarla faresi yoldan karşıya koşacak diye on bin dolarlık bir hasar daha istemem."

Bana dik dik baktı. "Bugün tarla faresi ya da bir sincap olur, yarın bir bakmışım yoldan geçmeye çalışan yaşlı bir kadını ezdiğini okuyorum."

Sırıtişımı gizledim. "Çok canlı bir hayal gücün var. Söylesene Charlotte, eski patronunla da böyle mi konuşuyordun? İşsiz kalmama şaşmamalı."

Ona yandan bir bakış attım ve yüzünün düştüğünü gördüm. *Haydi be.* Şaka yapıyordum, fakat sahte yorumum hassas bir noktaya çarpmış gibi görünüyordu. Camdan dışarı bakarken cevap verdi.

"Roth Mağazası'ndaki patronum domuzun tekiydi. Azıcık bulaşılmasından çok daha kötülerini hak etti."

Göğsümde bir düğümün sıkıştığını hissettim. Gözlerim önce Charlotte'a, sonra geri yola döndü. "Seni taciz mi etti?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Senin düşündüğün şekilde değil en azından. Gerçi bir gece sekreterini masasının altında yakaladım ve daha Cadılar Bayramı bile değildi."

"Patronunu oral seks yapılırken mi bastın?"

Pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Evet."

"Lanet. Ne yaptın?"

İç geçirdi. "Nişan yüzüğümü suratına fırlattım."

Söylediği şeyi kavramam birkaç saniyemi aldı. "Patronun nişanlın mıydı?"

"Şey, doğrudan patronum değildi. Fakat patronumun patronuydu."

"Kahretsin. Üzgünüm."

Omzunu silkti. "Düğünden sonra öğreneceğime önce öğrenmem daha iyi oldu."

Bunun doğru olduğunu *ilk elden* biliyordum. "Bundan önce ne tür bir iş yapıyordun?"

"Roth'un kadın departmanında satın alma asistanıydım. Eski nişanlım Todd Roth. Ailesi zincirin sahibi."

"İşten sen mi çıktın, yoksa şerefsizde seni kovacak cüret mi vardı?"

Kullandığım kelimeye gülümsedi. "Ben çıktım. Nişanı bozduktan sonra o ve ailesi için çalışamazdım. Ayrıca dürüst olmam gerekirse daha en başından öyle bir işte çalışma niyetinde değildim, o yüzden hayallerimin işinde çalışıyor değildim. Gerçi şimdi geriye dönüp baktığımda, herhâlde çıkmadan önce başka bir iş bulmalıydım. Aylarca hiç sevmediğim geçici işlerde çalıştım ve bu da beni maddi açıdan bitirdi."

"Onun kaybı," dedim.

Hüzünle gülümsedi. "Teşekkürler."

Charlotte'un durumunu anlayabiliyor olsam da empati gösterme konusunda en iyisi değildim. Sadece bir partner kaybetmiyordunuz, baştan beri hiç sahip olmadığını fark ediyordunuz. Charlotte'un telefonu titreyip de dikkatini dağıtınca rahatladım. Birkaç dakika boyunca mesaj yazdıktan sonra tekrar konuştu.

"Wootenlar Florida'daki mülkleri için bir teklif almış. Neil Capshaw, çabuk halledilecek, nakit bir anlaşma

olduğunu söylüyor. Ayrıca Bay Wooten'la telefon görüşmeni cuma sabahına ayarladım ve istediğin gibi Iris'le randevunun saatini değiştirdim.”

Gösterge panosundaki saate göz attım. Daha on bir bile değildi ve ona yapılacaklar listesini dün öğleden sonra, kazadan hemen önce vermiş olsam da her şeyi halletmişti. “Harika. Teşekkürler.”

Telefonunu çantasına geri koydu. “Doğruca ofise mi gidiyoruz?”

“Öyle planlamıyordum. Şehre bir gibi geri dönmüş oluruz. Saat üçe kadar programımda bir şey yok, o yüzden eve gidip duş alırım ve üstümü değiştiririm diye düşündüm. Fakat sen öğleden sonra izin yapabilirsin. Dün oldukça uzun bir gündü.”

“Hayır, hiç izin almamayı tercih ederim. Fakat teklif için teşekkür ederim. Iris döndüğümde yapmam için bazı şeyler vermişti ve onlara başlamak istiyorum. Gerçi ben de gitmeden önce eve uğrayıp hızlıca duş almak isterdim.”

“Tamam. Seni nerede istiyorsan bırakırım, sonra da ofiste görüşürüz.”

Bir anlığına sessiz kaldı. “Beni daireme bırakman sorun olur mu? Ofisten çok uzakta değilim, fakat metroda gün ortasında her şeyi yavaşlatan bir çalışma yapıyorlar, işe koymak için çabucak ofise geri dönmek istiyorum.”

“Elbette. Sorun değil.” Dün sabah onu almama izin vermemek için kullandığı mantığı hatırlayarak konuşmama devam ettim. “Artık seni çıplak görmemde sorunun yok yani?”

Yüzü pespembe oldu. “Ne?”

“Rahatla.” Kahkaha attım. “Sana teklifte bulunmuyordum. Dün, nerede yaşadığını bilsem de yaşadığın binayı görmemem gerektiğini söylerken kullandığın benzetmeyi kullanıyordum.” Gerçi geçtiğimiz yirmi dört saat içinde de

kendini bana mecazi olarak çıplak göstermişti. Ayrılığıyla ilgili detayları, evlatlık olduğunu, hatta delice Koyver Gitsin Listesi'ndeki şeyleri bile biliyordum. Tüm o şeyleri öğrenmemin beni ona daha yakın hissettirmesi canımı sıktı.

“Ah.” Charlotte kahkaha atıp koltukta arkasına yaslandı. “Evet, sanırım artık beni çıplak görmene aldırmiyorum.”

Ondan sonra şehre yolculuğumuzun kalanı boyunca rahattı. Öte yandan ben kesinlikle rahat değildim, zihnimde Charlotte'un onu çıplak görmemle sorunu olmadığı düşünceleri dönüp duruyordu.

Bölüm 12

Charlotte

Ofis ürpertici şekilde sessizdi.

Saat erkendi, fakat o kadar da erken değildi, o yüzden ofislerin dış kapısının açık olmasını bekliyordum. Dün gece yediden sonraya kadar kalmış olsam da Iris'in proje listeleriyle istediğim kadar ilerleme kaydetmemiştim. O yüzden bu sabah güne erken başlamak için altı buçukta gelmiştim.

Işıkları açıp bilgisayarımı çalıştırdıktan sonra bir demlik kahve yapmak için dinlenme odasına yöneldim. Onun olmasını beklerken, pazartesi günü, buzdolabının içine döktüğünü fark ettiğim şeyi temizlemeye karar verdim. Bir ara bir kutu portakal suyu rafa dökülmüş ve kimse silmeye zahmet etmemiş gibi görünüyordu. Biraz kâğıt havlu ve lavabonun altından da temizlik malzemesi aldım, kahvenin kokusu havaya yayılırken orta rafın cam yüzeyini silmek için eğildim. Buzdolabı rafının arka tarafı da portakal kalıntısıyla sertleşmişti, oraya da ancak rafı biraz dışarı çıkararak ve bütün kolumu arka tarafa doğru uzatarak başardım. İşte tam olarak öyle bir pozisyondaydım, buzdolabının içini silmek için eğilmiştim ve popom resmen sergi

yeriydi ki arkamdan gelen bir adamın sesiyle elim ayağım birbirine karıştı.

“Sen ne halt ediyorsun?”

Sıçradım ve kafamı temizlediğim rafın üstündeki rafa vurdum.

“Offf! Lanet olsun.”

Doğrulamaya yeltendim, fakat sadece kafamı vurmadığımı, saçımı da buzdolabının içindeki bir şeye sıkıştırmayı başardığımı fark ettim.

“Bu ne be, Charlotte?”

Elbette, o kişi Reed olmalıydı.

Gördüğü şeyi gözümde canlandırarak derin, zihnimi arıtan bir nefes aldıktan sonra konuştum. “Sıkıştım.”

“Ne?”

Elimi sallayarak saçımın sıkıştığı yeri işaret ettim. “Saçım. Bir şeye sıkıştı. Bir bakabilir misin?”

Çıkaramadığım bir şeyler mırıldandıktan sonra gelip arkamda durdu. Eğildi, saçımın nereye sıkıştığını görmek için popomun üzerinden eğilmek zorunda kalmıştı.

“O ne ya? Saçın rafı yükseltip alçaltmaya yarayan şeye dolanmış.”

“Çözebilir misin? Ya da mecbur kalırsan bir parçasını kes. Bu tam olarak rahat bir pozisyon değil.”

“Hareketsiz dur. Kıpırdanmayı kes. Hareket ettikçe daha da sıkıştırıyorsun.”

Reed tek elini başımda tutup tek eliyle de saçımı sıkıştığı yerden kurtarmak için uğraşırken elimden geldiğince hareketsiz kaldım. Bedenim onunkinin yakınlığının fazlasıyla farkındayken bu kolay değildi. Fakat hareket etmeyi kestiğim anda beni özgür bırakması birkaç saniye sürdü.

Saçımın çekiştirilen köklerini ovalayarak doğruldum. “Teşekkürler.”

Reed kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bilmek ister miyim acaba?”

“Dökülmüş bir şeyi temizliyordum, saçım dolaşmış olmalı.”

“Buraya sabahın yedisinden önce buzdolabını temizlemeye mi geldin? Temizlik ekibimiz var, biliyorsun.”

“Hayır. Buraya kahve yapmaya geldim. Beklerken de önceki gün fark ettiğim pisliği temizleyebilirim diye düşündüm.”

Kahve makinesi bipleyip hazır olduğunu haber verdi, o yüzden döndüm ve getirdiğim kupayı alıp kahve doldurdum. Reed’e dönüp demliği kaldırdım. “Kupan var mı?”

“Hayır. Üst dolaptaki köpük bardakları kullanıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “O şeyler çevre için çok kötü. Kupa almalısın.”

Reed bana gözlerini kısarak baktı. “Bunu söylemeni Iris mi istedi?”

“Hayır. Niye ki?”

Başımın üzerinden uzanıp dolabı açtı, köpükten bardağı çıkardı ve sonra elimdeki demliği aldı. “Çünkü yıllardır o konuda başımın etini yiyor da ondan.”

Kahvemden bir yudum almadan önce ona şeker gibi bir gülümseme yolladım. “Belki de bir değişiklik yapıp dinlemelisin.”

Bunu düşünmesine izin vermek için onu dinlenme odasında yalnız bıraktım.

Reed ve kardeşinin başlıca odağı emlak satışlarıyken, Iris’in yan işi Eastwood ailesinin sahip olduğu gayrimenkulleri işletmek ve ticari binalara sahip olan müşterileri için idarecilik sağlamaktı. Gerçi kardeşler satmışsa ya da sahibiyse bir ilişkileri varsa onların da yönettiği bir binanın olduğu çapraz geçişler oluyordu. Iris’in listesindeki projelerden

biri, kullandıkları bütün temizlik şirketlerini tek bir veri tabanında birleştirmekti, böylece birkaç mülk yönetiminde maliyetten tasarruf etmek için fiyat teklifinde bulunabilecekti. Onu yapmak için hepsinin sistemdeki dosyalarına girmek ve her mülkün bilgisini almak zorundaydım. Max'in dosyaları tam bir felaketti, Word belgeleri, Excel tabloları karman çormandı ve düzgün bir dosya isimlendirme sistemi yoktu, öte yandan Reed tam da beklediğim gibi daha organizeydi. Her mülkün binanın sokak adresiyle isimlendirilmiş ayrı bir dosyası vardı ve her dosyanın içinde de mantıklı şekilde düzenlenmiş dosyalar vardı, mesela *BAKIM* diye etiketlenen ve ihtiyacım olan bilginin çoğunu bulduğum dosya gibi.

Neredeyse her şeyi derleyip toplamam birkaç saatimi aldı. Sadece Reed'in bir mülkündeki bilgi eksikti: 1377 Buckley Caddesi. Mülkün dosyasını ikinci defa kontrol ettikten sonra, adresle isimlendirilmeyen diğer birkaç dosyaya daha bakmak için tıkladım. Bir dosya sadece *KİŞİSEL* diye isimlendirilmişti. İçinde bir düzine alt dosya vardı. Yanlış konulmuş dosya olabilir mi diye isimlerine bakındım ve *MEDİKAL*, *KONTRATLAR*, *YASAL...* diye isimlendirildiklerini gördüm. Hatta bir tanesinde *DÜĞÜN* yazıyordu. Merakıma yenik düşerek dosyanın son açıldığı zamanı görmek için farenin sol tuşuna tıkladım. Altı aydan fazla zamandır girilmemişti. Tam kapatıp Reed'in ofisine giderek kalan binayla ilgili bilgiyi nereden bulabileceğimi bilip bilmediğini soracaktım ki dosyalanmamış, kendi başında duran bir Word belgesi gördüm. Bunda sadece *ÖNCE* yazıyordu.

Üstüne düşünmeden içindekilere bakmak için tıkladım. Bulduğum şey beni şoka soktu. Reed kendi listesini yapmıştı.

Bütün sabah boyunca Reed'in listesini aklımdan atamadım. Listesindekilerden ziyade, bir liste yapmış olması aklıma kurcalamıştı. Ona listem üzerinde çalıştığımı söylediğimde bu adam bana gülmüştü. Ancak kendine ölmeden önce yapılacaklar listesi mi yapmıştı? Dosyanın zamanını kontrol etmiştim. Dün gece sekizde açılmıştı ve saat ondan biraz daha sonra da güncellenmişti. Ben yedi gibi çıkarken o hâlâ ofisteydi. Saatlerce burada kalıp kendi listesi üzerinde çalıştığını hayal edemiyordum. Hiç onun karakterine göre değil gibiydi. Reed Eastwood'un kesinlikle iki tarafı vardı. Bir tanesi bana ve dünyanın kalanına gösterdiği yanıydı ve diğeri de gizli tuttuğu yanıydı... O güzel mavi notu kaleme alan adamın hayatta başarmak istediği şeyleri bir liste yaptığını kesinlikle görebiliyordum, fakat bana karşı çoğu zaman küçümseyici davranan Reed'i öyle göremiyordum. Öte yandan, diğer Reed'in ufak bir görüntüsünü arada sırada yakalıyormuşum gibi hissettiğim kısa anlar oluyordu. Fakat o anlar pek uzun sürmüyordu.

Düşünceler içinde kaybolmuş bir hâlde, öğle aramda elimde sepetle bir dolarlık eşya satan ucuzluk dükkânının koridorlarında dolandım. Gümüş pişirme tepsileri, kâğıt havlular ve lastik eldivenler almaya gelmiştim —çömlek çamuruyla uğraşırken kullandığım üç şey— fakat ihtiyacım olmayan bir sürü çerçöpü almadan bir dolarlıkçıdan çıkmazdım. Sepetimde peçeteler, birkaç plastik kâse, saç tokası ve kaçırılmayacak kadar ucuz ama nasıl kullanacağımı hiç bilmediğim bir sürü baharat vardı. Mevsime göre çıkan kupaların rafına geldiğimde Reed için bir tane almaya karar verdim, böylece kahvesi için köpük bardak kullanmaya son verirdi.

Cadılar Bayramı balkabaklarının, Sevgililer Günü kalplerinin ve öndeki menoraların üstünde parmaklarımı gezdirdim, kırmızı bir kupayı alırken güldüm. Noel temalıydı ve önündeki animasyon çizimindeki kazakları ve atkıları içindeki oğlan çocukları Noel ilahisi söylüyordu. Reed'in yapılacaklar listesinde üçüncü sıraya yazdığı şeyi düşünce direnemeyip onu aldım.

Koroda şarkı söyle.

Akşamüzerine doğru, Reed'in o listeyi benimle kafa bulmak için sisteme yüklemiş olabileceği kafama dank etti. Benimle dalga geçiyor olabilir miydi? Yoksa benim listemi duyunca bir aydınlatma anı yaşamıştı ve gerçekten de kendi listesini mi yapmaya karar vermişti? Durup da bunu ona soracak değildim çünkü kişisel dosyalarına burnumu soktuğumu itiraf etmiş olacaktım. Şey, *yapabilirdim* elbette, fakat son seferinde bunu yaptığımda epey kızmıştı. O yüzden ona aldığım kupayı verirken tepkisini değerlendirmeye karar verdim. Eğer o listedeki erkek korosunda şarkı söyleme kısmını uydurmuşsa, yüzünden görebilirdim. Saat beşe doğru taze kahve yaptım ve patronuma yeni kupasına koydum.

Açık ofis kapısını tıklattığım Reed bir yığın kâğıda bakıyordu. Gözlük taktığını ilk defa görüyordum. Kaplumbağa kabuğu renginde, dikdörtgen çerçevesi vardı, kemikleri belirgin yüzüne gerçekten yakışıyordu. *Tanrım, seksi Clark Kent gibi görünüyor.* Sadece okuma içindi herhâlde, çünkü başını kaldırırken çıkardı.

“Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

O anda profesyonelce olmayan birkaç cevap aklıma geldi. Düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve buharı

tüten kahveyle dolu kupayla içeri adım attım. Önündeki resim hâlâ bana dönüktü. “Biraz kahve içebilirsin diye düşündüm.”

Bana baktı, sonra kupaya, yeniden bana baktı ve göz-lüğünü masanın üzerine attı. “Bakıyorum da bana kupa bulmuşsun?”

“Buldum aslında. Öğle arasında bir dolarcıya gittim ve köpük bardağı bırakman için sana bunu aldım.”

“Çok düşüncelisin.”

Gülümsedim. “Hiç sorun değil. Sezon dışı tatil ürünle-rinden. Temmuzda biraz Noel ruhu yaşamaya aldırılmazsın diye umuyorum.” Önündeki resmi görebilsin diye kupayı çevirdim ve herhangi bir tepki verecek mi diye gözlemle-mek için yüzüne odaklandım.

Reed kupanın üstündeki şarkı söyleyen çocuklara uzun bir süre gözlerini dikip baktı. Kafa karışıklığıyla gözlerini kırptırırken, onu hazırlıksız yakaladığım belliydi. Ondan bir kahkaha falan gelmeden bunu benimle kafa bulmak için listesine ekleyip ekmediğini anlamamın yolu yoktu. Eğer durum öyle olsaydı şakayı anlardı.

Başını kaldırıp bana baktı. “Neden bunu seçtin?”

Ah...

Ah hayır.

Endişeli kıkırtıların başını göstermek üzere olduğunu hissedebiliyordum. Arada sırada, dikkatler üstümdeyken, sadece gülerdim. Bir kere gelmeye başlayınca durdurma-mın imkânı yoktu.

Bu iyi değil.

Ona cevap vermek yerine kahkaha krizine tutuldum, bi-raz histerikti de. Gözlerim yaşardı. “Üzgünüm. Çok üzgü-nüm,” diyerek durmaya çalıştım. Bu neredeyse bir dakika devam etti, ben gülüyordum ve Reed şaşkınlık içinde beni izliyordu.

En sonunda sordu. "Bu kupayla ilgili bu kadar komik ne var, Charlotte?"

Aman Tanrım.

Ya özel şeylerine bakarken ölmeden önce yapılacaklar listesini bulduğumu ona itiraf edecektim ya da koro dileğiyle dalga geçtiğimi düşünecekti.

Asla! Asla birinin hayallerine gülecek kadar acımasız olmayacaktım. Bunu *benimle* dalga geçmek için yaptığını, o yüzden listesine koyduğunu düşünmüştüm. Şimdi gerçek olduğunu bildiğim için gerçekten dilediği bir şeyle asla alay edemezdim. Kahkaham daha çok hoş olmayan bir durumda yakalandığım içindi. Kendime gülüyordum... fakat o bunu anlamazdı.

İçinden çıkmamın tek yolu vardı. Gerçeği söylemek zorundaydım.

"Üzgünüm. Yanlış anlaşılma var."

"Açıklamak ister misin?"

"Ben... ölmeden önce yapılacaklar listene denk geldim. Şirket sunucularına kaydettiğin."

Reed'in yüz ifadesi bozuldu. Kalp atışım cevabını beklerken hızlandı.

Nefesini verdikten sonra konuşmaya başladı. "Sunucuduydu, evet, fakat *kişisel* bir dosyadaydı, Charlotte."

"Bu doğru."

"Kişisel dosyalarımı karıştırıyordun ve bu kupa da keşfettiğin şeyle dalga geçme yöntemin mi?"

"Hayır! Hepsini yanlış anladın. Bak... daha baştan öyle bir liste yapacağına inanamadım. Ben yaptığım için benimle bir nevi kafa bulmuştun. O dosyayı açtığımı itiraf etmek zorunda kalmak istemedim, üstünde ne kadar 'kişisel' yazarsa yazsın, şirket sunucusunun o kadar özel olamayacağını anlamış olsam da. Fakat özür dilerim. Hatalıydım. Neyse, listeyi benim için bir şaka olarak kasten bırakmış

olabilirsin diye düşündüm. Şüphelerim doğru mu diye görmek için bu kupayla tepkini ölçmeye çalışıyordum. Fakat fazlasıyla yanıldığım gayet açık. Şarkı söylemek istiyorsun diye gülmüyordum, hem de hiç. Lütfen bunu bil. Ben kendimi soktuğum duruma gülüyordum. Gergin bir gülüştü. Ve şimdi de konuşup duruyorum. Üzgünüm.”

Kupasındaki kahveden birkaç yudum içerken gözlerini bana dikip oturdu. Dudaklarında hafif bir gülümsemenin izini yakaladım. Ter dökmemi izlemekten keyif aldığı belliydi.

En sonunda konuştuğunda, “Gerçekten sinir bozucusun, biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Tuttuğum gülümsememi salarak konuşmaya devam ettim. “Yani... doğru mu? Gerçekten *istediğin* için mi liste yapmaya başladın? Gerçek miydi?”

Kupasını masaya bırakıp şakaklarını ovaladı. Başını kaldırdığında yoğun kahverengi gözleri bana odaklandı. “Evet,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Az önce evet demedim mi ben?”

Karşısındaki bir koltuğa oturup kollarımı göğsümde kavuşturdum ve masasına doğru eğildim. “Sana bunu yaptıran ne oldu?”

“Bazı iyi noktalara değindin, tamam mı? Listenin aptalca olduğunu hiç söylemedim. Ayrıca yaptığın için seninle alay da etmedim, öyle düşünüyor gibisin. Yani evet, aynı listeyi yapmayı düşünmem için beni gaza getirdin.”

Tüylerim diken diken oluverdi. Yine mavi notu bulduğumda olduğunu hayal ettiğim o duyarlı adamın orada bir yerlerde olduğunu kanıtlıyordu.

“Vay canına. Bu harika.”

Reed coşkuma karşı gözlerini devirdi. “Ölmeden önce yapılacaklar listesinin konsepti o kadar harika değil.”

“Benim demek istediğim... benden *hoşlandığımı* bile sanmıyordum. Meğerse... sana ilham mı verdim? Bu çok havalı.”

Aniden yerinden kalkıp odanın diğer tarafına yürüdü. “O kadar da abartmayalım.” Sırf bu sohbetten kaçınmak için dosyaları karıştırıyormuş gibi geldi.

“Sadece birkaç şey olduğunu fark ettim. Onları niye seçtiğini bana söyleyecek misin? *Bir Dağa Tırman* bana tamamen mantıklı geliyor. Yani, çok heyecan verici olduğunu hayal ediyorum. Fakat erkek korosu olayı... şarkı söyler misin?”

Derin bir soluk verdikten sonra bana döndü. “Bu sorudan kurtulamayacağım, değil mi?”

“Hiç şansın yok.”

Reed masadaki koltuğuna döndü ve kahvesinin kalanını mideye indirdi. “Evet, Charlotte. Şarkı söylerim. Daha doğrusu, *söyledim*... daha gençken. Fakat ergenlik egom geliverdi ve hobimi bıraktım. Fazla detaya girmemeyi tercih ediyorum, sadece bu küçük kupanın aşağı yukarı özetlediğini söylemek dışında... korkunç biçimde hem de. Eğer şarkı söylememle ilgili bir şey duymak istersen Iris sana *hepsini* anlatmaktan mutlu olacaktır. Hatta beni tehdit ettiği epeyce kaseti de var.”

“Gerçekten mi? Ona kesinlikle soracağım.”

“Harika.”

“Biliyorsun...” Gülümsedim. “Eğer gerçekten yapmak için harekete geçmiyorsan listenin olması işe yaramaz. Bunlardan bir ikisini ayarlamana yardım etmeme izin ver.”

“Tamamen doluyum.”

“Herkesin motivasyona ihtiyacı var. Yerine getirmeni sağlamana yardım edebilirim. Ölmeden önce yapılacakları yapan ahbaplar olabiliriz... ya da benim yazdığım şekliyle sikerler ahbapları.”

Bu kulağa kötü gelmişti, “düzüşme ahbabları” gibi. Alnımda ter belirmeye başladı.

“Neden uğraşmayı isteyesin ki, Charlotte? Buradaki bit yeniği ne?”

“Hiç yok. Şey, sanırım sen de benim yapmak istediklerime yardım etmek zorunda kalacaksın, o var. Birbirimizin amigosu olabiliriz.”

Kahkahayla başını geriye attı. “Tamam, biraz sakinleşelim.”

“En azından sana yardım etmeme izin vermeyi *düşünecek* misin? Yani, ben senin çalışanını. Neden benden faydalanmıyorsun ki?”

Sesi bir ton alçaldı, derimin karıncalanmasına sebep oldu. “Senden faydalanmamı mı istiyorsun?”

Iris tam o uygunsuz anda içeri girdi.

Ellerini birleştirip coşkuyla gülümsedi. “Ahhh... ikinizin en sonunda anlaştığınızı görmek ne güzel.”

Boğazımı temizleyip, “Merhaba Iris,” dedim.

Reed’le konuştu. “Hamptons’taki kazayı yeni duydum. Bana da hiç anlatmadın. Tam olarak ne oldu?”

“Charlotte bir sincabı kurtarmaya çalıştı ve zincirleme tepkilerden bir kaza oldu.”

“Şey, ne kadar asilce bir davranış, Charlotte.”

“Ne diyebilirim ki? Birinin onlara göz kulak olması gerekiyor. Sincaplar bunun için beni seviyor.” Omzumu silk-tim, sonra daha önemli bir konuya geçtim. “Iris, Reed’in eskiden şarkı söylediği doğru mu?”

Sorum onu şaşırtmışa benziyordu. “Evet evet, söylerdi, fakat bunu sana itiraf ettiğine inanamıyorum. Reed o konuda epey gizli saklı davranır.” Gözlerini kapayıp iç geçirdi. “Çok güzel bir sesi vardı, kusursuz bir tenor. İsteddiği her müzikal eğitimi desteklerdim. Devam etmemiş olması ne yazık.”

Reed konuyu hızlıca değiştirdi. “Bu zevki neye borçluyum, büyükanne?”

“Aslında Charlotte eve gitmeden önce onu yakalamayı umuyordum. Yıllık şirket yaz partisini Bedford’daki eve taşımaya karar verdim, o yüzden düzenlemeler yapmak için onun yardımına ihtiyacım olacak.”

Iris, Manhattan’da yaşıyor olsa bile aile evini banliyöde tutuyordu. Eastwoodların ve Locklearların büyük aile toplantıları için gittikleri ve tatilleri kutladıkları yerdı. Reed’in ailesi de dünyayı gezmedikleri zamanda, yılın bir kısmında orada yaşıyorlardı. Görünüşe göre Bay ve Bayan Eastwood erkenden emekli olup Florida’ya gitmeye ve hayatlarının biraz keyfini sürmeye karar vermişti, öte yandan Iris, şirketteki sorumluluklarını başka birine devretmeyecek kadar büyük bir işkolikti.

“Bu yıl onun için şehirdeki bir yeri kiralayacağımızı sanıyordum,” dedi Reed.

“Aksine karar verdim. Bedford’daki arazi birkaç yıldır oldukça iyi iş gördü. Büyük, beyaz çadırlar kiralamamız ve yemek şirketini oraya taşımamız gerekecek. Ayrıca o hafta sonu Jared da şehirde olacak, yani mükemmel zamanlama.”

Ona baktım. “Jared?”

“Londra’daki kız kardeşimin torunu. Yılda birkaç defa Amerika’yı ziyarete geliyor, o yüzden ziyareti sırasında iyi bakıldığından emin olmak için o konuda biraz sana güveniyor olacağım, Charlotte.”

Reed bu fıkirden hoşlanmışa benzemiyordu. “Niçin Jared’ın bebek bakıcısına ihtiyacı var?”

“Yok. Sadece Charlotte’la iyi anlaşacaklarını düşünüyorum. Ona şehri gösterebilir, bugünlerde gençlerin gittiği havalı yerlere götürebilir.”

“Jared’a en sevdiğim birkaç yeri göstermekten mutlu olurum.”

“Sağ ol canım. Jared’ın buna bayılacağından eminim. Sen de öyle düşünmüyor musun, Reed?”

Reed’den bir cevap bekleyip durdum, fakat Iris’e yönelttiği ölümcül bakışın dışında bir şey söylemedi.

Bölüm 13

Reed

Büyükannem gerçekten zorluyordu.

Jared Johansen, Londra'nın en adı çıkmış bekârlarından biriydi. Iris, onu sarışının ellerine verirken bunu biliyordu. Bu tamamen beni öfkeliendirmek içindi ve Charlotte'a uygunluğuyla alakası yoktu.

Jared gündüzleri mal simsarı, geceleri zamparaydı. Hızlı arabalara ve daha hızlı kadınlara meyilliydi, Charlotte gibi bir güzelliği kafalama fırsatının geçip gitmesine izin vermezdi. Charlotte'un çarpıcı, meraklı gözlerine ve muhteşem bedenine tek bir bakış attığında, onun kusursuz bir yaz avı olduğunu çabucak görecekti. Tek umudum Charlotte'un onun esas yüzünü görebilmesiydi.

Jared, Amerika Birleşik Devletleri'ne ziyarete gelmeyeli birkaç yıl olmuştu, fakat New York City'de yolunu bulmaya yeter de artardı. Iris oyunlar oynuyordu, konu Charlotte'a gelince yine kıcımda çıra tutuşturmaya çalışıyordu. Fakat onunla oynamayı reddettim.

Jared'ın geldiği öğlen, Charlotte'la ikisinin aylak aylak gezindiği süre boyunca göze batmadan durmuştum. Göze

batmamaktan kastım, Charlotte'un sosyal medyasını takip ederek nerelerde gezindiklerine dair görsel bir harika çizmekti. Modern Sanatlar Müzesi'ndeki çömlek sergisine ve kapkek almak için de Magnolia Pastanesi'ne uğramalarını içeriyordu.

Umursamaktan, ona karşı çekim hissetmekten nefret ettim. Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissettirmesinden nefret ettim. Fakat en çok da zampara kuzenimle bile benimle olacağından iyi olmasından nefret ediyordum. Bunu itiraf etmek acı veriyordu. Fakat gerçekti. Kuzenim ona bir gün kabarık saçlı küçük çocuklar ve hak ettiği hayatı verebilirdi.

Partiyi es geçebilmeyi ne kadar dilesem de Eastwood/Locklear yaz partileri başımdan savabileceğim bir şey değildi. İnanın bana, kaçmak için bir yol aramıştım, fakat misafir sizinken kaçmak zor sayılırdı. Sadece orada olup gülümsemem gerekmiyordu, ayrıca akşamın ilerleyen saatlerinde konuşma yapmam ve çalışan değerlendirme ödülleri vermem bekleniyordu. İkinci söylediğime büyükannem birkaç yıl önce beni atamıştı çünkü onun sözleriyle söylemem gerekirse, ailedeki en iyi konuşmacı bendim. Yılda bir gece çalışanlarımla gevezelik ediyordum ve bu da zihinsel olarak yorucu bir akşam oluyordu. Karışıma Charlotte ve Jared'ı da ekleyince, gecenin daha başlamadan bitmesi için kesinlikle hevesliydim.

Ailemin evinin üst katındaki büyük yatak odasında mümkün olduğu kadar uzun süre kalıp aşağıdaki şenliğe baktım. Beş devasa çadır kocaman ön bahçeye yayılmışken bir caz grubu canlı müzik çalıyordu. Misafirler gün batımına karışmıştı, garsonlar ordövrlerle dolaşıyordu. Saatimle oy-

nayarak kendime zihinsel bir tekme attım ve müzikle yüzleşmek için aşağı indim.

Charlotte ve Jared bardaydı. İçkisindeki ince, kırmızı pipetle oynuyordu. Jared yüksek sesli müziği konuşurken kulağına eğilmek için bir bahane olarak kullanıyordu. O numarayı bilirdim. Ona yaklaşmak için sadece bir bahaneydi. Resmen her kelimesiyle kızın kulağını içine çekiyordu.

Görmezden gelerek yanlarından geçtim ve havadan sudan konuşmak için bir grup çalışanın yanına uğradım.

Zorunlu konuşmamı bitirdikten sonra bahçede gezinmeyi, insanlarla selamlaşmayı sürdürdüm, böylece birileriyle konuşmak zorunda kalma konusunda endişelenmeden içkimi içeceğim noktaya gelebilirdim. Ne zaman gözlerim Charlotte'a kaysa, doğruca bana baktığını fark etmiştim. Aslında Jared'ın söylediği şeyi hiç umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Max sinsice arkamdan yaklaşarak düşüncelerimi böldü. "Sarışın acayip sıkkın görünüyor." Bana buzlu votka verdi.

"Şey, Jared'ın ona yedirmeye çalıştığı saçmalık lapasını yiyor sayılmaz, şükürler olsun ki."

"Büyükannem bugün Charlotte'u onunla yollayarak ne yaptığını düşünüyordu ki?"

Kardeşıme gözlerimi kısarak baktım. "Burada neler olduğunu bilmene bile şaşırdım. Seni günlerdir görmüyorum."

"Sarışını Instagram'da takip ediyorum," dedi.

"Bilmeliydim."

"Her neyse, durum tepemi attırıyor."

Birden onu yumruklamak istedim. "Charlotte'a karşı bu kadar ilgin olduğunu fark etmedim."

"Onu daha iyi tanımak fena olmazdı." Gözlerimdeki öfkeyi görmüş olmalıydı. "Neden şu anda beni öldürmeye hazır mış gibi görünüyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

“Onunla ilgilendiğimi söyler söylemez yüzün yüz seksen derece dönüş yaptı. Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Sana şirket içi ilişki yasağımızı hatırlatmak zorunda kalmamalıyım,” dedim votkayı kafama dikerek.

“Bizim öyle bir yasağımız yok.”

“Artık var.”

Kendimi beğenmişçe sırtarak bardağımı ona verdim ve beni garip sohbetin içine daha fazla çekememesi için uzaklaştım çünkü Charlotte’a yaklaşmasını yasaklamak için mantıklı bir açıklamam yoktu. Hislerim karmaşıktı ve Max, Charlotte’a karşı ilgimi anlamaya başlıyordu. Bu onunla konuşmak zorunda kalmak istemediğim bir konuydu, özellikle de Charlotte ciddi şekilde peşine düşebileceğim biri değilken.

Yanlış yöne gittiğim açıktı çünkü Charlotte yolunu açarak bana doğru geliyordu.

“Eastwood, hayal gücüm mü çalışıyor, yoksa bu akşam buradaki ben hariç herkese selam mı verdin?”

Hareketlerimin bu kadar açık olduğunu fark etmemiştim. “Bütün gece beni izlediğine göre sen söyle.”

“Merhaba, bu arada,” dedi.

“Selam.” Boğazımı temizleyip konuştum. “Günün nasıldı?”

“Yoğun.”

“Öyle mi? Suratını kapkeklere gömmek epey yorucu olabiliyor.”

“Onu nereden biliyorsun?” Parmaklarını şıklattı. “Ah... Instagram sayfama baktın.”

“Herkese açık bir sayfa, mesela ne bileyim, birinin kişisel dosyalarını karıştırmak gibi değil.”

Charlotte kahkaha attı. “Sen takipçisin.”

“Benzer benzeri çekiyor sanırım.”

Jared araya girdi. “Kuzen! Seni görmek ne güzel.”

Sarı saçları, mavi gözleri ve uzun boyuyla Jared fena görünmüyordu. Meselenin bu olmamasını diledim.

“Jared.” Dişlerimi sıkarak konuştum. “Uzun zaman oldu. Şu ana kadar seyahatin nasıl gidiyor?”

“Harika. Charlotte bugün benimle gerçekten iyi ilgilendi.”
Rüyada görürsün.

Jared ona döndü, resmen gözleriyle onu soyuyordu. “Dans edelim mi ne dersin?”

Tepem attığı için uzaklaşmaya koyuldum. “İkinizi baş başa bırakayım.”

Charlotte elini koluma koyarak beni durdurdu. “Bekle. Şu iş meselesini tartışacağımızı söyledin ya.”

Bana göz mü kırıyor?

Belli ki Charlotte Darling, Jared’la dans etmekten kurtulmak için beni kullanmaya çalışıyordu. Bunun kendi aleyhine olacağına dair bir hisse kapılmama rağmen bu beni memnun etti.

Onunla kafa bulmaya karar verdim. “Ah evet. Sincap Projesi. Doğru. O konuda konuşacaktık.”

Jared kafası bulanmış görünüyordu. “Şimdi iş toplantısı mı?”

Charlotte iş birliği yapmakta hiç vakit kaybetmedi. “Yarından önce konuşmamız gereken bir mesele. Sorun olur mu?”

“Hiç olmaz. Zaten Iris benimle bir kez daha dans etmek istiyordu. Sana birazdan katılırim Charl.”

Jared duyma mesafesinden çıktığında Charlotte bana baktı. “Bana ‘Charl’ denmesinden nefret ediyorum. Ayak uydurduğun için teşekkür ederim. Biraz ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Ona karşı iyi davrandım diye aramızda bir şey olacağını düşündüğünden şüpheleniyorum, ama acayip yanı-
lıyor. Büyükkannene hakaret olmasın da tırnakları benimkilerden daha iyi manikürlü olan erkeklerle çıkmıyorum. Ayrıca

sadece arabaları ve İngiltere'deki devasa garajı hakkında konuşup duruyor. Bundan daha az umursayamazdım."

İşte öylece, Charlotte saygımetremde bir seviye daha yukarı çıktı.

Onu gerçekten incelemek için duraksadım, göğsümdeki sızıyı bastırmak için derin bir nefes aldım. Charlotte aydınlatma ışığı ve yıldızlı gece göğünün altında nefes kesici görünüyordu. Teninden çok da koyu olmayan soluk pembe bir elbise giyyordu. Saçlarını yukarıdan toplayınca bana bir balerini hatırlattı. Tabii bir dansözün bedenine sahip bir balerin. O elbise Charlotte'un muhteşem kıvrımlarını gizlemeyi başaramıyordu.

Sadece yürüyüp gitmeliydim. Onun yerine gözlerim göğüs dekoltesine inerken ağzımdan kelimeler çıktı. "Sana bir içki daha getirebilir miyim?"

"İsterim."

"Hemen döneceğim."

Muzip bir gülümseme gönderdim, bara uzanan yürüyüşüm boyunca yüzüme yapışık kaldı.

Ancak aşına olduğum bir kumralın bana doğru yürüdüğünü görünce gülümsemem hızla soldu, iki yıl önce kalbimi parçalayıp giden kadının ta kendisiydi. Birdenbire bedenimdeki bütün enerji emiliverdi.

Allison.

Bölüm 14

Charlotte

Gözlerime inanamadım.

Oydu. Reed'in eski nişanlısı, Allison. Barda.

Burada ne arıyor?

Merakım baskın çıkınca durdukları yere biraz daha yaklaştım.

Allison'ın benimkilerden daha koyu sarı saçları vardı. Uzundu, neredeyse Reed'in boyundaydı. Fakat muhteşemdi ve onları ilk defa birlikte görünce hissettiğim kıskançlığa engel olamadım.

Ancak birbirine âşık olmuş olan iki insana göre, şu anda birbirlerinin yanındayken kesinlikle rahatsız olmuş görünüyorlardı.

Aralarında gerçekte neler olduğunu öğrenme isteğim her zamankinden daha güçlüydü. Sadece onları gözlemleyerek bir şeyler çıkarabilirmişim gibi gözlerimi onlardan ayırmadım.

Reed'in yüzünden canının sıkıldığı belli oluyordu. Havadan sudan konuşurken saatiyle oynuyordu.

Kadın derin bir nefes aldı, sonra verdi. “İyi görünüyorsun.”

Reed göz teması kurmadan, “Teşekkürler,” dedi.

“Ailemin evine giderken çadırları gördüm ve uğrayıp selam vermek, nasıl olduğunu görmek istedim.”

Reed’in kravatını düzeltmek için uzandığını fark ettim ama kravat takmıyordu. Sanki elleriyle ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

Araya girmek bana düşmezdi, ancak içgüdülerim onun sohbetten kaçmak istediğini söyledi. Hayır, buna *ihtiyacı vardı*.

“Araya girdiğim için çok üzgünüm, Bay Eastwood, fakat gerçekten Sincap Projesi hakkında konuşmamız gerekiyor. Kısa süre sonra ayrılacağım ve fikrinizi alma fırsatını kaçırmayı gerçekten istemiyorum.”

Allison bir ona bir bana baktı. “Ne projesi?”

Reed gülse mi ağlasa mı bilmiyormuş gibi görünüyordu. “Ah evet, çok önemli. Buna katılmam lazım. Allison. Seni görmek harikaydı. Başka bir zaman arayı kapatmalıyız.”

“Seni görmek de harikaydı.”

Reed peşimden geldi ve şenliklerden yeterince uzaklaşmaya kadar sessizlik içinde yürümeyi sürdürdük. Sanki en azından yarım mil yürümüştük gibi geldi.

Arazileri öyle büyüktü ki. Kocaman arazinin her yerinde ışıklandırma vardı.

En sonunda mülke dahil olan küçük bir gölde durduk. Çimlere oturdum, Reed de bana katıldı.

Konuşurken başını göğe kaldırıp baktı. “O konuşmadan kurtulmaya ihtiyaç duyduğumu nasıl anladın?”

“Yüzün. Onunla konuşurken çok rahatsız görünüydün. En azından seni kurtarmayı deneyeyim dedim. Kendi kendime, eğer yanılıyorsam ayak uydurmak zorunda değil, dedim.”

“Teşekkürler.”

“Burada olması gerekiyor muydu?”

Başını sadece iki yana salladı.

“Neden geldi?”

“Ailesinin evi hemen yolun aşağısında. Selam vermek için uğramış. Güvenlik kim olduğunu biliyor ve muhtemelen davetli olduğunu düşünerek içeri aldılar.”

Ona aralarında neler olduğunu sormayı öyle çok istiyordum ki... Ardından Long Island'daki otelde bana bağırduğunda olanları hatırladım.

Reed yıldızlara bakıyordu. Beni şaşırtarak kafamdaki sorumu sormama bile gerek bırakmadan kısmen cevapladı.

“Sahip olacağımızı düşündüğü geleceğin her zaman hayal ettiğinden biraz farklı görüneceğini fark edince beni çok kötü yaraladı. Detaylara girmeyeceğim ama bana sevgisinin kesinlikle koşullu olduğunu gösterdi.”

“Koşullu sevgi diye bir şey yok.”

“Haklısın,” dedi. “Fakat bunu fark etmek benim için zordu. Ben onu koşulsuz sevdiğime inandım. Sevgine karşılık yoksa karşıdaki insanı sevmemeyi öğrenmek zorundasın. Zihnin sana artık onu sevmemen gerektiğini söylüyor, fakat kalp öyle kolayca dinlemiyor.”

“Onu hâlâ seviyor musun?”

“Aynı şekilde değil, ama hislerim karışık.”

Yüreğim onun için burkuldu, ancak aynı zamanda Allison'ın gerçek aşkın alıcısı olmasına gıpta ettim. Todd beni hiç sevmemişti. Bunu artık biliyordum. Allison'ın Reed'e karşı aşkının koşullu olması kesinlikle mavi notu ilk keşfettiğimde onlarla ilgili edindiğim fikri paramparça etmişti. Aslında hiçbir şeyi tam olarak bilmediğimi fark ediyordum, fakat burnumu fazla sokamayacak kadar korkuyordum. Aynı zamanda, hâlâ hisleriyle boğuşuyor olduğunu görmek kalbimi ısıttı ve dışarıda hâlâ sevmeyi gerçekten başarabilen erkekler olduğuna dair umut verdi.

Reed'in profiline baktım. Tanrım, bir kadın tarafından seilmeyi isteyen muhteşem bir adamdan daha seksi bir şey var mıydı ki?

Çimeni kopardı. "Keşke gelmemiş olsaydı."

Gözlerim yerdeki uzun, erkeksi parmaklara yapışıp kaldı. "Geldiğine memnunum çünkü yoluna devam etmek için onunla yüzleşebiliyor olmalısın. Bu iyi bir antrenmandı. Ayrıca yüzündeki bakışı gördün mü? Sen ayrılınca gerçekten kafası karıştı. Bu da hepsine değerdı."

"Sincap Projesi." Kısık sesle kahkaha attı.

Ben de sessizce güldüm. "Sincap Projesi. Anlamı: Herhangi bir rahatsız edici durumdan kusursuz şekilde kurtulmak için hizmet eden var olmayan, çok gizli iş girişimleri."

İç geçirdi. "Şu anda canım nasıl içki istedi, ama henüz geri dönmek istemiyorum."

Ayağa kalkmaya yeltendim. "Gidip bize içki almamı ister misin? Sen burada kalabilirsin."

"Hayır." Elini bacağıma koyarak beni geri oturmaya zorladı.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. "Bu göl size mi ait?"

"Evet. Arazinin bir parçası."

"Vay be."

O anda aklıma harika bir şey geldi. Şey, Reed'in bunu harika olarak değerlendireceğinden emin değildim. Fakat aklımdaki çarklar dönüyordu. Belli ki neşem transparandı.

"O kafanda ne tilkiler dolanıyor, Charlotte?"

"Patlamaya hazırmışım gibi hissediyorum. İçimde böyle delice bir şey yapma dürtüsü var."

"Şimdi mi?"

"Son zamanlarda listeme birkaç şey ekledim. Birisi de göl içeriyor. Sadece fırsat şu anda önüme serilmiş gibi hissettiriyor."

"'Bir göl içeriyor,' diyerek ne demek istiyorsun?"

“Geceleyin bir göle çıplak girmek. Hiç geceleyin bir gölde bulunmadım. Bir daha ne zaman olacağını da Tanrı bilir. Bu kader gibi geliyor. Fakat yapmamamı tercih edersen seni çıldırtmak istemem.”

“Cidden bunu az önce uydurmadın mı? Bu gerçekten listende miydi?”

“Yemin ederim.”

Sonra beni şoka sokarak, “O zaman bence yapmalısın,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bu tuhaf geceye en uygun son olacaktır.”

“Sence birisi bu kadar uzağa gelir mi? Yakalanmak istemem.”

“Sanmam. Fakat çabuk ol. Ben bekçilik yaparım. Ayrıca bakmayacağım.”

“Gerçekten bunu yapmam için beni cesaretlendiriyor musun?”

“Bana deli diyebilirsin, ama bu akşam elde edebildiğim her türlü dikkat dağınıklığına ihtiyacım var, bu senin deliliğin şeklinde geliyor olsa bile. Henüz partiye dönesim yok, o yüzden vakti geçirelim bari. Şimdi arkamı dönüyorum.”

Sırtını bana döndü. Coşkuyla ciyaklayarak üstümdeki kıyafetleri hızlıca çıkardıktan sonra suyun içine atladım, şaşırtıcı şekilde ılıktı.

Bedenim gizlenince seslendim. “Önüme dönebilirsin!”

Reed benim suyun içinde dolanmamı izlerken ellerini ceplerine sokarak durdu. Yerinden kıpırdamadı ve gözlerini üzerimden ayırmadı, kimsenin gelmediğinden emin olmak için arada sırada arkasına bakıyordu.

Ona doğru bağırdım. “Gördün mü... Benim listem ile ölmeden önce yapılacaklar listesi arasındaki farklardan biri, anlık yaşamak faktörü. Benim listem daha çok anlık güdü. Listenin mantrasının bir bölümü, fırsat ayağına gelirse alman gerektirir. Benim yaptığım da bu.”

Bu arazide geceleyin çıplak olmak canlandırıcıydı. Ayrıca heyecan vericiydi çünkü Reed'in benden sadece birkaç adım ötede durduğu göz önüne alınınca edepsizceydi. Düşünceyle meme uçlarım sertleşti.

Anı yaşadığım için kendimle gurur duyuyordum. Todd'la nişanlıyken böylesine anlık şeyler yapmayı düşünmezdim bile. Bu mantıkla, ayrılık beni sadece daha güçlü hâle getirmemiş, aynı zamanda daha maceraperest de yapmıştı.

Yeterince kaldıktan sonra, "Çıkıyorum," dedim.

Reed arkasını bana döndü. Elbisemi ıslak bedenimin üstüne geçirirken az önce yaptığım şeyin gerçekliği kafama dank etmeye başladı.

"Sırılsıklam olmanın nedenini nasıl açıklayacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum. *Sen* nasıl açıklayacaksın, Reed?" derken şeytani bir şekilde sııttım.

"Bunu benim üstüme mi yıkacaksın, Darling? Bu bir meydan okuma mı?"

"Eğer kabul edersen."

Partiye geri döndüğümüzde neyse ki Allison gitmiş benziyordu.

İnsanlar kafaları karışmış bir hâlde bize bakıyordu, özellikle de Max ve Jared. Iris dışındaki herkes afallamış görünüyordu, ancak Iris parıltılar saçıyordu.

"Ne oldu sana böyle, Charlotte?" diye sordu.

Reed'e bakıp cevabını bekledim, sükunetimi korumak için elimden geleni denedim.

En sonunda büyükannesinin sorusunu cevapladı.

"Charlotte'la iş konuşmak için yürüyüşe çıktık. Bir sincabın doğruca gölün içine koştüğünü gördü. Karanlık ve kemirgen küçük kollarıyla bacaklarını çırparak hayatta kalmaya, suyun yüzünde durmaya çalışıyordu. Sonra gidip Charlotte'luk yapmaya karar verdi, iki defa bile düşünmedi,

doğruca göle atlayıp onu kurtardı... serbest bıraktı, hayatını kurtardı.”

Reed, Oscar ödülünü hak etti, çünkü o saçma sapan hikâyeyi bütün ciddiyetiyle anlattı.

“Charlotte, beni hep hayrete düşürüyorsun,” dedi Iris.

“Evet, epey harika biri.” Reed gülümsedi.

O tatlı cümleye, “deli birine göre epey harika,” gibi bir şey ekleyerek mahvetmesini bekledim. Fakat bunu hiç yapmadı.

Reed’e çok büyük borçlandım gibi hissettim. Göl gezimde bana yardım etmiş ve sonrasında bana ayak uydurmuştu. Şimdiyse listemdeki ilk maddenin üstünü çizmenin ne kadar harika hissettirdiğini biliyordum, ona kendi listesiyle ilgili yardım etmeye başlama konusunda daha çok gaza gelmiştim.

Sonraki çarşamba günü, geç saatlere kadar ofiste kalıp New York eyaletindeki koroları araştırdım.

Brooklyn Tabernacle Korosu’na denk geldiğimde piyanogoyu tutturmuşum gibi hissettim. Yeni üye kabul edip etmediklerini öğrenmek için hemen bir e-posta yolladım.

Koro şefi e-postama hemen cevap attı ve yaklaşan seçmelerin tarihleriyle ilgili bilgi verdi.

Bütün belgelerin çıktısını aldıktan sonra Reed’in nasıl tepki vereceğini merak ettim. Ofisine gittiğimde orada değildi, o yüzden bilgileri bir dosya hâlinde, bir notla birlikte masasına bıraktım. *Borcumu ödüyorum. Haydi, bunu yapalım!*

Ertesi gün ofise erkenden gittiğimde, tam masamın ortasında Reed’den gelen mavi bir not olduğunu gördüm.

Bu kâğıdı ne zaman görsem tüylerim diken diken oluyordu ve bana gelinliğin içinde keşfettiğim mavi kâğıt parçasını hatırlatıyordu.

Notu hevesle alıp okudum.

Sevgili Charlotte?

Niçin sincaplar seni o kadar çok seviyor biliyor musun?

Çünkü sen DELİSİN.

Reed

Başımı iki yana sallayıp kendi kendime fısıldadım. “Artık yazdığın aşk notları böyle mi oluyor, Eastwood?” Kahkaha attım. “Bu daha çok bir nefret notu.”

Bölüm 15

Reed

Gelmeyi planlamamıştım.

En azından kendime söylediğim şey buydu. Brooklyn'in Cobble Hill muhitindeki olası bir alıcıyla randevu ayarlamış olduğum gerçeğinin, aynı gün on iki sokak ötede herkese açık seçmeler olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Toplantım saat altı buçuk gibi bitti ve Smith Caddesi'nden giderken tam da malum devasa kilisenin önünden geçmem gerekiyordu. Sonra bir baktı ki park etmişim ve akılsız bir koyun gibi bir sürü insanı takip ediyorum.

“Tabernacle’a hoş geldiniz.” Yaşlıca bir adam sıcak bir gülümsemeyle bana girişte bir broşür verdi. “Yetenek Tanrı’dan bir armağandır. Burada paylaşmaksa senin armağanındır. Bu akşam için iyi şanslar.”

Davetkâr hareketin beni rahatlatması gerekirken tam tersi etki yarattı. Buradan kaçıp gitmek istedim. Fakat buraya kadar geldiğim için kaçma dürtümü bastırdım, en arka sıradaki bir yere oturdum ve kilisenin ön sıralarına dizilmiş heyecanlı yüzleri izledim.

“Yanına oturabilir miyim?” Beni karşılayan adam koridorda benim oturduğum sıranın ucunda duruyordu. Kiliseye bakındım. Benim önümde otuz kadar boş sıra vardı.

Yüzümü okudu. “Kapıya yakın yere oturmak istiyorum, bölenler ya da geç gelenler gürültü yapmasın diye.”

Başımı sallayıp sırada kayarak yer açtım. Saat yediye geçiyordu. İnsanlar yığınlar oluşturmayı kesmişti ama seçmeler daha başlamamıştı.

“Yeni misin? Daha önce seni buralarda gördüğümü sanmıyorum.”

“Ben sadece...” Burada ne halt ediyordum? “...öylesine bakmak için uğradım.”

“Yani şarkı söylemiyor musun?”

“Hayır. Evet. Hayır. Evet. Demek istediğim... eskiden söyledim. Uzun zaman önce.”

Başını salladı. “Kiliseye gitmeyi kesmenin sebebi neydi?”

Kiliseye gitmeyi kestiğimi söylememiştim. Sadece bir zamanlar şarkı söylediğimi ve artık söylemediğimi ima etmiştim. “Farklı bir kiliseye gitmediğimi nereden biliyorsun?”

Gülümsedi. “Gidiyor musun?”

Kendime mani olamayıp küçük bir kahkaha attım. “Hayır. Gitmiyorum.”

Arka sıraları işaret etti. “İnsanlar uzun bir sürenin ardından ilk defa geldiklerinde arka sıralara oturmaya meyillidirler.”

Başımı salladım. “Kaçışı kolaylaştırıyor.”

“Ne kadar zaman geçti?”

“Şarkı söylediğimden beri mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Tanrı’nın evinde bulunmanın üzerinden.”

Cevabı düşünmek zorunda kalmadan biliyordum. Bir kiliseye son defa adım atışım Allison’la olmuştu. Papaz yardımcısıyla görüşmemizden önce ayine girmiştik. Düğün

günümüze iki hafta vardı, tören için edeceğimiz yeminleri ve şarkı seçimlerimizi ona vermiştik. İroniktir ki, Tanrı'nın evine gittiğimiz gün onun gerçekleri ortaya dökmeyi seçtiği gün olmuştu. "Uzun zaman oldu."

"Ben Terrence." Adam elini uzattı. "Tekrar hoş geldin."

"Reed." Elini sıktım. "Gerçekten geri döndüğümünden emin değilim."

"Her yolculuk o ilk adımla başlar. Koro için seçmelere katılmayı planlıyor musun?"

"Henüz kararımı vermedim. Bu akşam izleyip işlerin nasıl gittiğini görmek istedim. Önümüzdeki hafta ikinci bir seçme var, değil mi?"

"Doğru."

Kilisenin kapıları açıldı ve hizmetli üniforması giyen bir adam içeri girdi. Terrence'i görünce konuşmaya başladı. "Bodrumdaki kazanla bir sorunumuz var. Bayan Margaret'in oraya koydurduğu dosya dolaplarının yerini değiştirmeme yardım etmek için bir el atabilir misin? Sisteme ulaşımı engelliyorlar."

Terrence başıyla onaylayıp bana döndü. "Buralarda bir gönüllünün işi asla bitmez." Ayağa kalkıp omzuma pat pat vurdu. "Umarım aradığın şeyi bulursun."

Birkaç gün sonra, Brooklyn Tabernacle'daki diğer seçme gecesine gidip gitmeyeceğime hâlâ karar vermemiştim. Fakat sanal takvimime girdiğimde o geceye bir randevu kaydedilmiş olduğunu gördüm. Programlayıcı randevuyu Charlotte'un girmiş olduğunu gösteriyordu, gerçi zaman dışındaki tek bilgi hiçbir anlam ifade etmeyen bir sürü harfti: GBAİŞS.

Telefonu elime alıp onun dahili telefonunu tuşladım.

İkinci çalışta açtı. “*Bonjour, Monsieur Eastwood. Je peux vous aider?*”

Bu da ne... “Charlotte?”

“*Oui*”.

Sonra jetonum düştü. Önceki gün internette listesine bakarken “*Fransızca Öğren*” maddesi eklenmişti. Öğlen de dinlenme odasında onu görmüştüm, kulağında kulaklıklarla öğle yemeğini yerken kendi kendine mırıldanıyordu. Şimdi bu mantıklı geliyordu. Şey, Charlotte Darling’e göre mantıklı. İfadeleri dinliyor ve konuşmaya çalışıyormuş.

Şansım var ki ben de biraz Fransızca öğrenmiştim. “*Ne tenez-vous pas la langue anglaise assez?*” Çevirisi: İngilizceyi yeterince katletmiyor musun? Ahizeyi elimle kapayıp güldüm, çünkü kendi tercümemin bile doğruluğundan emin değildim.

“Şeyy, hı?” diye cevap verdi.

Kıs kıs güldüm. “Tam da düşündüğüm gibi.”

“Hâlâ öğreniyorum.”

“Bunu hiç tahmin edemezdim...”

“Kapa çenenı. Aramanın bir sebebi var mı, yoksa biriyle kafa bulma dürtüsü hissettiğin için mi otomatik olarak dâhili hattımı tuşladın?”

“Aslında bir sebebi var. Sen sadece kafa bulunması kolay birisin.”

“Ne istiyordun?”

“Çarşamba günü yedide takvimimde bir randevu görünüyor. GBAİŞŞ yazıyor. Ne olduğunu biliyor musun?”

“Tabii ki. GBAİŞŞ—‘Göklerdeki büyük adam için şarkı söyle.’ Kodlayarak yazdım ki bizden başka kimse çözmesin.”

* (Fr.) Merhaba Bay Eastwood? Size nasıl yardım edebilirim? (ç.n.)

** (Fr.) Evet. (ç.n.)

Başımı iki yana salladım. “*Senin* dışında demek istiyorsun.”

“Neyse. Heyecanlı mısın? Pratik yapıyor musun?”

“Seçmelere katılmıyorum, Charlotte.” Yapmaya karar verseydim bile bunu bilmesine hayatta izin vermezdim. Yıllardır şarkı söylememiştim, seçmelerdeki insanlar gerçekten iyiydi. Denemeleri geçebileceğimden bile şüpheliydim. Ayrıca uzak bir ihtimalle seçmeleri geçecek bile olsam, her performansta onun en ön sırada oturacağını gözümde canlandırdım. Muhtemelen bütün ofis çalışanını ve binadaki hiç tanışmadığım temizlik işlerinden birkaçını bile davet ederdi.

Konuşurken suratını astığını tahmin edebiliyordum. “Niye olmasın?”

“Listeyi yaptım diye bir yarışmış gibi saldırmayı planladığım anlamına gelmiyor.”

“Ah.” Bir anlığına sessiz kaldı. Sonra yine ekledi. “Ama niye?”

“Randevuyu takvimimden çıkar, Charlotte.”

“Tamam.”

Telefonu kapadıktan sonra ona karşı pislik gibi davrandığım için kendimi biraz kötü hissettim. O yüzden takvimini, gelecek haftaki randevuları ve hatırlatıcılarını açtım ve onu uğraştırmak için hepsini İngilizceden Fransızcaya çevirmeye başladım.

İlk randevuda, “Iris akşam beşte uçuyor. Onaylamak için dörtte ara.” O yüzden şöyle çevirdim: *Le vol d’Iris atterrit à 17h. Appelez pour confirmer à 16h.* Sonra benim için yapacağı birkaç görev de eklemeye karar verdim.

Prendre rendez-vous avec rétrécis. Çeviri: Kafa doktorundan randevu al. En azından yazmaya yeltendiğim oydu.

Başka bir hatırlatıcıya şöyle yazmıştı: “Victoria’s Secret’ın indirimi bitiyor. Maaşı aldıktan sonra yeni donlardan sipariş et!” Buna sesli kahkaha attım. Charlotte kesinlikle “don”

kelimesini kullandığını gördüğüm tek yirmilerindeki kadındı. Bunun için ona iyi bir çeviri bıraktım.

Commandez des pantalons et des soutiens-gorge. Büyükanne külotları ve toparlayıcı sütyenler sipariş et.

Keyfim yerindeydi, onunla kafa bulmaya alışıyordum, ta ki sonraki randevuya denk gelene kadar. “9’da Kör Randevu.”

İçim beklenmedik bir öfkeyle doldu. Öyle hissetmek için hiçbir hakkım olmasa da boğazımdaki yangı sönmedi. Lanet olası herifin teki sarışından yararlanacaktı. Kiskanmıyordum... Ben... korumacıydım. Derinlerde, bütün o deliliğin altında gömülü, peri masallarına inanan bir kadın vardı. Şerefsiz sevgilisi *onun çalıştığı yerde* kalemini şirket mürekkebine batırmıştı ve Charlotte hâlâ Facebook’ta *Sadece yüzmeye devam et ve Kendi mutluluğunuzu yaratın* tarzı şeyler paylaşıyordu. Bazı insanlar asla öğrenmiyordu. Parlayan zırhlı şövalyesinin, aslında alüminyum folyoya sarılı bir şerefsiz olduğunu onu mahvedene kadar görmüyordu. Bu kadar kör olması tepemi attırdı. Şu küçük Victoria’s Secret alışveriş notunun doğrudan büyük kör randevusuyla bağlantılı olduğunu fark ettiğimdeyse o his ölçülemeyecek kadar daha kötü oldu.

“Masama bırak,” dedim başımı kaldırmadan. Ofisime girdiğini kokusundan anlamıştım. Bu da beni daha çok gıcık etmişti. Yani kokusunu biliyor olmam. O kokudan hoşlanıyor olmam.

Charlotte üzerinde çalışmakta olduğu raporu bıraktı ve dışarı çıkmak için dönüp gitti. Ancak kapıda durdu. “Yanlış bir şey mi yaptım, Reed?”

Birkaç gündür ona karşı tavırlı davranıyordum. Takvimini açma hatasını yaptığım öğlenden beri... “Yoo. Sadece meşgulüm.”

“Sana kahve falan getirebilir miyim?”

“Hayır.” Üzerinde çalıştığım broşürü düzenleme işinden başımı kaldırmadan kapıyı işaret ettim. “Fakat çıkarken kapımı kapatabilirsin.”

Kapım tıklayarak kapandıktan sonra kalemimi masama fırlattım ve arkama yaslandım. Kahrolası ofis şimdi onun gibi kokuyordu. Birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ konsantre olmakta zorlanıyordum, o yüzden dizüstü bilgisayarımı açtım ve sinir bozucu asistanıma bir e-posta yolladım.

Kime: Charlotte Darling

Konu: Sen

İçinde banyo yaptığın parfüm miktarını azaltabilirsen memnun olacağım. Sen daha odama yirmi metre uzaktayken koku reseptörlerim alerji sensörlerimi uyarıyor. Ayrıca sade giyinen kadın en iyisidir.

Bunu üstümden attığımda odağımı gerçek işime çevirebildim. Ta ki birkaç dakika sonra, yumuşak bir cınlama sesi yeni bir e-posta geldiğini haber verene kadar. Daha bilgisayarımın ekran koruyucusunu kaldırmadan kimden olduğunu biliyordum.

Kime: Reed Eastwood

Konu: Koku reseptörlerin

Koku reseptörlerinin o kadar duyarlı olması ne yazık. Etkiyi yok etmek için kendini alerjene açmayı denedin mi? Belki de arada sırada bahçeyi ezip yolmak yerine gülleri koklarsan yardımcı olabilir, hı? Dünya kadınlardan oluşan buketlerle dolu. Ayrıca bir erkeğe en çok terbiye yakışır.

Sonraki akşam işten çıkmadan önce, aylık gider raporunu hazırlayabilmesi için makbuzlardan bazılarını vermek için Charlotte'un ofisine uğradım. Saat neredeyse sekize geliyordu ve çoktan gitmiş olduğunu varsaymıştım. Tam ben kapıya uzanırken gelen sesi beni durdurdu.

"Peki yataklı kabinin fiyatı ne kadar?"

Sessizdi ve sonra, "Hımm, tamam. Peki kabindeki yataklar ne kadar büyük?" diye sordu.

Daha fazla sessizlik.

"Vay canına. İki kişinin sığabileceği bir yer yok mu? Belki şöyle orta boy falan?"

Kahkaha attı. "Tamam. Şey, sanırım öyle bir seçenek de var. Şu anda yer ayırtmaya hazır değilim. Fakat bilgi için çok teşekkür ederim."

Koridorda kulak kabartırken yakalanmak istemiyordum, fakat pislik yapmaya da direnemiyordum. Ofisine girip gider zarfını masasına bıraktım. "Tatil planları yapmak için şirket telefonunu kullanıyorsun. Pek profesyonelce değil, Charlotte."

Bana dik dik baktı. Kırıışmış burnu, kısılmış gözleri ve yanaklarına doğru çıkan pembelikle çok sevimliydi. Akıllılık ederek bu düşüncüyü kendime sakladım.

Charlotte masanın üstünde duran cep telefonunu alıp bana doğru salladı. "*Kendi* cep telefonumu kullanıyordum, şirket telefonunu değil. Ayrıca iş günüm *üç saat önce* sona erdi. Yani teknik olarak, kullandığım *tek şirket malı bu sandalye.*"

Sırıışımı gizledim. "Bir yere mi gidiyorsun? Şimdiden izin günü kazandığını fark etmemişim."

"Seni ilgilendirdiğinden değil ama sadece Avrupa'daki tren yolculuğu hakkında bilgi alıyordum. Yapmak istediğim şeylerle ilgili hayal kurmak hoşuma gidiyor ve bazen neye benzediğini gözünde canlandırmak yardım ediyor."

Her şey yerine oturdu. *Tuscan Güneşinin Altında*. Dün listede, “*İtalya’ya giden bir trendeki yataklı kabinde bir adamla ilk defa seviş,*” maddesini eklemişti. Sistemden listesini takip ettiğimi bilseydi, bunu onunla liste kankası olmakla ilgilendiğime yorardı, o yüzden neden bahsettiğini bildiğimden söz etmedim. Onun yerine yaklaşmak için farklı bir yön seçtim. Doğruca cehenneme giden bir yol. “Belki çalışmakla daha çok, hayal etmekle daha az vakit geçirirsen daha üretken olursun ve akşamları sekize kadar kalmak zorunda kalmazsın.”

Gözleri kocaman açıldı. Bir an için bana baktı, sonra masasının çekmecesini açtı ve çantasını hızlıca çekip aldı, masasının üstüne çarptıktan sonra çekmeceyi de vurup kapadı. Dizüstü bilgisayarını kapatırken ayağa kalktı ve çantasını omzuna aldı. Sonra benim hâlâ durmakta olduğum kapıya doğru uzun adımlarla geldi. Bana ulaştığında durmasını beklemiyordum, geriye doğru tedbirli bir adım attım, bana çarpıp geçmesini bekliyordum.

Onun yerine gözlerini kapayıp ellerini kaldırdı ve parmakları deli gibi havadaki klavyeye yazmaya başladı.

Ciddi—şekilde—deli.

Ayrıca öfkeden burun delikleri genişlemişken çok da güzeldi.

Hayali ‘enter’ tuşu olduğunu düşündüğüm bir tuşa bastı, derin bir nefes alıp gözlerini açtı ve tek bir kelime daha etmeden ofisten çıktı.

İyice uzaklaşana kadar kışının salınışını izlemiş olabildim.

İkimizin de kahrolası bir psikologa ihtiyacı vardı.

Bölüm 16

Reed

Ne olursa olsun ondan kaçarak geçirdiğim birkaç günden sonra, Iris'in peşinde Charlotte'la iş yemeğine geldiği bir öğlen bu artık mümkün olmadı. Muhasebecimiz Matthew Garamound, kardeşim ve ben çoktan oturmuştuk. Varlığına sinir olmuş olsam bile masaya doğru yürüdüğünde ayağa kalktım. Başım la selamlayarak yanımdaki boş sandalyeyi çektim, Garamound da aynı şeyi Iris için yaptı. "Charlotte."

"Aslında, eğer Max için sorun olmazsa masanın karşı tarafında onun yanına oturacağım. Parfümümün alerjinizi tetiklemesini istemem."

Iris'in gözleri kısıldı. "Senin parfüm alerjin yok."

"Yakın zamanda oluşan bir şey."

Max sinir bozucu, parlak gülümsemesini gönderdi ve bir sandalye çekmek için ayağa kalktı. "Abimin kaybı benim kazancımdır." Charlotte'a doğru eğilip gözlerini kapadı ve dramatik bir şekilde nefes aldı. "Harika kokuyorsun."

Beşimiz birden otururken profesyonellik dışı oluşuyla ilgili ağzımın içinde bir şeyler geveledim. Charlotte'un

benimle göz temasından kaçınacağı hemen belli oldu, başta bunun harika olduğunu düşünsem de onun benden tarafa bakmamasının bana onun yüzünü izlemem için sınırsız fırsat verdiğini fark edene kadardı. Öyle dikkat dağıtıcıydı ki. Dikkatimi başka bir şeye çevirmesi için gözlerimi zorlamam gerekti, o yüzden muhasebecimizi inceledim.

Matthew Garamound herhâlde büyükannemden on yaş daha büyüktü. Gümüş saçları vardı, teni bronzdu ve kravatında hep Amerikan bayrağı iğnesi olurdu. Iris kapılarını açtığından beri şirketin ana muhasebecisiydi ve dördümüz yılda dört defa saat gibi düzenli şekilde toplanırdık—her üç aylık çeyrek bittikten iki hafta sonra. Ancak çeyreklik buluşmamızı bir ay önce yapmıştık ve bu tarz şeylere asla asistan getirmezdik.

Garson içecek siparişlerimizi aldıktan sonra Matthew ellerini masada bağladı ve boğazını temizledi. “Pekâlâ... herhâlde bugün burada neden toplandığınızı merak ediyorsunuz.”

Max Charlotte’a doğru eğilip fısıldasa da onu hepimiz duyabiliyorduk. “Aslında ben sıkıştığın parfümü merak ediyorum.”

Sıkıştığım dişlerimin arasından cevap verdim. “Çalışanlara yaptığın tacizvari tutumu sadece ofislerindeki kanepelerde uzandığın zamanla sınırlı tutmayı denesen nasıl olur?”

Matthew bir ona bir bana baktı. Ben kaşlarımı çatarken, yorumum küçük kardeşimi memnun etmişe benziyordu.

“Evet, her neyse,” diyerek devam etti Garamound. “Iris ve Charlotte’tan bugünkü toplantıyı ayarlamalarını istedim çünkü ne yazık ki kötü haberlerim var.”

Anında hasta olduğunu varsaydım. “Sen iyi misin, Matthew?”

“Ah.” Ne düşündüğümü anlamıştı. “Evet, evet. Ben iyiyim. Bu işle ve bir çalışanınızla ilgili. Adı Dorothy.”

“Dorothy mi?” Alnım kırıştı. “Dorothy mi hasta?”

Iris konuşmanın gidişatını ele aldı. “Hayır, Reed. Herkesin sağlığı iyi. Neden en başından başlamıyoruz? Bildiğiniz gibi, Charlotte’tan çalıştığımız temizlik firmalarının bir listesini toplamasını istedim, böylece kullandığımız kişi sayısının süresini uzatıp daha büyük indirim oranı alabilirdim. O projenin bir parçası olarak, geçtiğimiz altmış gün içinde her çalışan için ödenen faturaları listelettim.”

“Tamam, evet, o konu üzerinde çalıştığını biliyordum.”

“Pekâlâ. Birkaç faturanın yanlış ödendiğine rastlamış. Rakamların yerlerinin değiştirilmesiyle. Mesela faturanın birinde \$16,292 yazarken, \$16,992 ödenmiş. Bir diğerinde \$2,300 iken, \$3,200 ödenmiş. Hiçbiri fazla değil, her biri bin dolardan daha az. Fakat Charlotte dört farklı faturada bunu fark edince bana bahsetti. Şimdi, Dorothy neredeyse benim kadar yaşlı ve siz çocukların yaşadığı süre kadar benimle birlikteydi, o yüzden daha iyi gözlüklere ihtiyacı olduğunu düşündüm ve onunla konuşmaya gittim.” Büyükanneimin yüzü asıldı, peşinden ne geldiğini biliyordum. “Gerçekten garip davrandı. O yüzden Matthew’dan onun işlemlerine göz atmasını istedim.”

Garamound büyükanneimin bıraktığı yerden devam etti. “Son iki aydaki hesap işlemlerini denetledim ve elli üç farklı faturada rakamların yerini değiştirdiğini tespit ettim. Charlotte’un buldukları gibi, fakat çok büyük hatalar değildi ve ilk bakışta basit bir rakam hatası gibi görünüyordu. Fakat hatalar hiç bizim yararımıza değildi. Toplamda o elli üç ödemede otuz iki bin dolardan fazla para ödenmiş. Biraz daha derinleri kazdığımda her ödemenin iki farklı hesaba yapıldığını buldum—firmalara doğru miktar ödenmiş, fakat farklı olarak ayrı bir hesap vardı ve hepsi tek bir yere gidiyordu.”

Derin bir soluk verdim. “Dorothy para araklıyor.”

Garamound başıyla onayladı. “Ne yazık ki öyle. Başlangıç zamanına kadar gitmedim ama en azından son birkaç yıldır devam ediyormuş.”

“Tanrım. Dorothy aileden biri gibi.”

Iris’in gözlerinde yaşlar vardı. “Hasta bir torunu var.”

Bu haberi yutarken boğazımda tuzun tadını aldım.

Charlotte araya girdi, onun gözlerindeki yaşlar da taşmak üzereydi. “Koroid metastazı. Çocuklarda son derece nadir. Onu Philadelphia’daki sigortasını karşılamadığı deneysel bir tedaviye götürüyormuş.”

“Hiç bilmiyordum.”

Ondan sonra öğle yemeği zorlayıcı bir yöne döndü. Bir çalışanı çalarken yakalamak bir şeydi, fakat uzun zamandır çalışan birini kahrolası iyi bir sebeple yakalamak bambaşka bir şeydi. Hepimiz durumu biraz düşünmemiz gerektiğine hemfikir olduk ve haftanın sonunda bunu nasıl ele alacağımızı konuşmak için tekrar toplanacaktık.

Öğle yemeğinin sonunda Iris bana döndü. “Şehrin yukarısında bir randevum var. Charlotte’u ofise bırakabilir misin?”

Büyükannem ona söylememiş olsa bile Max cevap verdi. “Ben onu bırakabilirim.”

“Bugün salı, genelde ofise gelmezsin.” Ceketimin önünü ilikledim. “Yaptırman gereken masajın ya da acil işin yok mu?”

Kardeşim ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde ileri geri yaylandı. “Yok. Öğleden sonra boşum.”

Ofiste zaten zimmete para geçirilmesi meselesi vardı, ihtiyacımız olan son şey cinsel taciz davasıydı. Elimi Charlotte’un beline dayadım. “Bizim konuşacak gerçek işlerimiz var. O yüzden seninle ofiste görüşürüz.”

Şehrin aşağısına geri dönerken ilk beş dakika ikimiz de tek kelime etmedik.

En sonunda havayı yumuşattım. “Faturalardaki tutarsızlığı fark etmekte iyi iş çıkardın.”

Pencereden dışarı bakıp iç geçirdi. “Hiç iyi hissettirmiyor. Aslında oldukça berbat bir his.”

“Güvendiğin bir insanın sana ihanet ettiğini öğrenmek asla eğlenceli değildir.”

“Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Fakat Christian için çok kötü hissediyorum.”

“Christian?”

“Dorothy’nin torunu. Daha altı yaşında. Kanser sadece gözünde de değil. Akciğerlerindeki bir tümörün tedavisi için aylarını hasta geçirdi, ancak bir de gözüne yayılmış. Evde eğitim görmek ve onu bir kobay faresi gibi gezdirmekten başka çaresi olmayan annesiyle birlikte otellerde yaşamak yerine küçükler beyzbol liginde oynuyor olmalı.”

Kendimi göğsümdeki bir noktayı ovalarken buldum, fakat asıl acıyan içiydi. Charlotte’a yandan bir bakış attım. “Hastalığıyla ilgili nasıl o kadar çok şey biliyorsun?”

Omzunu silkti. “Konuşuyoruz.”

“Konuşuyorsunuz? Şirkette çalışmaya başlayalı daha ne kadar oldu, üç ya da dört hafta mı?”

“Yani? Bu arkadaş edinemeyeceğim anlamına gelmiyor. Masasında duran izci üniforması içindeki sevimli fotoğrafını biliyor musun?”

Bilmiyordum ama meseleden kaçındım. “Ne olmuş ona?”

“Şey, ikinci günümde ne kadar sevimli olduğunu söyledim ve gözyaşlarına boğularak bana meseleyi anlattı. Ondan sonra birkaç defa birlikte öğle yemeğine gittik.” Duraksadı. “Şimdi onu belaya sokan kişi benim.”

“Bu senin suçun değil, Charlotte. O belayı başına kendisi açtı. Kötü hissettiğini biliyorum. Fakat sen doğru şeyi yaptın.”

Charlotte pencereden dışarı bakarken sessizlik dolu bir an geçti. Herkesin hisleriyle ilgili öyle hassastı ki bu hayranlık uyandırıcıydı, ancak konu işe gelince zarar yaratan bir şeydi. Gerçi kanserli bir çocukla ilgili konuşuyorsanız her şey mümkündü. Bu durumun her yeri korkunçtu.

“Dorothy’ye ne yapacaksınız?” diye sordu en sonunda.

Charlotte’a yandan bir bakış attıktan sonra yola döndüm. “Benim yerimde olsaydın ne yapardın?”

Cevap vermeden önce düşündü. “Onu kovmazdım. İşe gerçekten ihtiyacı var. Yaptığı şey kesinlikle yanlıştı ama başka alternatifim olmasaydı ben de aynı şeyi yapar mıydım bilmiyorum. İnsanlar kusursuz değildir ve bazen yaptıkları tek yanlış yaptıkları onca doğruyla dengelememiz gerekir. Dorothy uzun zamandır sizin için çalışıyor ve kızıyla torununa yardım ediyordu.”

Başım la onayladım. Ondan sonra uzun bir müddet sessiz kaldık.

En sonunda ikimizi de derin düşüncelerden çıkaran Charlotte oldu. Bana döndü. “Bu arada Fransızca tercüme ler için minnettarım. Hiç teşekkür etmedim bile. Gerçi asıl Google’a teşekkürler, yoksa yaklaşan var olmayan Paris seyahatim için yanlışlıkla büyükanne külotları alabilirdim.” Gözlerini devirdi.

“Bakıyorum da yaptığım işi kontrol etmişsin.” Güldüm. “Ve, *de rien*. Rica ederim.”

“Peki neden ‘Kör Randevu’ kısmında Fransızca dersini durdurdun?”

Sorudan sıyrılmaya çalışarak, “Ne demek istiyorsun?” dedim.

“Programımı çevirme kısmına tam orada son vermişsin. Sondan ikinci sıradaydı ve sen orada durmaya karar vermişsin. Bu çok gelişigüzel olmuş. Kör randevu için Fransızca tercüme yok mu?”

Lanet olsun. Bunu ona nasıl açıklayacaktım?

Şey, Charlotte, çevirmeyi bıraktım çünkü herifin biriyle çıkacağı fikri beni öfkeden deliye çevirdi.

“Artık eğlenmiyordum, o yüzden durdum.” Çenemi sıkarak ona baktım ve konuşmama devam ettim. “Her neyse, niye tanımadığın biriyle buluşacaksın ki? Bu devirde ve yaşta insanlarla tanışmak için bir sürü yolun var. Senin gibi biri öyle bir şey başvurmaya ihtiyaç duymamalı.”

“Tamam... senin gibi biri derken ne demek istiyorsun?”

Elbette dile getirmemi istiyordu.

“Senin gibi... çekici ve dışa dönük birinin kör randevuya gitmesine gerek yok. Çok riskli, özellikle de bu şehirdi. Biriyle buluşmayı kabul etmeden önce ödevini gerçekten yapmalısın.”

“Senin gibi mi? Senin yaptığın o mu? Çıktığın insanların geçmişini araştırıyor musun? Millennium çatı katını göstermeden önce beni araştırttığın gibi mi?”

“Hayır. Gerçi öyle bir şey yapmakla hiç sorunum yok. Fakat ben zaten en başında kör randevuya gitmezdim.”

“Bu arada,” dedi, “hiç sormadım. O gün başvurumda yalan söylediğimi biliyorsan niçin çatı katını bana göstermeyi kabul ettin?”

“Çünkü sana bir ders vermek istedim, vaktimi boşa harcadığın için küçük düşürmek istedim.”

“İnsanları küçük düşürmekten haz mı alıyorsun?”

“Eğer hak ediyorsa? Evet.”

Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Aniden kravatım beni boğuyormuş gibi hissettirdi. Biraz gevşettim.

“Ne?” diye patladım.

“Allison’dan bu yana biriyle çıktın mı?”

Harika. Bu arabada kapalı kalmıştım ve bu sorudan kaçamazdım. İlişki hayatımı Charlotte’la tartışmak gibi bir arzum yoktu.

“Bu seni hiç alakadar etmez.”

İşin aslı, birkaç anlamsız buluşma olmuştu ama kayda değer bir şey yoktu.

“Şey, benim işim senin işinmiş gibi düşünüyor gibisin, o yüzden bana randevu hayatımla ilgili tavsiyede bulunmadan önce düşünmelisin belki de.” Uzun bir soluk verdi. “Ayrıca ‘kör randevu’ sadece bir şifreydi.”

“Ne için şifre?”

“İnsanların Max’le randevuya çıkacağını bilmesini istemedim. Sen bir şey söylemeden önce... şirketin çalışanlar arasında ilişki olamaz diye bir politikası olmadığını biliyorum.”

Ne?

Damarlarıma adrenalin hücum etti. Ayağım Manhattan trafiğinin ortasında frene basınca araba ciyaklayarak durdu, bu arada birkaç yayaya da neredeyse çarpıyordu.

“Ne?” diye bağırdım, hâlbuki onu net ve belirgin şekilde duymuştum.

Arkamdan kornalar çalıyordu ama zar zor fark ettim.

Sonra tekrarladı. “Max’le yarın akşam çıkacağız. Başka bir kazaya daha karışmadan bu arabayı hareket ettirsen iyi edersin.”

Haklıydı. Kenara çekmem gerekiyordu.

Dean&Deluca’nın önüne yasadışı park etmiştim, dörtlüleri yaktım.

Birkaç dakika sessizdi, sonra ona döndüm ve doğruca gözlerinin içine baktım. “Max’le çıkmayacaksın, Charlotte.”

“Niyeymiş? O...”

“Charlotte...” İsmi ağzımda uyarıcı bir tonla çıktı. Kulaklarım yanıyormuş gibi geldi.

“Evet?” diyerek gülümsedi.

Kızgınlığım onu eğlendiriyor gibiydi.

Sanki artık ehlileştirilemeyen kiskanç bir canavar bedenimi yırtıp dışarı çıkmıştı. “Max’le... çıkmayacaksın.”

Hareketlerim için gerçek bir sebep bile sunmadan tepkisini bekledim. Kardeşimle çıkmasının neden yasak olduğunu açıkça söyleyemezdim çünkü ben bile hiddetimi tam olarak anlamıyordum. Sadece Charlotte ve Max'in birlikte olması fikrine bile katlanmadığımı biliyordum.

Büyük bir tartışma bekliyordum, kiminle çıkacağını ona söylemeye hiç hakkım olmadığına ısrar edeceğini bekliyordum. Fakat beni şaşırtarak, "Bak sana ne diyeceğim, bir şartla Max'le randevumu iptal ederim," dedi.

Hızlanan nabzım yavaşlamaya başladı. "Ne o?"

Her ne olursa olsun yapacağım.

"Yarın gece Brooklyn Tabernacle'da son seçmeler var. Eğer gidersen Max'le randevumu iptal edeceğim."

Tanrım. Benimle dalga geçiyor olmalısın. Sarışın şimdi de şantajcı mıydı?

"Bana rüşvet mi veriyorsun?"

"Rüşvetçilik, senin şu anda bana karşı hiçbir açıklama göstermeden sergilediğin yersiz, alfa erkek davranışından daha mantıklı, sence de öyle değil mi?"

O benim kardeşimle çıkarken ben arkama yaslanıp hiçbir şey yapmadan oturacak değildim, o yüzden verebileceğim tek cevabı verdim.

"Peki."

"Peki, rüşvetçilik konusundaki fikrime mi katılıyorsun, yoksa peki, seçmelere gitmeyi mi kabul ediyorsun?"

"Peki. Brooklyn'e gitmeyi kabul ediyorum. Fakat yalnız gideceğim. Anladın mı?"

Charlotte hâlinden çok memnun göründü. "Evet."

"Güzel."

Aracı çalıştırdım ve ofise giden yolculuğumuza devam etmek için trafiğe girdim. Ensesini koltuğa dayayıp gözlerini kapamadan önce yüzüne ağır ve memnun bir gülümseme yayıldı.

Bu araba yolculuğu nasıl olup da Dorothy'nin torununu konuşmaktan benim koro seçmelerini kabul etmemle sonuçlanmıştı, aklım almıyordu. Fakat bu tipik Charlotte'tu işte. Her zamanki sinir bozucu, ısrarcı, bazen akıllı ama her zaman... güzel Charlotte. Lanet olası *güzel* Charlotte. Kardeşimle hiçbir yere gitmeyecek olan kahrolası güzel Charlotte.

Onu Max'le çıkmaktan alıkoyabilirdim —belki şimdilik— ancak hayatıyla ilgili emirler vermeye hakkım yoktu. O şekilde davranma ihtiyacım bitmek zorundaydı. Dikkatimi bu kadından uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı ve hızlıca bir şey bulmalıyım.

Şehrin merkezine geri döndüğümüzde, Charlotte ofisine geri dönmek için acele içindeymiş gibiydi. Bu arada ben de öğle yemeğinden ayrıldığımızdan beri aklımda olan bir şeyi Iris'le konuşmak için doğruca koridordan aşağı yöneldim.

Başını kaldırıp bana baktığında bir telefon görüşmesini yeni bitirmişti.

“Büyükanne, güzel. Buradasın. Hâlâ randevuda olabilirsin diye düşündüm.”

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolandı. “Randevum yoktu.”

Charlotte'u öğle yemeği yediğimiz yerden getiremeyeceğini söylerken öne sürdüğü bahaneyi unutmuş muydu? Sonradan Charlotte'u benim getirmem için randevuyu uydurmuş olduğunu fark ettim. Onunla bunu tartışacak gibi hissetmiyordum. O yüzden peşini bıraktım.

“Yeni mi geldiniz?” diye sordu. “Buraya benden önce gelirsiniz diyordum. Bu kadar uzun süren neydi?”

“İçeri şimdi girdik. Charlotte'la küçük bir pürüz çıktı.”

Pis pis güldü. “Anlıyorum. İkinizin arasında çok fazla oluyor sanki.”

Ne demezsin.

Oturdum, konuyu değiştirirken mutluydum. “Dinle, Dorothy hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Evet. Bütün gün başka bir şey düşünemedim.”

“Hırsızlığını bildirmemiz gerekiyor. Bundan paçayı sıyırmamalı.”

“Biliyorum, Reed, ama...”

“Beni bir dinle.”

“Tamam.” Sonraki söyleyeceğim şeyle ilgili endişeli görünüyordu.

“Yaptığını öğrendiğimizi bilmesi gerektiğini düşünsem de... onu kovmamalıyız diye düşünüyorum. Çok fazla şey yaşıyor. Ayrıca bu olana kadar sadık bir çalışan oldu. Onun durumundaki birinin çaresiz bir şekilde davranabildiğini anlayabiliyorum. İnsanlar sevdikleri tehlikeyken garip şeyler yaparlar. Bizden çaldı ama herhangi bir zarar verme niyetinde olduğunu sanmıyorum. Ona göre bu ölüm kalım meselesiydi.”

Yüzünden rahatlama ifadesi geçti. “Katılıyorum, sen de böyle gördüğün için mutlu ve gururluyum.”

Neler olduğunu anladığım andan itibaren ne yapmak istediğimi biliyordum. Iris hayırsever bir insandı ve o konuda benim için hep iyi bir örnek olmuştu. Sadece bu aileye yardım etmekle kalmayıp aynı zamanda bykannemi de gururlandırdığım için iyi hissettim.

“Torununun tedavi masraflarını ben üstlenmek istiyorum.”

şaşırmıştı. “Emin misin? Çok masraflı olabilir.”

“Evet, eminim. Ölmekte olan bir evladının ya da torunun olduğunu ve kurtarılmasına yardım etmek için paran olmadığını hayal edemiyorum. Yani, hasta torunun için yapmaya cağın bir şey var mı?”

Büyükannem duraksayıp gözlerimin içine baktı.

“Hayır. Hayır, yok.”

Bölüm 17

Charlotte

Ofisime geri döndüğümde nefes nefese ve panik hâlindeydim, yapabildiğim kadar hızlıca Max'in numarasını buldum.

İlk çalışta açtı. "Vay vay, selam. Bu zevki neye..."

"Max!" diye araya girdim. "Dinle. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bu öğlen yemeği toplantısından beri Reed'le konuşmadın, değil mi?"

"Hayır, ofise gitmedim bile. Eve geldim. Ne oldu?"

Göğsümü tutarak rahatlamayla iç geçirdim.

"Abine yalan söyledim. Ona yarın gece seninle randevum olduğunu söyledim."

Max'in kahkahası kulağımı doldurdu. "Şey... tamam. Dur şunu doğru anlayayım. İlk günden beri seni benimle çıkmaya ikna etmeye çalışıyorum. Her seferinde beni geri çeviriyorsun ama insanlara çıktığımızı mı söylüyorsun?"

"Şey... evet. Ama sadece Reed'e."

"Değişiksin Charlotte. Ne... onu kızdırmaya falan mı çalışıyordun? İkinizin çok garip bir etkileşimi var."

"Ona bir ders vermeye çalışıyordum... yani sayılır. Durum karmaşık. Neyse, seninle çıkmamı yasakladı."

“Ne pislik ama.” Kıs kıs güldü.

“Eğer sana herhangi bir şeyden bahsederse bir süreliğine ayak uydurur musun? Muhtemelen bir noktada ona doğruyu söyleyeceğim.”

“Ne zaman abimi kızdırma ve üzme fırsatım olsa, mutlulukla yaparım. Eğer benimle yüzleşirse beni yoldan çıkaranın sen olduğunu söyleyebilir miyim?”

“Yapmamamı tercih ederdim.”

Kahkahası kulağımda çınladı. “Tamam.”

“Reed’le bir pazarlık yaptım. Konuşma özgürlüğümün olmadığı bir şey, fakat anlaşmanın bana düşen kısmı randevuyu iptal etmektir. O yüzden iptal ediyorum.”

“Hiç var olmayan randevuyu iptal ediyorsun. Anladım.”

“Evet. Bu arada teşekkürler. Sana borçluyum.”

“Önümüzdeki hafta akşam yemeğine ne dersin?”

“Durmak bilmiyorsun.”

“Bir adamı denediği için suçlayamazsın.”

Telefonu kapadıktan sonra masamda oturup Eastwood kardeşleri düşündüm. Max rahat bir çapkındı ama iyi bir adamdı ve Reed’e çok değer verdiğini biliyordum. Max kesinlikle daha deli olan kardeşti. Hatta bazıları onun daha yakışıklı olan olduğunu bile söyleyebilirdi, zevklerine bağlıydı. Daha iri yarı olduğu da kesindi. Fakat benim fikrime göre somurtan, yoğun Reed daha seksiydi. Onu hiç bugün arabada bana dönüp Max’ten uzak durmamı talep ettiği andakinden daha seksi bulmamıştım. Todd asla bana böylesine samimi bir dikkat vermemişti, bunu alan kişi olmak iyi hissettirmişti. Bazı kadınlar bana o anda kafasına bir tane yapıştırmamı öğütleyecek olsa da Reed’in korumacılığıyla tahrik olmadan edememiştim. O talepte bulunurken güneşin onun o güzel, espresso rengi gözlerine vurması ya da arabanın onun büyüleyici Ralph Lauren parfümüyle dolu olması da yardım etmemişti.

Bedenim o yoğunluğu başka şekillerde göstermesi için ona yalvarmıştı. Fakat Reed'in aramıza görünmez bir bariyer çektiği gün kadar açıktı.

Ertesi gün ofisime girdiğimde, masamın üstünde mavi bir not buldum.

Reed Eastwood'dan.

Charlotte:

Emsal olduğun için tebrik ediyorum. Sunucudaki çalışan el kitabından, Eastwood/Locklear'ın çalışanlar arasında ilişki yasağı getiren yeni ek kuralına göz at. Buna ek olarak, senin yerinde olsaydım, bir daha patronuma şantaj yaparken iyice, uzun uzun düşünürdüm. O da işten çıkarılma anlamına geliyor. Not: Geciktin. Kendi kahvemi aldım, bu da demek oluyor ki ilk defa fazla kremayla dolu değil. Bundan sonra vaktinde gelmek için daha çok çalış.

Reed

Öfkeden köpürürken ona bir tepki vermemeye karar verdim, o yüzden sabahın çoğunda kendi başıma takıldım ve yapılacaklar listemdekileri yaptım.

Öğlene doğru biraz sakinleştiğim için nasıl olduğuna bakmak ve Tabernacle'daki seçmeler bu akşam olduğu için moral desteği olmak için ofisine gittim.

Yanında kestane rengi saçları olan, muhteşem bir kadın görünce şaşırdım, ayrıca çoğu ziyaretçi gibi masasının karşısında değil, tam *yanında* oturuyordu. Burada çalışmıyordu, öyleyse müşteri olmalıydı. Reed'e doğru eğilmişti ve söylediği her şeye gülüyordu.

Şu pahalı, tabanı kırmızı olan topuklulardan giyiyordu ve boynuna bir dizi inci takmıştı, hâlinin vaktinin yerinde olduğu belliydi. Reed bilgisayarından ona evleri gösterirken kadın bedenini ona bastırmıştı.

Todd'un ofisine girip de onu o uygunsuz pozisyonda bulduğum anın hatırası aklımda belirdi. Gözünüzün kör olduğunu ve bütün ilişkinizin bir illüzyondan ibaret olduğunu keşfetmek korkunç bir histi. O deneyim, her şeyin anında değişebileceğinin bir hatırlatıcısıydı. Benzer bir dehşet hissini hissediyor olmam Reed'e karşı hislerimin durumunu söylüyordu. Birlikte bile değildik, ancak ihanete uğramışım gibi hissediyordum.

Kapıyı tıklatıp varlığımdan haberdar ederken midem birdenbire bulandı.

"Selam," dedim. "Bu akşamki randevunla ilgili hâlâ her şey yolunda mı ve bir şeye ihtiyacın var mı diye kontrol edeyim demiştim."

Reed başını kaldırıp baktı. "Evet, yolunda ve hayır, bir şeye ihtiyacım yok." Sonra dikkatini yeniden kadına çevirdi ve beni görmezden geldi.

"Tamam o zaman," dedim resmen duvarla konuşarak.

İleri doğru birkaç adım atıp kendimi Reed'in konuğuna tanıttım. "Ben Charlotte, Reed'in asistanıyım. Siz?"

"Eve Lennon, Bay Eastwood'un özel bir müşterisiyim. Bugün bana birkaç evi gösterecek."

Reed en sonunda benimle konuştu. "Charlotte, hazır buradayken, Le Coucou'yu önden arayıp on beş dakika sonra oraya gideceğimi haber verebilir misin? İki kişilik masa hazırlamalarını söyle." Kadına döndü. "Önce öğle yemeğine gideceğiz."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Elbette."

Kapıda bir müddet oyalandıktan sonra Reed aniden gözlüğünü çıkarıp bana baktı ve çok kaba bir tonla, "Gidebilirsin," dedi.

Dalga mı geçiyordu?

Bana gitmem için izin mi veriyordu? Ne yüce gönüllüydü!

Rezervasyon yaptırmak için ofisime gittikten sonra kafamı ikiye bölen ağrıdan kurtulmak için fazlasıyla ihtiyaç duyduğum kahveyi almaya mutfağa gittim. Hâlâ Reed'in benimle konuşma biçiminden dolayı sersemlemiş olduğumdan her şeyi sağa sola düşürüyordum, önce açık şeker paketini, sonra karıştırıcıyı.

Iris oradaydı ve kaygan parmaklarımı fark etmiş olmalıydı.

"Charlotte, her şey yolunda mı? Bitap düşmüş görünüyorsun."

Kahvemi karıştırırken, "Eve Lennon kim?" diye sordu.

"Lennon Ailesi yıllardır müşterimizdir. Niçin soruyorsun?"

"Eve, Reed'le birlikte ofisinde ve aralarında bir şey oluyormuş gibi bir izlenim edindim. Elleri kolları onun üstündeydi. Neyse, bana düşmez."

Iris'in gözlerine anlayış doldu. "Fakat öyle değil... sana düşer... çünkü sen her gün torunumla çalışmak zorundasın ve hayatlarımızın her alanında çalışıyorsun. Reed'le ilgili şeyler sana hem de nasıl düşer Charlotte." Duraksadı. "Ona karşı hislerin var, değil mi?"

"O şekilde değil..." Tereddüt ettim ve nefesimi bıraktım, Iris'e karşı rol yapmama gerek olmadığını fark ettim. "Bilmiyorum. Aramızda olanlar sadece garip... her zaman. Bana karşı bir sıcak bir soğuk. Onu cidden anlamıyorum. Kadın oradayken ofisine gittiğimde Reed bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

Sesimi kalınlaştırarak en iyi Reed taklidimi yaptım. "'Gidebilirsin.' O kadar. 'Gidebilirsin.' Öyle küçümseyici olabiliyor ki."

Iris, torunu tarafından canımın sıkıldığını gördüğü için üzgün gibiydi. Masalardan birinde onu katılmam için başıyla işaret etti.

Öne doğru eğildi. "Konu torunum olunca... gerçekten olduğu kişi ile olduğunu sandığı kişi arasında bir savaş var... gerçekten istediği ve hak ettiğini düşündüğü şeyler arasında. Bazen davranışları için sebepleri var. Fakat sana söyleyebileceğim tek şey, Eve Lennon'ın senin eline su bile dökemeyeceğidir. Eğer Reed seni kovalıyor ve o kadının yanında kalmasına izin veriyorsa, onu, başka türlü karşı koyamadığı bir şeye karşı bir kalkan olarak kullandığı içindir."

Bölüm 18

Reed

Charlotte'a karşı aşırı kabaydım ve bu yüzden içim içimi yiyordu.

Ofisimden kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi çıkmıştı. Normalde en azından bir defa ısırırdı. Bu defa öyle olmamıştı.

Charlotte içeri girdiğinde Eve'nin ellerinin üzerimde olması zaten yeterince kötüydü. Charlotte'la aramızda bir şey olmasa da beni Eve'yle yakalamanın onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Fakat Eve'ye üç ev göstermeye tam da bu yüzden gönüllü olmuştum, değil mi? Charlotte'a onunla ilgilenmediğimi göstermek ve aletimi farklı bir tarafa yöneltmeye çalışmak için. Kardeşimle çıkacağı için kafayı yememin ardından, büyük bir yanıltmanın gerekli olduğunu hissetmiştim. O yanıltmaca şu anda Le Coucou'daki masanın altından ayağını bacağıma sürtmeye çalışıyordu.

Keşke Eve'yi isteseydim. Çünkü tam olarak hayatımda ihtiyaç duyduğum tarzda bir kadındı—benden seks ve pahalı şeyler dışında hiçbir şey istemeyeceğini bildiğim bir kadındı. Kafamın ve kalbimin içine girmek istemeyecek, uzun süreli bir ilişki istemeyecek biri.

Eve iki defa boşanmıştı ve evlilik ya da çocuk sahibi olma arzusu yoktu. *Harika*. Fakat öğle yemeğinde karşısında otururken dalgınlığım had safhadaydı.

“Önce hangi evi görmeye gideceğiz?” diye sordu.

Gözlerimi ona doğru kaldırdım ama sözlerini kavrayamadım. “Hımmm?”

Tekrarladı. “Önce nereye gidiyoruz?”

“Doğru. Buraya daha yakın olduğu için önce Tribeca çatı katını düşünüyordum.”

Parlak, bembeyaz dişlerini gösterdi. “Harika.”

Eve kalkıp tuvalete gidince telefonumu kontrol etmeye karar verdim. Alışkanlıktan Instagram’a girip Charlotte’un profilini açtım. Bugün yeni bir şey yoktu, o yüzden geçen haftaki fotoğraflarına dalgınca baktım, bir hafta önceki fotoğrafında televizyonunun karşısında, ayaklarını sehpaye uzattığı bir fotoğrafı vardı. Ayağında tüylü terlikler vardı. Fotoğrafta şöyle yazıyordu: *Çarşamba gecesi saat dokuz. Ne anlama geldiğini biliyorsunuz! Blind Date (Kör Randevu). TV’deki en iyi program.*

Beynimde her şey bir araya gelmeye başladı. Takviminde saat dokuzdaki “Kör Randevu” girdisi. Max’in Charlotte’tan bir randevu kaptığını bana söylemek için ilk fırsatta ofisime gelmemiş olmadığı gerçeği. Bunun Max’e hiç uygun olmadığını düşünmüştüm ve Max’le ağzını arayacak kadar bile olsa yüzleşemeyecek kadar öfkeliydim.

Charlotte yalan söylemişti.

Bana bu akşamki seçmelere gitmeyi kabul ettirmek için Max’le randevu hikâyesini uydurmuştu. Hangisi daha kötüydü bilmiyorum, gitmeyi kabul ettirmek için beni oyuna getirmiş olması mı, yoksa Max’le çıkmakla tehdit ettiğinde benden nasıl bir tepki alacağını biliyor olması mı?

Öğlenin kalanı bir bulanıklık hâlinde geçti, aslında tek konsantre olabildiğim şey Charlotte’la yüzleşmekken, Eve’ye aceleyle üç evi gösterdim.

Eve'yi dairesine bıraktıktan sonra iş çıkış trafiğine daldım, daha ofisten çıkmadıysa Charlotte'u yakalamayı umuyordum.

Ofisi karanlıktı, sadece ufak masa lambasından ışık yayılıyordu. Neredeyse herkes günü sonlandırmıştı, ancak Charlotte bilgisayarının başında oturuyordu ve çalışmak yerine internette geziniyor gibi görünüyordu.

Kapıda durduğumu fark edince biraz sıçradı. "Senin Brooklyn'e gidiyor olman gerekmiyor mu? Seçmeler yedi-de. Oraya gitmen gerekiyor."

"Hayır," derken kapıyı arkamdan kapadım. "Brooklyn'e gitmeyeceğim."

Charlotte sandalyesinden kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir anlaşmamız var sanıyordum."

"Benimle nasıl bir oyun oynuyorsun, Charlotte?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana yalan söyledin... neden? Aklımı kaybettiğimi görebilmek için mi? Nasıl bir tepki alacağını biliyordun. Sana zevk veren şey bu mu?"

Yüzündeki suçluluk barizdi. "Yalan söylediğimi nasıl anladın? Max mi söyledi?"

"O da mı bu işin içinde? Harika."

"Hayır... Sadece ondan istedim... şey..." Söyleyeceklerini unuttu.

Telefonumu cebimden çıkarıp Instagram paylaşımını açtım ve yüzüne doğru tuttum. "Ben çözdüm. 'Saat dokuzda Kör Randevu.' Ayrıca Max öyle bir konuda asla sessiz kalmazdı. İlk fırsatta gözüme sokup hava atardı. Şimdi hepsi mantıklı geliyor."

"Sadece seçmelere girme fırsatını kaçırmayı istemedim. O kadar."

Charlotte'un ifadesi pişmanlıkla doluydu. Niyetim onu üzmemek değildi. Sadece yalanını yüzüne vurmak istemiştim.

Fakat Tanrım, yüzündeki bakış her şeyi unutmak ve... onu öpmek istememe sebep oluyordu.

Onu öpmek istiyordum.

Dudaklarının tadına bakıp yüzündeki o ekşi bakışı uzaklaştırmak istiyordum, ancak bu dünyada bana yasak olan bir çift dudak varsa, onun Charlotte Darling'in dudakları olduğunu biliyordum. O sadece güzel bir yüz ve ateşli bir vücuttan ibaret değildi. O benim ruhumun içine girmek isteyen biriydi ve bu asla olmayacaktı.

Yürüyüp gitmeliydim. Onun yerine, kendimi tam olarak bu anda kaybetmişim. Arkasında nefes kesici bir ufuk çizgisi görünüyordu, fakat Charlotte'un yükselip alçalan göğsünden, alnında beliren terden, bana karşı verdiği tepkiden daha nefes kesici bir şey yoktu. Bana karşı hissettiği çekim barizdi.

Aramızda bir adım ya vardı ya yoktu ve artık o kahrolası kokusundan başka bir şeyin kokusunu alamıyordum.

Uzun bir sessizlik anı geçip gitti.

"Bana ne yapıyorsun?" diye homurdandım, sözcükler benden kontrol edemediğim bir hıçkırık gibi kaçıverdi.

"Asıl sen *bana* ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Bir an için aşağıya baktım ve o zaman masasının yanındaki yerde duran pembe çizgili Victoria's Secret paketini fark ettim.

Sesim aksiydi. "O ne?"

"İris aklımı toplamam için günün ortasında ara vermemi istedi. İndirimin son günüydü, o yüzden alışverişe gittim."

"Neden aklını toplaman gerekti?"

"Çünkü sen tepemi attırdın."

Tanrım, dişlerini öfkeyle sıkarken çok seksiydi. O dişlerin başka neyi çekiştirebileceğini merak ettim.

Haydi be. Dur.

Biraz daha yaklaştım. “Bana iş saatleri içerisinde ne aldığıını gösterebilirsin.”

Charlotte yutkundu, sonra pakete doğru yürüdü. Eğilip içindekileri çıkardı, kâğıt paketteki yapışkanı çıkardı. Önümdeki yerine geri dönüp açarak içindeki rengârenk dantel iç çamaşırlarını gösterdi.

Kemerinin üzerine ufak, ipekten bir gülün işlendiği siyah, dantel bir tanga gözüme takıldı.

Yığının arasından onu alıp elimde tuttum, yumuşak dantelin hissini tattım ve Charlotte’un krema gibi teninde siyahın nasıl görüldüğünü hayal ettim. Parmağımı arkadaki ip boyunca gezdirdim, ayrıca o kusursuz şekilde kıvrımlı poposunun arasında nasıl görüneceğini de hayal ettim. Parmaklarımı tangaın etrafında kıvrıp sıktım, bu kızı bütün olarak yutmayı nasıl istiyorsam tangayı da o kadar sıktım.

Charlotte beni izliyordu, neredeyse transta gibiydi.

Bunu çok ileri götürdüğümü biliyordum. Patronuydum ve iç çamaşırını görmeyi talep etmişim. Okşuyordum. Eğer başını eğip bakarsa sertleştiğimi de görebilirdi. Mesele ona gelince kahrolası aklımı resmen kaybediyordum.

Kafamdaki mantığın sesi beni uyardı. Git!

Dinlemeyi seçtim.

“İyi geceler,” diyerek külotları ona verdim ve hızla ofisinden çıktım.

Asansörle aşağı inerken bir bara gidip deli gibi sarhoş olmayı ciddi şekilde düşündüm, hem de artık nadiren içiyor olsam da.

Onun yerine bir müddet araba sürdüm ve bir şekilde Brooklyn Köprüsü’ne geldim.

Ben içeri girdiğimde seçmelerin neredeyse yarısı bitmişti. Tıpkı son seferde olduğu gibi, arka sırada tek başıma otur-

dum ve etrafa bakındım. Yıllar boyunca Brooklyn'in bu kısmında bir sürü iş yapmıştım, o yüzden bölgeyi iyi biliyordum. Kilise tam da bu binaya taşındığında ben bir ergendim... Eski Loew'nin Metropolitan Tiyatrosu. Bu yerde büyük bir restorasyon yapmaya başladıklarında on üç ya da on dört yaşlarındaydım herhâlde. O sıralarda bir defasında Iris'le yanından geçmiştik. Kenara çekip bana binayı anlatmıştı. Büyükanнем ve büyükbabam ilk buluşmalarında, daha bir tiyatroyken buraya gelmişlerdi. Hikâyeyi anlatırken, onu otuz altı koltuklu bir tiyatroya —o zamanlar ülkedeki en büyüğüne— getirmesinden öyle etkilenmiş bir şekilde anlatmıştı ki duyan da binayı büyükbabamın inşa ettiğini zannederdi. Hatıraya gülümsedim.

Başımı kaldırıp bakınca neden o kadar etkilendiğini görebildim. Çok katmanlı tavanların üzerine şatafatlı, dallı budaklı tasarımlar yapılmıştı ve orkestranın üzerinde bir asmakat vardı. Mimariye ve binanın görkemine hayranlık duyarak oturdum, uzun zamandır yapmayı bırakmadığım bir şeydi. Ta ki dikkatim sahnenin ön tarafına doğru çekilene kadar. Duyduğum en inanılmaz, en güçlü sese sahip bir kadın sahnede şarkı söylüyordu. *Vay be*. Aretha Franklin'e rakip olabilirdi. Seçmelere gelmeyi düşündüğüm için bile akıl sağlığımı sorgulamama sebep oldu. Bu insanlar kadar iyi değildim ki. Yine de burada oturuyordum, en azından şovu izlemekle yetiniyordum.

On beş dakikalık ara sırasında telefonumdan e-postalarımı düzenliyordum ki tanıdık bir ses araya girdi. "Bunlara ihtiyacın olacak."

Başımı kaldırıp bakınca Terrence'i gördüm, en son gelişimde tanıştığım yaşlı gönüllü bana bazı kâğıtları uzatıyordu. "Onlar ne?"

"Kilise hizmetine başvuru formu." Çenesini oturduğum sıraya doğru kaldırdı. "Kaysana biraz. Bütün gün buradaydım, benim yaşlı bacakların biraz dinlenmesi lazım."

Yer açmak için kaydım ama bana verdiği kâğıtları ona geri uzattım. “Teşekkürler. Fakat kiliseye katılmıyorum.”

Kâğıtları geri almak için elini uzatmadı. “Koro için seçmelere girmeden önce üye olman gerekiyor. Üye olman ve suyla vaftiz edilmen gerekecek, ama başvuru yaptığın süreçte seçmelere katılmana izin verirler. Sadece o kâğıtları doldur. Ben mührü vuracağım ve katılacaksın.”

“Seçmelere katılmayacağım.”

Terrence gözlerini kıstı. “Seçmelere girmiyorsun ve kiliseye katılmıyorsun, yine de bir hafta içinde ikinci kez buradasın. Niye geldin öyleyse?”

Başımı iki yana sallayıp kendi kendime güldüm. “Hiçbir fikrim yok. Bekle, aslında bu doğru değil. Buradayım çünkü Sarışın içimi dışıma çevirdi.”

“Ah.” Terrence’in yüzünde anlayışlı bir bakış geçti. “Bir kadın. Hem de kendini sorgulamanı sağlayan biri.”

Ofladım. “Kendimi hem de nasıl sorgulatıyor—çoğunlukla da aklımı kaybedip kaybetmediğimle ilgili.”

Gülümsedi. “Seni olduğun kişi için görüyor ve bu da sende daha iyi bir adam olma isteği uyandırıyor. Sakın o kızın gitmesine izin verme.”

“Öyle bir şey değil.”

Terrence elini omzuma koydu. “Eğer o olmasaydı burada, bu kilisede oturuyor olur muydun?”

Bunu düşündüm. “Hayır, muhtemelen olmazdım.”

“Diğer insanlara nasıl davranman gerektiğiyle ilgili kendini sorgulamana sebep oluyor mu?”

Hemen Dorothy aklıma geldi. Birkaç ay önce onu kovmayacağımdan o kadar emin değildim. “Olaylara karşı eşsiz bir bakış açısı var, bu da birden fazla durumda benim yargımda bir sapmaya sebep oldu gibi görünüyor. Fakat o benim bir çalışanım, hatta kelimeyi biraz basitçe kullanırsam belki bir arkadaşım. Fazlası değil.”

Terrence çenesini kaşıdı. “Peki ya sana senin şu sarışının bu akşam koç gibi genç bir adamla randevuda olduğunu söyleseydim?”

Çenem kenetlendi ve Terrence’in gözleri oraya kilitlendi. Kıs kıs güldü. “Ben de öyle düşünmüştüm. Hâlâ savaşıyorsun. Bahse varım yola geleceksin. Ve tahminime göre, bu seni bu sırada son defa görüşüm de değil.” Ayağa kalkıp elini uzattı. “Fakat o zamana kadar, form sende kalsın ve senin henüz yapabileceğini bile fark etmediğinden daha fazla hatadan ders çıkarmış olan yaşlı bir adamın tavsiyesini dinle. Bir adamın gözden kaçırdığı nimet, kısa sürede başka bir adamın kazancı olur.”

Bölüm 19

Charlotte

“Reed Eastwood’un ofisi. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Kulağımdaki kulaklığım aracılığıyla telefonu cevapladım ve arayanın konuşmasını beklerken sonraki bacak hareketim için geniş bir adım daha attım. Öğle yemeği saatimdi, fakat etrafta telefona cevap verecek kimse yoktu, o yüzden getirdiğim salatamı masamda yemiştim ve sonra ofisimde bacak germe ve squat hareketlerini yapıyordum. Eğer Amerika Birleşik Devletleri’nin başkanı egzersiz yapacak vakit bulabiliyorsa ben de bulabilirdim.

“Orada mı?” diye bağırdı arayan.

Hattın diğer ucundaki kadının tavrına karşı burnumu buruşturdum ve hareketimi daha da kastırmak için daha ileri ittim. “Hayır. Bay Eastwood öğleden sonra hemen dönmeyecek. Mesajınızı alabilir miyim ya da randevu ayarlamak için yardım edebilirim?”

Hattın diğer ucundan gelen ses gürültüyle iç geçirdi. “Nerede o?”

Ne sürtüğ ama. Lunge hareketimin arasında durdum. “Üzgünüm. O bilgiyi verme özgürlüğüm yok. Fakat randevu

ayarlama ve mesaj alma konusunda size yardım etmekten mutluluk duyarım.”

“Gelir gelmez ona Allison’ın aradığını söyle.”

Cevabı biliyordum ama yine de sordum. “Soyadınızı ve bunun neyle ilgili olduğunu alabilir miyim lütfen?”

Bir yüksek sesli iç geçiriş daha—gerçi onunkinin sebebi- nin öğle yemeği saatinde bacak hareketleri yaparken telefona cevap vermesi ve hattın diğer ucundaki kaba bir insana karşı sabrını korumaya çalışıyor olması olduğundan şüpheliydim. “Baker ve bu balayımızla ilgili.”

Şey, bilginin son kısmı kafa karıştırıcıydı. “Şey... tamam.”

Tık.

Sürtük suratıma kapamıştı.

“Sana da iyi günler,” diye mırıldandım.

Ondan sonra kulaklığımı iPhone’uma taktım, müziği açtım ve bacaklarımı yenilenen bir intikam hissiyle gerdim.

Çene yukarıda.

Göğüs kalkık.

Sırt dik.

Uzun adım at.

Topuk tavana doğru baksın.

Ve...

Pozisyonu koru. Tanrım, kadında cüret de vardı ha. O kadar kızgın olacağı ne halt vardı ki? Her şey elinin ucundaydı;tüylü gelinlik, muhteşem ve varlıklı nişanlı, ona romantik notlar yazan bir adam. Asıl kızgın olan *ben* olmalıydım. Bende ne vardı? Onun fermuarını çekemediğim kötü şans getiren gelinliği, hayatımda hiç erkek yoktu ve romantik nişanlısı artık aynı yazı malzemesine nefret mektupları yazan bir adama dönüşmüştü.

Sürtük.

Ne sürtük ama.

En az yarım saattir ofisimde bacaklarımı germe hareketi yapıyordum ve bacaklarım artık pes etmeye başlıyordu. Bırakmaya karar vererek son bir tane daha yaptım ve gözlerimi kapadım, alnımda ter damlaları belirene ve bacaklarım titremeye başlayana kadar pozisyonumu korudum.

Bir ya da iki dakikalık gergin dengenin ardından, izlendiğime dair garip bir hisse kapıldım. Gözlerimi açar açmaz yanılmadığımı gördüm. Ofisimin kapısı ardına kadar açıldı ve Reed gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Beklenmedik ziyaretçiyle şaşkınlığa uğrayarak dengemi kaybettim ve kığımın üstüne düşüverdim.

Daha yere çarptığım anda Reed resmen yanımda bitiverdi. “Tanrım, Charlotte. Neler oluyor? İyi misin?”

Uzattığı elini vurup uzaklaştırdım ve kulaklığımı kulağımdan çıkardım. “Hayır. *İyi değilim*. Buraya daldın ve ödümü patlattın. Bu beni yere ilk serişin de değil.”

Kaşları havaya kalktı. “Buraya dalmadım. *Kapıyı çaldım*. Cevap vermedin. Ben de masana bir şey bırakmak için içeri girdim. Belki etrafındaki dünyayla daha fazla bağlantın olsaydı, varlığımdan daha önce haberdar olurdu. Hem ne halt ediyordun ki sen öyle?”

“Lunge hareketi.”

“Niye?”

“Böylece kığım köy peyniri gibi görünmeyecek, o yüzden.”

Reed gözlerini kapadı, bir şeyler mırıldandı ve başını iki yana salladı. “Genel anlamda *niye* yapıyorsun diye sormadım. Egzersizin teorisini anlıyorum. Demek istediğim, *niye* günün ortasında ofisinde yapıyorsun?”

Yerden kalkıp ellerimi ve eteğimi silkeledim. “Çünkü eğer başkanın yeterince vakti varsa, benim de vardır.”

“Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

Ona dik dik baktım. “Reed, istediğin nedir?” Kızgın ol-
sam da kendime engel olamadım. İstemedem yaptığım bu
kafiyemsi şey komikti. Çok iyi sakladığımı düşündüğüm
küçük bir gülümsemeyle gülümsedim.

Reed bana gözlerini kıstı. “Az önce yaptığın saçma kafi-
yeyle kendini eğlendirdin, değil mi?”

“*Evet. Tahminin net.*” Ne kadar eğlendirici olabileceği-
mi görünce kocaman bir şekilde sııttım.

Gözlerini devirdi ama dudaklarının kenarları seğiriyor-
du. “Sadece işlenmesini istediğim faturaları bırakacaktım.”
Reed masama doğru geldikten sonra geri kapıya döndü.
Egzersizimi ateşlendiren telefon konuşmasını neredeyse
unutacaktım.

“Şey... sen yokken bir telefon geldi. Telefon geldiğinde
öğlen egzersizimin ortasında olduğum için detayları e-pos-
tayla göndermedim.”

“Sorun değil. Bana söyleyebilirsin. Kimdi?”

Tepkisini izlemek için gözlerimi ona diktim. “Allison
Baker.”

Reed’in çenesi kasıldı ve yakışıklı yüzünde bir kaş çatışı
belirdi. “Teşekkürler.

Yine arkasını dönüp kapıya yöneldi. Fakat asla bir şeyi
olduğu gibi bıraksam olmazdı. “*Balayımızla ilgili olduğunu*
söylememi söyledi.”

Saatler sonra Reed’e davranış şeklim yüzünden kendimi
kötü hissettim. Dün gece seçmeye gidip gitmediğini bile
sormamıştım ve sonra da onun için hassas olduğunu bildi-
ğim bir konuyla ilgili haberi pat diye vermişim, sırf yüzünü
izleyebileyim diye. Yani kısacası, Allison’dan gelen aptalca
aramayı kışkandığım için kabaydım.

Akşam olduğu için bilgisayarımı kapamaya koyulmuşken, şirket içi e-posta adresinde adının yanındaki ışığın yeşil olduğunu fark ettim, bu da onun da hâlâ sistemde olduğu anlamına geliyordu. Fazla düşünmeden sohbet özelliğini kullanarak yazdım.

Charlotte: Selam, ben de çıkmak üzereydim. Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı? Kahve ya da başka bir şey?

Bir dakika sonra bir cevap belirdi.

Reed: Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim.

Bir dakika boyunca tırnağımı kemirdikten sonra yazdım:

Charlotte: Meşgul müsün? Sana bir şey sorabilir miyim?

Reed: Hiç de değilim. Sadece ofisimde bacak germe hareketleri yapıyorum.

Gözlerim kocaman oldu.

Charlotte: Gerçekten mi??

Reed: Elbette hayır, Charlotte. Benim ne tür bir deli olduğumu sanıyorsun?

Aslında cevabına yüksek sesle kahkahalar atarak güldüm.

Charlotte: Pekâlâ... şu soruya gelelim...

Reed: Dökül bakalım, Darling*.

Elbette soyadım Darling'ti ve insanlar bana büyürken sıklıkla öyle söylemişti. Fakat son cümleyi okuduğumda, Reed'in bana sevgilim dermişçesine söylediğini düşünerek okudum. Yani tatlım, canım, bebeğim, *sevgilim*. Kendi kendime gülümsedim, kulağa gelişinden hoşlanmıştım ve gözlerimi kapatıp Reed'in derin sesiyle bana soyadım gibi söylemediğini duymaya çalıştım.

Gözlerimi yeniden açtığımda ekranımda Reed'den yeni bir mesaj vardı.

* (İng.) Hayatım, sevgilim. (ç.n.)

Reed: Sana soyadınla hitap ettiğim için Darling dediğimi biliyordur umarım... sevgi sözcüğü anlamında söylemedim.

Bu düşünce onu öldürecek olsa da zihinlerimiz çoğu zaman çok benzer çalışıyordu. Ona kendi cümlesini geri satmaya karar verdim.

Charlotte: Elbette hayır, Reed. Benim ne tür bir deli olduğumu sanıyorsun?

Reed: Şah mat.

Charlotte: Neyse, şu sorulara gelirsek...

Ben yazarken Reed başka bir mesajla araya girdi.

Reed: Şimdi de "soru" değil, "sorular" oldu, öyle mi?

Onu dikkate almadım.

Charlotte: Dün geceki seçmeler nasıl gitti?

Reed: Senin için endişelenmeye başlıyordum. Neredeyse yirmi dört saat geçti ve sen hiçbir şey sormamıştın.

Charlotte: Yaaa... ne tatlı. Demek benim için endişelendin. Ee nasıl gitti? Sonraki tura geçtin mi?

Reed: Gittim. Fakat seçmelere katılmadım.

Charlotte: Ne? Niçin?

Reed: Dürüst olmam gerekirse yeterince iyi değilim. Katılanlardan bazılarını dinledim ve başarma fırsatı kazanabileceğim seviyeye gelmek için kendimi çok zorlamam gerektiğini fark ettim.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Ancak en azından giderek bir şeyler yapmış gibi geliyordu.

Charlotte: Önümüzdeki sene var. Ders almaya başlasana!

Reed: Belki onu yaparım. Teşekkür ederim, Charlotte. Bununla beni ne kadar sinir etsen de aslında seçmeleri izlemekten keyif aldım.

Charlotte: Rica ederim. Sinir bozucu becerilerimi iyi bir şey için kullanıp bir iş becerebildiğime memnun oldum.

Reed: Geç oldu. Neden eve gitmedin?

Soruyu gerçek bir cevap isteyerek sorduğunu sanmıyordum, ancak cevabı yüksek sesle bilgisayarımla konuşarak verdim. "Çünkü eve erkenden gitmem için bir sebep yok."

Charlotte: Sana bir soru daha sorabilir miyim?

Reed: Tabii, durma. Akşamın yedisinde beni işimden alıkoyan kişisel sorulara bayılırım.

Charlotte: Bunu alaycı bir şekilde söylediğini tahmin ediyorum ama yine de soracağım. Balayında nereye gitmeyi planlıyordun?

Reed cevap vermedi. Birkaç dakika sonra da yeşil ışık kırmızıya dönüştü, şirket e-postasından çıktığını gösteriyordu. Görünmez sınırlarımızı tekrar aştığım barizdi. O yüzden bilgisayarımı kapadım ve masamı topladım. Reed kapıda belirince şaşırdım, gerçi en azından bu sefer yere düşmedim.

Ceketi kolundaydı ve deri çantasını omzuna atmıştı. “Hawaii,” dedi. “Balayımızda Hawaii’ye gidecektik.”

Farkında olmadan yüzümü buruşturmuştum herhâlde.

Tek kaşını kaldırdı. “Onaylamıyor musun?”

“Eminim güzeldir. Ben sadece... Senin için biraz daha eşsiz bir şey düşünmüştüm. Hawaii sana uymuyor gibi.”

Reed çenesindeki yeni çıkmaya başlayan sakalını kaşıdı. “Bana ne uyar?”

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. “Afrika. Belki bir safari.”

Gülümsedi. “Aslında balayımızda gitmek istediğim yer orasıydı.”

“Sanırım Allison istemedi?”

“Hayır. Allison’ın harika bir tatil fikri beş yıldızlı spalarda masajlar yaptırmayı ve Hindistan cevizinin içine şemsiyeler koydukları meyveli içkileri içerek plajda bronzlaşmayı içeriyor.”

“Sen de onun istediğini mi yaptın?”

“Uzlaşmaya gittim. İlk seçimi daha kötüydü. En azından Hawaii’de o kumsalda güneşlenirken ben dağa tırmanabilirdim.”

“Sen dağcılık mı yapıyorsun?”

“Eskiden yapardım.”

“Neden bıraktın?”

Reed başını iki yana salladı. “İyi geceler, Charlotte.”

Iris'le çalışmaya bayılıyordum. Sadece beni ne zaman bir projeye dahil etse işin yeni yüzlerini öğrendiğim için de değil, ayrıca onunla kadın kadına gerçek bir bağ hissediyordum. Bana işlerin nasıl gittiğini sorduğunda, çoğu insanın aksine onun cevabı gerçekten duymak istediğine inanıyordum.

Muhasebeciye göndermek üzere çeyrek dönemlik finansal rakamları toplamayı bitirdiğimizde, “İşte her şey nasıl gidiyor, Charlotte?” diye sordu. “Şu ana kadar burada mutlu musun?”

Herhâlde bu, düşünmeden cevap vereceğim tek tük sorudan biriydi. “Buraya bayılıyorum. Gerçekten mutluyum, Iris. Sana bunu söylemeye niyetliydim. Beni işe alarak büyük bir risk aldığını biliyorum ve dürüst olmam gerekirse, başta işi doğru nedenlerle almadım da, sadece senin etrafında olmak istediğim bir kadın olduğumu biliyordum. Fakat çok şey öğreniyorum ve bu iş benim için doğru hisler veriyor. Daha fazla öğrenmek istiyorum. Her şeyi öğrenmek istiyorum!”

Iris güldü. “Bunu duyduğuma memnun oldum, hayatım. Hepimiz senin coşkunu hissediyoruz. Ofisi gerçekten canlandırdın. Peki ya sanatın? Hâlâ üzerinde çalışıyor musun?”

“Çalışıyorum. Sanırım en sonunda sanatın hayatımdaki yerini buldum. Hayalimdeki işin, bütün günü çömlek hamuruyla çalışarak geçireceğim bir iş olduğunu düşünürdüm. Fakat rahatlamak ve kaçmak için kullandığımda çok daha keyif aldığımı fark ettim.”

“Bu harika. Peki torunlarım? Onlarla işler nasıl gidiyor?”

“Şey, Max’le her şey harika. Gerçekten çok tatlı.”

Okuma gözlüklerini burnunun ucuna indirdi ve bana tepesinden baktı. “Peki, *diğer* torunum?”

Omzumu silktim. “Şey, dün beni yere düşürdü ve eski nişanlısıyla balayları hakkında konuştum, yani muhtemelen işler o kadar da iyi gitmiyor diye cevaplamalıyım.”

Iris gözlerini iki defa kırptırdı. “Bir daha söyle bakayım?”

Kahkaha attım. “Şey, teknik olarak beni fiziksel olarak yere itmedi. Sadece ben bacak germe hareketi yaparken beni korkuttu. Eski nişanlısıyla yaptığım konuşma da onun oflayıp puflamaları ve kabalık ettikten sonra yüzüme kapatmasıyla sınırlı.”

Iris gülümsedi. “Bu da tam Allison’ın yapacağı bir şey.”

“Fakat öte yandan, iki kere kiliseye gitmesini sağladım ve bu akşam ilk tırmanış dersime gideceğim, yani sanırım o asla kabul etmeyecek olsa bile birbirimizin üzerinde olumlu bir etki yarattığımızı söyleyebilirsiniz.”

“Kilise mi? Tırmanma mı? Sanırım biraz geriye gitmen gerekecek, canım. Allison’ın sürtük gibi davrandığı kısımdan sonra beni kaybettin.”

“Şey, aslında bu benim listemle başladı. Fransızcamın kusuruna bakma. Aslında listenin başlamasına ilham veren sendin. Kadınlar tuvaletindeki uzun sohbetimiz ve bana verdiğin bu harika işten sonra yapmak istediğim şeyin bir listesini yapmaya karar verdim.”

“Ölmeden önce yapılacak listesi gibi.”

“Evet. Ancak benim yakın zamanda ölmek gibi bir planım yok, o yüzden *koyver gitsin* listesi dedim.”

“Yaratıcı. Devam et.”

“Şey, uzun lafın kısası, Reed’e listemden bahsettim ve bir gece onun da kendi listesini yapmaya başladığını gördüm.”

Iris'in yüzündeki ifade değışti. "Torunum ölmeden önce yapılacaklar listesi mi yapmış?"

"Evet. Biliyorum. Ben de inanmadım. Fakat koroda şarkı söylemekle ilgili gizli hayalini öyle öğrendim. O yüzden araştırma yaptım ve Brooklyn Tabernacle Korosu'nun denemelerinin yaklaştığını öğrenip Reed'e anlattım."

Iris şokta görünüyordu. "Ve o gitti mi?"

"Gitti. İki kere. Sesi için çalışması gerektiğini düşündüğü için seçmelere katılmadı, fakat bence gitmiş olması bile güzel. Reed dağcı olduğunu söyledikten sonra listeme kaya tırmanışını da ekledim. Hep denemek istemiştim. Acayip belalı bir hobi gibi geliyor."

"Reed seni kaya tırmanışına mı götürüyor?"

"Ah. Hayır. Birbirimize tahammül ediyoruz ve belirli bir mesafeden etkiliyoruz dedim. Sanırım birlikte oyunlar oynamaktan çok uzağız. O sadece bunun kendi hobisi olduğundan bahsetti ve ben de bir bakmak istedim. Bu akşam Altmış İkinci Cadde'de, saat yedide başlayacak açık bir ders buldum."

"Anlıyorum. Şey, Reed senin için zorluk çıkarmadığı sürece."

"Çıkarmıyor. Komik, zor olmak için ne kadar çok uğraşırsa, bunun insanları dışarıda tutmak için koyduğu bir duvar olduğunu o kadar görüyorum. Biliyorum beni alaka-dar etmez, fakat şu Allison'ı ona her ne yaptıysa onun için tokatlamak istiyorum."

Iris'in yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Torunun numarası sende var. Bana bir iyilik yapar mısın? On-dan umudunu kesme. Söz veriyorum eğer seni o duvarın içine alırsa bütün çabalarına değer. Sadece arkadaşlık için bile olsa."

Başım la onayladım.

Günü bitirdiğimiz için ofisindeki masanın üzerine yaydığımız kâğıtları temizledim ve iyi geceler diledim. Kapıdan çıkacağım sırada Iris beni durdurdu.

“Charlotte?”

“Efendim?”

“Son bir şey daha, eğer şu Allison’ı tokatlama fırsatımız olursa sırada arkama geçmek zorunda kalacaksın.”

Dişlerimi göstererek sııttım. “Hiç sorun değil. İyi geceler Iris.”

Bölüm 20

Reed

Görünüşe göre şu günlerde kendime ofisten çıkarken yeni bir rota belirlemiştim.

Geçtiğimiz sekiz yılda her akşam aynı şekilde çıkıyor olsam da —ofisimden sola dönüp, uzun koridordan doğrucu aşağı gidip doğrucu çıkışa varsam da— artık otomatik olarak önce sağa, sonra sola, sonra sağa dönüyor ve çıkış kapısına ulaşmak için bölme ofislerin arasından labirentteki bir fare gibi geçiyordum. Yolu iki kat uzatıyordu ve o fazladan adımları Charlotte'un ofisinin önünden geçmek için attığımı asla itiraf etmezdim, yine de bu akşam kapısının çoktan kapalı olduğunu görünce içimde bir hayal kırıklığı oluştu.

Büyükannemin ofisi Charlotte'unkinden birkaç kapı aşağıdaydı, ben geçerken kolunda paltosunu taşıyarak yürüyüp geçti.

"Ah. Reed. Hâlâ burada olduğunu fark etmemişim. Daha önce uğradım ama ışığın kapalıydı."

"Şehir merkezinde bir randevum vardı ama sabah göstereceğim ev için bazı dosyaları almak için uğradım. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

“Şeyy. Aslında evet. Arkadaşım Helen’i hatırlıyor musun?”

“Bradbury mi?”

“Evet. Şey, torunu yakın zaman önce kaya tırmanışına merak saldı ve ikinci sınıf eşya almış. Önümüzdeki hafta on sekizinci yaş günü ve Helen’i bilirsin, çoğu düğünden daha büyük bir parti veriyor. Hediye olarak ona yeni tırmanış kıyafetleri alsam iyi olur diye düşündüm. Eminim Helen’in da içine biraz su serperdi. Ancak... ne alacağımı hiç bilmiyorum.”

“Seçmene yardım edebilirim. Yarın öğleden sonra döndüğümde sana internet sitesinden gösteririm ne dersin, önümüzdeki haftaya kadar sipariş de verebiliriz.”

“Ah. Önümüzdeki hafta mı dedim? Yarın demek istemiştim. Parti yarın.”

Gözlerimi kısıtım. “Büyük parti hafta içi mi?”

“Şey... evet. Helen gerçek doğum günlerinde parti yapma konusunda katıdır. Neyse, yerel yerlere baktım da Altmış İkinci Caddede birinci sınıf ürünler satan bir dükkân var, hemen eve gidiş yolunun üstünde.”

Başımla onayladım. “Extreme Climb. Biliyorum. Tırmanma dersleri ve grup gezileri de ayarlıyorlar.”

Büyükannem gülümsedi ve parmağını bana doğrulttu. “İşte o.” Saatine baktı. “Saat neredeyse yedi oldu ve sekizde bir randevum var. Dükkân da dokuzda kapanıyor. Yetişemeyeceğim diye endişeleniyorum. Eve giderken benim için uğrayıp bir kask seçme zahmetine sokabilir miyim seni?”

“Tabii. Hiç sorun değil. Bir şeyler seçip yarın ofise getiririm.”

Bana sarıldı. “Canımsın. Ayrıca olur da oradayken ilginç bir şeyler görürsen onu da almalısın.”

“Şey... tamam.”

“Harika bir akşam geçir, Reed.”

“Sen de.”

Extreme Climb, yokluğumdaki iki yılda fazla değişmemişti. Büyük spor salonu malzeme satışından çok içeride kaya tırmanma dersleri veriyordu, bin metre kareden fazla alanı ve biri yüz yirmi metreye ulaşan üç tırmanma duvarı olmasına rağmen mekân her zaman doluydu.

Karşılama masasındaki adam beni tanıdı. İlk başladığımda tırmanma gezilerinden birkaçına katılmıştım.

“Eastwood, değil mi?”

El sıkıştık. “İyi hafızan var. Ne yazık ki benimki seninki kadar keskin değil.”

Gülümsedi. “Sorun değil. Ben Joe. Uzun zamandır seni görmedik. Sakatlık mı?”

“Yoo. Sadece ara verdim.”

“Bilgi tazeleme dersi için mi döndün? Bugün yeni başlayanlar gecesi. Onlarla birlikte sekiz metrelik duvara tırmanmak istemezsin herhâlde. Fakat istersen arkadaki kaya açık. Çocuklardan birine seni gözlemesini söyleyebilirim.”

“Belki başka bir gece. Sadece hediye olarak bir kask almak için uğradım.”

“Bugün mat siyah Petzl Trios kaskı geldi.” Işık çaldı. “Acayip tatlı. Henüz vitrine çıkarmadık ama eğer bakmak istersen bir tane getirebilirim.”

“Evet. Bu harika olurdu.”

“Bana birkaç dakika ver. Eğer bu sırada kendini eğlendirmek istersen gidip acemilerin dersini izle. Birkaçı kaskı ters takmıştı. İzlemesi eğlenceli olmalı.”

Kıs kıs güldüm. “Belki de öyle yaparım.”

Joe ortadan kaybolunca etrafta dolandım. Herkesin duvarlara tırmanmasını ya da ilk denemeleri için heyecanlanmalarını izlemek bana eskiden bu sporu ne kadar sevdiğimi hatırlattı. *Belki de bir şans daha vermeliyim.*

Acemi duvarında bir avuç adam toplanmıştı, tırmanan bir kadını izliyorlardı. Kadın kısa duvarın tepesine neredeyse ulaşmıştı, sekiz metrelik tırmanışın altı metresini tamamlamıştı ve alttan kalp şeklindeki poposunu sergileyen koyu pembe bir şort giymişti. Adamların suratlarındaki kocaman gülümsemelerin sebebinin şort olduğunu düşündüm. Ta ki *inlemesini* duyana kadar.

Kadın sonraki tutamağa her uzanışında hıçkırık, inilti ve iç geçirinin garip bir karışımı olan bir ses çıkarıyordu. Tıpkı tenis maçındaki Venus Williams gibiydi, ancak çok daha seksiydi. Kasten yapmadığı açıktı, çünkü kadın uzanıyor ve yukarı ulaşmak için elinden geleni yapıyordu. Fakat bu, sesi daha az şehvetli hâle getirmiyordu. Yine uzandı ve seksi iniltisi doğruca aletime gitti. *Vay be*. O sesi duymaya-
lı epey uzun zaman olmuştu. *Çok uzun zaman*. Nedendir bilmem ama beynim bana Charlotte’u düşündürttü. Bahse varım o da harika sesler çıkarırdı ve o konuda kendini hiç baskılamazdı. Bütün o bastırılmış delilik eminim yatakta tam bir fişeğe dönüşüyordu.

Kadın birkaç santim daha çıkmayı başardı ve son bir gü-rültülü iniltiyle birlikte en üstteki tutamağı kavradı. Yukarı uzanıp tepedeki zili çaldı. Birkaç metre öteden ağzı açık bir şekilde izleyen erkek grubu alkışlayıp bağırdı. Grubun en uzun boylusu konuşmaya başladı. “Vay be, ona çıkma teklif edeceğim. Bahse varım altımdayken de yukarıdaki gibi sesler çıkarır.” Benim de ondan aşağı kalır yanımla olmasa da —orada kadının kışına bakarak dururken başka bir kadının yatakta nasıl sesler çıkarabileceğini düşünürken— adamın yorumu tepemi attırdı.

Kadın yankılanan bir şekilde *vuhu* diye bağırınca ve az önce Everest Dağı’nın zirvesine çıkmış gibi kollarını havaya kaldırıncaya dikkatim yine ona döndü.

O ses.

Ah hayır.

Haydi be.

Olamazdı...

Kadın bir kez daha bağırdı.

Fakat olmuştu...

O çılgılığı her yerde tanırdım.

Aşağı inmeye başladı. Hayretle izledim, o olduğuna hâlâ inanamıyordum.

“Charlotte?” Sesim niyetlendiğimden daha yüksek sesle çıktı, resmen yankılandı.

Bana bakmak için döndü, soluğunu toplamak için bir an duraksadıktan sonra dengesini tamamen kaybetti ve kıvrılarak yere düştü.

“Of... of!”

Kahretsin!

Ona doğru koşup yanında diz çöktüm. “Sen iyi misin?”

Hayretle bana baktı, mavi gözleri parlıyordu.

Tanrım, o çok güzel. Darmaduman hâlde bile olsa.

“Ne... Sen burada ne yapıyorsun?”

“Bacağını hareket ettirebiliyor musun?”

“Çoğunlukla bileğim ve ayağım. Fakat her yerim acıyor.”

Birkaç çalışan etrafımızı sardı. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Charlotte elini uzattı. “Hayır, ben iyiyim.”

“Ambulans çağırabiliriz. Emin misiniz?” diye sordu birisi.

“Evet.” Bana döndü. “Bana cevap vermedin. Sen burada ne yapıyorsun?”

Doğru düzgün hareket edemiyorken niçin bu konu hakkında o kadar endişeliydi ki?

“Gerçekten önemli mi? Iris onun için bir şeyi halledeyim diye beni buraya yolladı.”

“Bu garip. Ona buraya geleceğimden bahsetmiştim. Neden benden istemedi ki?”

Benim teorilerim var.

Bileğini tekrar hareket ettirmeye çalıştığında irkildi.
“Ay.”

“Seni bir muayene ettirsek iyi olacak. Seni hastaneye götüreceğim. Ayağa kalkabilir misin?”

Nefesini vererek, “Haydi öğrenelim,” dedi.

Ona elimi uzatıp yavaşça ayağa kalkmasına yardım ettim.

Charlotte yürümeye çalışınca anında irkildi. “Bu iyi değil.” Sekerken bana yaslandı.

Arabamı almaya giderken girişte beni beklemesini söyledim.

Arabaya binmesine yardım ettim. “Kontrolünü öyle kolayca kaybetmene şaşırdım. Öncesinde seni izliyordum... Sen olduğunu fark etmeden önce yani. Dengen oldukça etkileyiciydi.”

“Şey, eğer beni izlediğini bilseydim, eminim konsantrasyonum bozulurdu. Ayrıca adımı söyleyerek beni korkuttuğun için kontrolümü kaybettim. Orada olmaman gerekirdi.”

Arabanın etrafından dolanıp sürücü koltuğuna geçtikten sonra konuşmaya başladım. “Daha az sergileyici şeyler giymeyi düşünmek isteyebilirsin. O küçük şortuna hayranlıkla bakarak tezahürat yapan epeyce adam vardı.”

“Sen de onlardan biri miydin?” Tek kaşını havaya kaldırdı, sonra koltuğunu geriye çekip bacağını ön panelin üzerine koydu.

Ah evet, hem de nasıl...

Sorusuna cevap vermeyi reddettim.

Kahkaha attı. “Cevap sessizliğinde gizli, Eastwood.”

Tıraşın arasından geçip giderken, “Ben senin patronum, Charlotte,” dedim. “Tek yapmam gereken, sana o şekilde hayranlıkla baktığımı söylemem olurdu ve sen de bana hemen cinsel taciz davası açabilirdin.”

“Sana öyle bir şeyi asla yapmazdım... asla.”

Ona inandım. Charlotte beni tuzağa düşürmeye çalışmıyordu. Fırsatçı da değildi. Bazen öyle olmasını diliyordum, böylece onda gerçek bir sorun bulabilirdim.

Charlotte arabadayken gözümü yolda tutmam her zaman bir meydan okumaydı.

Ona yandan bir bakış attım. “Kaya tırmanışı ha? Hem de sana söylememden hemen sonra? Ne orijinal. Bakıyorum da takipçilik eğilimlerin hâlâ tam gaz sürüyor. Bana bunun bir tesadüf olduğunu mu söylemek niyetindesin?”

“Hiç de değil. Fikri sen verdin. Bunu kabul etmekle hiçbir sıkıntım yok. Eğer sen hoşlanıyorsan vaktime değer diye düşündüm, öyle az şeyden hoşlanıyor gibi görünüyorsun ki.”

Sessizce güldüm. “O fikrin tam olarak neye dayanıyor?”

“Uzun saatler çalışıyorsun ve sonra eve gidiyorsun. Başka şeyler için çok az yer kalıyor.”

“Geceleri eve gittikten sonra ne yaptığımı nasıl biliyorsun?”

“Şey, bütün programının neredeyse çoğu kısmını biliyorum. Saatlerine bakınca onların dışındaki aktiviteler için fazla vaktin kalmadığını varsayıyorum. Hafta sonları da birçok ev gösteriminde çalışıyorsun.”

“Eğer senden gizli bir şey yapmak isteseydim, yapardım, Darling.”

“Soyadım olan Darling, baş harfi büyük olan şekliyle, sevgilim anlamındaki hâliyle değil, değil mi? Sorun değil, başı büyük şeyleri severim.”

Bunu söylemiş olamaz.

Bahse varım seviyorsundur, Charlotte. Başka bir hayatta, belki de onu sana verirdim.

Bölüm 21

Charlotte

Reed beni New York Presbiteryen Hastanesi'nin acil servisine götürdü. Doktor odaya girdiğinde, Reed telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı.

"Röntgen sonuçlarına göre sadece bir burkulma. Çok şanslısınız, Bayan Darling." Raporu ilgili hemşireye uzattı.

"Peki, ne yapmam gerekiyor?"

"Birkaç gün ayakta kalmamaya dikkat edin. Size bu alçı botu ve koltuk değneklerini bırakıyorum." Ayağımı botun içine sokmama yardım ettikten sonra odadan çıktı.

Reed koridordan içeri gelirken doktorun yanından geçti.

"Yataktan kalkmama yardım eder misin?" diye sordum.

Önce ayağımdaki alçı bota, sonra da yüzüme baktı.

"Elbette."

"Teşekkürler."

Elini uzattı. Tuttum, Reed'e şu iki saatte onu tanıdığım zaman içinde dokunduğumdan daha fazla dokunduğum gerçeğini bencilce seviyordum. Şu anda da özellikle ateşli görünüyordu. Saçı biraz dağılmıştı ve gömleğinin üst düğmesini açmıştı. Extreme Climb'a doğruca işten takım

elbisesi ve papyonuyla çıkıp gelmişti, fakat elbette akşamın ilerleyen saatlerinde biraz dağılmıştı. Bu “dağılmış” Reed’i sevdim.

“Doktor ne dedi?”

“Dedi ki...” Tereddüt ettim, gerçekte biraz oynamaya karar verdim. “Dedi ki ayağımın üzerine en az birkaç... hafta basmamam gerekiyormuş. Belki.” Çıkış kâğıtlarımı hazırlayan hemşire Reed’in omzunun üstünden bana bir bakış attı. Bir tarafımdan salladığımı biliyordu ama bunu benim için mahvetmedi.

Gerçeği esnetmek anlık bir karardı. İyileşmemle ilgili zaman aralığı hakkında yalan söylediğim için kötü hissettim, ama Reed’e yaklaşmama yardım edeceği için kafamda buna kılıf uydurabildim. Ondan aldığım ilgiyi seviyordum ve bitmesine hazır değildim.

“Kahretsin. Tamam,” diyerek çenesini sıvazladı. “Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Beni daireme götürebilirsin.”

“Evet. Doğru. Haydi, seni eve götürelim.”

Soho’daki evime girdiğimizde Reed etrafına bakındı. “Bu güzel. Çok... yuva gibi.”

“Dekor salaş şık. Beğenmene sevindim.”

Ona inanmadım. Zevkim ince, kadınsı ve hiç de Reed Eastwood’luk *değildi*. Gerçi evinin içini hiç görmemiştim, nasıl görüldüğüne dair bazı fikirlerim vardı: koyu renkli, gösterişli ve modern.

Benim dairem şehirde olsa bile, açık ve pastel renkli dekorla daha çok kır evi gibiydi. Kanepelerin üzerinde çiçekli keten örtüler sermiştim ve diktirdiğim uyumlu perdeler vardı.

Reed oturma odama tamamen girme konusunda tereddütlü gibiydi. Kapıdan birkaç adım sonra durdu.

“İşten istediğin kadar izin alabilirsin,” dedi.

“Teşekkürler. Fakat işe gelmeyi planlıyorum. Sadece ayakta kalamam. Ama ofise gitmem için araca ihtiyacım olabilir.”

“Onu ayarlayabilirim.” Ellerini ceplerine sokarken girişe yakın durmaya devam etti. “Aç mısın?”

“Evet. Çok.”

“Akşam yemeği alıp sana getirebilirim.”

“Kalıp benimle birlikte yiyecek misin?”

“Kalmamı istiyor musun?”

“İstiyor gibi hissediyorum, evet. Gerçekten yalnız hissetmek istemiyorum.”

Dalgın göründü, sonra iç geçirdi. “Öyleyse kısa bir süreliğine kalırım.”

Nefesimi bırakırken, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Canın ne istiyor?”

“Her şey olur.”

“Bu çok yardımcı olmuyor, Charlotte.”

“Sen ne seviyorsan ondan.”

Reed bana kızmış gibiydi ve birdenbire mutfağıma doğru yöneldi, mutfak da oturma odasına bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Mutfağında ne var diye bakacağım.”

Reed mutfak dolaplarımı karıştırıyordu. Bu gerçeküstüydü.

Reed benim mutfağında!

Çubuk makarna, geniş bir kutu soyulmuş domates, baharatlar ve bir kavanoz siyah zeytin çıkardı.

Omzunun üstünden bana baktı. “Taze sarımsağın var mı?”

“Evet. Lavabonun altında var.”

“Kırmızı şarap?”

“Köşedeki şarap rafında.”

“Tamam, bunlarla çalışabilirim.”

Gözlerim büyüdü. “Gerçekten sen mi pişireceksin?”

“Neden olmasın?”

“Seni pek yemek pişiren biri olarak görmemiştim.”

“Ben de seni kaya tırmanışçısı olarak görmemiştim.”

“Belli ki pek iyi değilim.”

“İyi gidiyordun... ta ki artık gitmeyene kadar.” Bana dönüp baktı, nadiren gösterdiği samimi bir gülümsemeye le gülümsedi, sonra da, “Kendim için biraz yemek yaparım,” dedi.

“Etkilendim.”

“Geceleyin eve gittiğimde, sık sık canım tekrar dışarı çıkmak istemiyor, o yüzden kendi kendime pişirmeyi öğrendim. Bazen keyif alıyorum.”

Saf bir sevinçle kanepede uzandım, gömleğinin kollarını kıvrımış bir hâlde sebzeleri doğrayışını izledim. Bedeninin her hareketiyle gözlerim bayram ediyordu, zeytinyağını döküşü, karıştırması ve makarnayı tencereye atışı. Güçlü aroma öyle güzel koktu ki bugüne kadar mutfağında daha önce bundan daha iyi bir şey koklamamıştım. Pencereyi hafifçe araladı, hafif gece esintisinin içeri girmesine izin verdi. Bir hüznün dalgası bana çarpıverdi. Daha önce hiç benim için yemek yapan bir erkek olmamış olsa da bir erkeğin etraftaki varlığını gerçekten özlemiştim. Todd sadece dışarıdan yemek söylerdi. Eski nişanlımın aksine, Reed kollarını sıvamaktan ve ellerini kirletmekten korkmuyordu. Onun hakkında bunu seviyordum.

İki servis tabağı hazırladığını görebiliyordum. “Masaya gelmeli miyim?”

“Hayır. Olduğun yerde kal. Ben tabağı sana getiririm.”

Bu gece gittikçe daha iyiye gidiyordu. Reed bir şarap kadehini sehpaya bıraktı ve tabağını bana uzattı.

“Bu harika görünüyor. Ne bu?”

“Benim baharatlı *puttanesca* soslu spagettim. Umarım biraz sıcakla başa çıkabilirsin.”

“Birazdan daha fazlasıyla başa çıkabilirim.”

Reed yine gülümsedi. Kesinlikle gevşiyordu.

“Eğer sakatlanmak böyle bir muamele görmeyi sağlıyorsa kendimi daha sık sakatlamalıyım.” Göz kırptım.

Koltukta karşıma oturdu. “Talihsizliğin için kendimi kısmen sorumlu tutuyorum, o yüzden bunu yapmaktan mutluyum.”

“Sadece adımı söyledin. Seni orada görünce tırlatan bendim.”

Bir lokma yedikten sonra, “Birbirimize karşı gerçekten çok garip tepkiler veriyoruz, değil mi?” diye sordu.

“Evet, ama ben keyif alıyorum... Hatta bana şu küçük, mavi nefret mektupları yolladığında bile. Seninle didişmenin her dakikasından keyif alıyorum.”

Reed bir an için çiğnemeyi kesti. Sanki bunu söylediğimi duymak ona acı vermiş gibiydi. Boğazını temizledi. “Sana bir peçete getireyim.”

Yerinden kalkmasın diye onu durdurdum. “Hayır. Ben iyiyim.” Geri oturdu.

“Bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyorsun, Charlotte.” Reed aklımda bir şey olduğunu anlıyor gibiydi.

Bir şey vardı. Beni için için yiyen bir soru. Beni hiç ilgilendirmezdi elbette, ama yine de ona soracaktım.

“Neden Allison seni hiç gitmediğin bir balayıyla ilgili aradı?”

Reed duraksadı ve çatalını bıraktı, tabakta tıngırdadı. “Her şeyin parasını ödemiştik ve otel bize paramızı geri vermeyecek. Sadece tatil yerlerinden birinde kalmamız için

bize bir kredi verdiler. Allison durmadan benim kullanmam gerektiğinde ısrar edip duruyor.”

“Çünkü aranızdakini o bitirdi. O yüzden senin hak ettiğini mi düşünüyor?”

“Evet. Kredinin kullanma süresi üç ay içinde bitiyor. Umu-
rumda bile değil ve vaktim de yok. Ona kullanmasını ya da
sürenin geçmesine izin vermesini söyledim.”

“Kullansana, Reed. Zaman yarat.”

“Vaktim olsaydı bile onu kullanmazdım,” diye patladı.

Şöyle bir düşününce, Todd ile aramızdaki her şey bitme-
den önce bir seyahat planlamış olsaydık herhâlde ben de aynı
şekilde hissederdim. Reed’in Allison’a olan hislerinin ne ka-
dar güçlü olduğunu düşününce, balayları olacak bir şeye git-
mek istememesi mantıklıydı. Birden, gitmesini önerdiğim için
kötü hissettim.

“Anlıyorum. Haklısın. Burnumu soktuğum için üzgünüm.”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle misin?”

“Pek değil.” Gülümsedim. “Onunla neler olduğunu hâlâ
bilmiyorum olsam da sen söylemediğin için elbette, kayıtlara
girsin, bence büyük bir hata yapmış.”

“Hayır, yapmadı. Ucuz atlattı.” Aniden ayağa kalkıp boş
tabağımı alarak mutfığa geri döndü.

Tamam. Bu da ne demek?

Oturma odasına geri dönmesi biraz zaman aldı. Reed pen-
cereye doğru yürüdü ve bir müddet dışarı baktıktan sonra
çerçevesiz fotoğraflarımdan birini eline aldı.

Koltuk değneklerime uzanıp ona doğru gittim.

“Bunlar annenle baban mı?” diye sordu. Sırtı bana dö-
nüktü.

“Ne ele verdi? Simsiyah saçları mı?” diyerek takıldım. “On-
lar. Frank ve Nancy Darling. İsteyebileceğim en iyi ebeveynler.”

“Onlar... bu fotoğrafa göre iyi insanlara benziyorlar, ama
evet, senden çok farklı göründükleri bariz.” Bana bakmak

için döndü ve sonraki söyledikleriyle beni şaşırttı. “Önceki gün listene ilginç bir şey eklediğini fark ettim.”

“Listemi gözetliyorsun, öyle mi?”

“Sunucumda olan benimdir, Darling... Baş harfi büyük. Gözetleme değil.”

“Evet, ertelediğim bir şeyi ekledim.”

“Nereden geldiğini öğrenmek istiyorsun.”

Listeme eklediğim o maddenin diğerlerinden epey farklı olduğunu biliyordum. Son zamanlarda, tam olarak kim olduğumu öğrenmek bir şekilde odak noktam olmuştu. Todd’layken kendimi azıcık kaybetmiştim, onun kariyerine, onun hayat tarzına, onun hobilerine uymaya o kadar uğraşıyordum ki beni mutlu eden şeyleri unutmuştum. Nereden geldiğimi öğrenmeden, kim olduğumu tam olarak öğrenemezdim.

“Bir gün, öğrenmek isterim, evet. Aslında listeden çok, ölmeden önce yapılacaklar listesine uygun olsa da onu da oraya ekledim. Ne tam olarak bir günde yapabileceğim bir şey ne de özellikle bana keyif verecek bir şey.”

“Şey, bence cesurca. Onlar her kimse... senin olduğun kişiyi görünce hayrete düşecekler.”

“Teşekkürler. Ben de burada durmuş benim deli olduğumu düşündüğünü sanıyordum.”

“Delisin zaten... ama bir sürü sevimli özelliğin de var.”

“Teşekkürler.”

Birkaç saniyelik bir sessizlik geçtikten sonra, “Bulduğun günle ilgili ne kadar şey biliyorsun?” diye sordu.

“Google’a ‘Saint Andrew’s Kilisesi Bebeği Poughkeepsie’ yazabilirsin. Eski haberlerde bütün bilgileri bulursun. Ben de o kadar biliyorum. O sıralarda epey haber değeri taşımış. Fakat bugün oldu, ancak beni oraya kimin bıraktığını kimse bilmiyor.”

“Çok enteresan.”

“Sanırım.”

Reed bu konu hakkında konuşmayı gerçekten istemediğimi sezmiş olabilirdi, konuyu değiştirdi. Muhtemelen hayatımdaki konuşmaya hevesli olmadığım tek şeydi. Derinlerde terk edilme sorunlarım olduğunu biliyordum. Fakat inkâr içinde yaşamak onları kabullenmekten daha kolaydı.

“Ee, heykellerini nerede yapıyorsun?”

Koltuk değneklerimi kavradım ve beni takip etmesi için başımı eğdim. “Haydi gel, sana göstereyim.”

“Etrafta dolanmamalısın,” diye azarladı.

“Sorun değil.”

Onu teknik olarak eskiden yatak odam olan odaya yönlendirdim. Reed, artık hiç yatak odasına benzemediğini görünce afallamış göründü.

Yerde bir çarşaf seriliydi. Odanın ortasında bir çömlek çarkı vardı. İvrir zıvırla dolu yatağım kenara itilmişti. Etrafımızdaki raflarda hem boyanmış hem de boyanmamış parçalar bulunuyordu.

“Nerede uyuyorsun?”

“Oturma odasındaki kanepede güzel bir yatağa dönüşüyor. Kısa süre önce odamı sanat alanına dönüştürdüm. Bir gün bir yatak odam ve çömlek odam olacak, fakat şimdilik böyle olması gerekiyor.”

Ortalıkta dolanıp yaptığım parçalara baktı. “Bunların hepsini belli ki sen yaptın?”

“Evet.”

“Bir keresinde üniversitede sanat okuluna gittiğinden bahsetmiştin?”

“Bir yıllığına Providence’te Rhode Island Tasarımcılık Okulu’na gittim. Fakat bıraktım.”

“Neden?”

“Bir sanatçı olmanın güzelliğinin, yaratman için üzerinde baskı olmaması olduğunu fark ettim. Benim üzerimde baskı olduğunda yaratıcılığım resmen bitiyordu. Ben daha

çok çiğ kili çarkın üstüne atıp ne olacağını görmekten hoşlanıyorum. Bir kâse beklenmedik bir şekilde bir vazoya dönüşüyor ve tam tersi de olabiliyor. Bazen çalışmam işe yaramaz bir çöpe dönüşüyor ve diğer zamanlarda güzel bir şey çıkıyor.”

“İris için yaptığın, kırmana sebep olduğum vazo gibi. O en iyilerinden biriydi, değil mi?”

“Ne yazık ki evet.”

“Belli.” Gülümsedi. Reed’in gülümsemesi bir armağandı. Nadirdi, fakat olduğunda sürdüğü müddetçe beni tüketiyordu. “Favori bir parçan var mı?” diye sordu.

“Şaşırsın.” Odanın köşesine doğru yavaşça gidip küçük bir kâse aldım. “Aslında bu. Başta pek bir şey gibi görünmüyor, fakat eğer yakından bakarsan ve gözünü alıştırırsan, kusursuz şekilde dengeli olduğunu görürsün. Küçük, gösterişli değil ama renkli. Gerçekten enfes.”

“Evet,” dedi, gözlerimin içine yoğun bir şekilde bakıyordu. Odadaki sıcaklık gittikçe yükseliyordu sanki. “Bu kadar yetenekli olduğunu gerçekten bilmiyordum. Çok etkileyici.”

“Vay be, etkilendim Reed Eastwood.”

“Yapması kolay değil.”

“Değil.”

Reed’in normalde sertleşen yüz ifadesi tamamen yumuşamıştı. Gözleri benimkileri araştırıyordu ve o anda aramızda tarif edilemez ama çok güçlü bir şey hissettim. Bedeni yakındı ve kolayca eğilip beni öpebilirmiş gibi hissettim. Belki de bunun sebebi beni öpmesini çılgınca *istiyor* olmamdı. Bu akşam daha önce var olmayan bir yakınlık seviyesine ulaşmıştık. Belki de fiziksel ihtiyacı daha da yoğunlaştıran şey buydu.

Konuştuğunda nefesini biraz hissedebildim. “Ayağının üzerine basmayıp otursan iyi edersin.”

Bölüm 22

Reed

Kendimi hasta hissettim.

Bence Charlotte'un peri tozuna ya da üzerime nasıl bir büyü yaptıysa ona karşı verdiğim bir tepki olabilirdi.

Geçtiğimiz birkaç günde onu ofise ben getirmiştım. Sorunum bunu yapmak istememem değildi, tam tersiydi. Onun kokusunu içime çekerken yaptığım uzun sabah yolculuklarını dört gözle bekliyordum. Kahkahasını ve iki farklı kahvaltı yerine gitmek gibi saçma ihtiyacını dört gözle bekliyordum. Kahve için bir yere, özel bir tür muffin için de başka bir yere uğruyorduk.

Bu his, küçük kazasının yaşandığı geceden beri peşimdeydi. Dairesinde, doğum gizemiyle ilgili konuştuğumuz sırada, gözlerinde daha önce farkına varmadığım bir kırıl-ganlık görmüştüm. Sonra beni sanat odasına götürdüğünde yeteneğiyle tamamen başım dönmüştü.

O gece eve geldiğimde onu düşünmeyi bırakamamıştım ve bir saat boyunca "Saint Andrew's Kilisesi Bebeği Poughkeepsie" cümlesini aratmıştım.

Günümüzdeki Charlotte Darling'ten daha sevimli olan herhâlde tek bir şey vardı ve o da yirmi yedi yıl önceki

kırmızı suratlı, melek gibi bebeklik hâliydi. Fotoğrafın çık-tısını alıp kaldırmış olabilirdim. Bu gerçeği yanımda mezara kadar götürecektim.

Hikâye tam olarak onun anlattığı gibiydi. Tam bir gi-zem. Sepetin içinde sarmalanmış ve kilisenin önüne bırakıl-mış bir bebek bulunmuştu. Birisi zili çalmış ve kaçmış, Be-bek Charlotte'u kilisenin, sonra eyaletin ellerine bırakmıştı, sonrasındaysa en sonunda evlatlık alan ailenin kollarının arasında son bulmuştu.

Belki de küçük kızın güzelliği yüzündendi ama haberler epey zaman manşetlerde kalmıştı, Charlotte'un kötü du-rumu başlangıçtan altı ay sonra evlat edilene kadar takip edilmişti.

Ofisimde oturmuş Charlotte'u düşünürken, birkaç pa-keci taşıyarak önümden yürüyerek geçiverdi. Son derece normal bir şekilde yürüdüğünü fark ettim... Sekmiyordu. Daha bu sabah durum öyle değildi.

Hımm.

Bu bana, benimle nasıl bir oyun oynadığını merak ettirdi. Ona mesaj atmaya karar verdim.

Reed: Az önce ofisimin önünden süzülerek geçip gitmene bakı-lırsa bileğin çok daha iyi görünüyor gibi. Sanırım yarın araca ihtiya-cın olmayacak.

Charlotte: Hahaha. Yukarı Batı Yakası'nda öğle yemeği buluşma-sında olman gerektiğini sanıyordum.

Reed: İptal ettim.

Charlotte: Ah, şey, evet. Çok daha iyiyim. Ofise bırak-maların çok yardımcı oldu. Tabii, etkileyici sabah kişiliğin-le de çok eğlendim, haklısın. Sanırım artık kendim gelebi-lirim. İyileşme süreci beklentimden fazlasıyla erken oldu.

Reed: Benim de beklediğimden çok erken oldu, öyle ki tama-men inanılmaz görünüyor. Ne olursa olsun, kendini iyi hissetti-ğini görmekten memnunum. Sanırım artık kuru temizlemeden

kıyafetlerimi alabilirsin. Union Street Temizleme'den alınması gereken gömleklerim var.

Kahve getirmek gibi sıradan işler de Charlotte'un teknik olarak işinin bir parçası olsa da artık öyle şeylerin yapılmasını nadiren istiyorduk. Sorumluluklarının çoğu ofiste ya da ev gösterimlerindeydi. Şirketteki rolü büyüyordu. O yüzden kuru temizlemeden eşyalarımı almasını isterken onunla kafa buluyordum.

Charlotte: Gömleklerini almaktan mutlu olurum. Hazırlar mı?

Reed: Sadece şaka yapıyordum. Kendi kıyafetlerimi alabilirim. Senin onu yapmana gerek yok.

Charlotte: Ah.

Birkaç dakika sonra kapımda belirdi. Yüzü kızarmıştı ve aklında büyük bir şey varmış gibi görünüyordu. "İçeri gelebilir miyim?"

"Sormana gerek yok." Charlotte'un kesinlikle endişeli olduğunu görebiliyordum. Gözlüğümü çıkarıp masanın üzerine bıraktım. "Ne var?"

Kapıyı kapadı, yavaşça masama yaklaşırken topukları tıkırdadı.

"Her şey yolunda mı, Charlotte?"

"Evet." Avuçlarını eteğine sürdü. "Sadece senden bir şey isteyeceğim için gerginim. Fakat kendime yine de yapacağımı söyledim."

"Tamam..."

"Merak ediyordum da... eğer istersen... şey..."

"Sadece söyle gitsin."

Charlotte ayaklarına baktı. "Son zamanlarda kendime, hayatta istediğim şeylerin peşinden gitmek için daha çok çaba harcayacağımı söylüyorum, elimi taşın altına koyuyorum da diyebilirsin ve şey... ben senin eşliğinden gerçekten hoşlanıyorum. Merak ediyordum da bir ara iş dışında dışarı çıkmak ister miydin?" Uzun bir soluk koyuverdi. "Randevuya."

Vücudumdaki bütün hava çıkıp gitmiş gibi hissettim.
İşte bunu hiç ama hiç beklemiyordum.

Charlotte bana randevuya çıkmayı teklif ediyordu.

Deliydi. Epey yürekliydi. Ve acayip sevimliydi.

Evet demek istedim. Tanrım, evet demeyi uzun zamandan beri bir şeyi istemediğim kadar çok istedim.

Fakat onunla zaman geçirmekten ne kadar çok keyif alırsam alayım ona yönelemeyeceğimi biliyordum. Onun etrafında olmak beni ne kadar mutlu ediyor olsa da. Ne kadar güzel olduğunu düşünürsem düşüneyim.

Cevap vermemem geri adım atmasına sebep oldu. “Aman Tanrım, Reed. Söylediğimi unut. Sadece içgüdüsel bir şeydi. Bu hafta birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif aldım ve seni çok... çekici buluyorum ve bazen sen de bana aynı şekilde hissediyor olabilirmişsin gibi bakıyorsun, şu bir gece ofisimdeki tanga muhabbeti de var... garip ama seksiydi... ve ben sadece düşündüm ki belki...”

“Ben yapamam, Charlotte. Üzgünüm. Şu anda kimseyle çıkamam. Nedenleri içine giremeyeceğim kadar karmaşık. Fakat hayır diyor olmam tamamen benimle ilgili ve kesinlikle seninle ilgili hiçbir şey yok. Bence sen olağanüstüsün. Bunu bilmen gerek.”

“Tamam.” Başını hiç durmadan sallıyordu. “Tamam. Öyleyse bunu sorduğumu unutabilir miyiz?”

“Tamamen unutuldu.”

Arkasını döndü ve resmen tüydü.

O ofisimden çıktıktan sonra yüreğim göğsümden sökülüp alınmış gibi hissettim. Az önce yaptığı şey büyük cesaret isteyen bir şeydi. Ne söylemiş olursam olayım, bir şekilde kişisel olarak aldığını biliyordum ve bu beni öldürüyordu. Kendimi berbat hissettim. Evet diyebilmeyi nasıl delice dilediğimi bilmiyordu muhtemelen.

Şu cesareti... inanılmaz ateşliydi. Beni istediğini bilmek, ona sahip olamayacağımı kabullenmemi daha da zorlaştırıyordu.

Öğleden sonra vakit geçtikçe Charlotte'u bir şekilde incitmiş olmayı kafama takmadan duramadım. Bunu bir şekilde kurtarabileceğim bir yol var mı diye merak ettim, onunla iş dışında vakit geçirebileceğim ama randevudan sayılmayacak bir yol.

Derinlerde kendimle dalga geçtiğimi biliyordum. Fakat eğer kendimi onunla yalnız kalmayacağım bir pozisyona sokarsam onunla birlikte vakit geçirmekten ne zarar gelirdi ki?

Yine derinlerde bunun saçmalık olduğunu *biliyordum*, yine de ofisine doğru yürümeye devam ettim.

"Charlotte, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Özellikle gardını almışa benziyordu. "Tamam..."

Masasının önüne bir sandalye çektim. "Bana sorduğun şu şeyi düşünüyordum ve merak ettim de eğer... belki bir randevu yerine, benimle başka bir şekilde vakit geçirmekle ilgilenir miydin? Arkadaş olarak?"

"Ne demek istiyorsun?"

Onu reddettikten sonra iyi hissettirmek bir numaralı önceliğimdi. Bir şekilde bu teklifin durumu daha da karmaşıktıracağını biliyordum. Fakat bu kendimi riske atmam anlamına gelse bile net dürüstlüğü bir şeyle ödüllendirmek istedim.

"Ölmeden önce yapılacaklar listemdeki birkaç şeyin üstünü çizmemde yardım etmeni isterdim, mesela kaya tırmanışına başlamak gibi... hani artık uzmansın ya. Dışarıda tırmanmaktan bahsediyorum. Adirondacks'ta rehber eşliğinde tırmandığın bir yer var. Sana bilgiyi gönderebilirim. Bu cumartesi günü gidebiliriz. Tek gecelik olacak. Ayrı odalarda elbette. İlgini çeker miydi?"

Şu cesareti... inanılmaz ateşliydi. Beni istediğini bilmek, ona sahip olamayacağımı kabullenmemi daha da zorlaştırıyordu.

Öğleden sonra vakit geçtikçe Charlotte'u bir şekilde incitmiş olmayı kafama takmadan duramadım. Bunu bir şekilde kurtarabileceğim bir yol var mı diye merak ettim, onunla iş dışında vakit geçirebileceğim ama randevudan sayılmayacak bir yol.

Derinlerde kendimle dalga geçtiğimi biliyordum. Fakat eğer kendimi onunla yalnız kalmayacağım bir pozisyona sokarsam onunla birlikte vakit geçirmekten ne zarar gelirdi ki?

Yine derinlerde bunun saçmalık olduğunu *biliyordum*, yine de ofisine doğru yürümeye devam ettim.

“Charlotte, bir dakika konuşabilir miyiz?”

Özellikle gardını almışa benziyordu. “Tamam...”

Masasının önüne bir sandalye çektim. “Bana sorduğun şu şeyi düşünüyordum ve merak ettim de eğer... belki bir randevu yerine, benimle başka bir şekilde vakit geçirmekle ilgilenir miydin? Arkadaş olarak?”

“Ne demek istiyorsun?”

Onu reddettikten sonra iyi hissettirmek bir numaralı önceliğimdi. Bir şekilde bu teklifin durumu daha da karmaşıktıracağını biliyordum. Fakat bu kendimi riske atmam anlamına gelse bile net dürüstlüğünü bir şeyle ödüllendirmek istedim.

“Ölmeden önce yapılacaklar listemdeki birkaç şeyin üstünü çizmemde yardım etmeni isterdim, mesela kaya tırmanışına başlamak gibi... hani artık uzmansın ya. Dışarıda tırmanmaktan bahsediyorum. Adirondacks'ta rehber eşliğinde tırmandığın bir yer var. Sana bilgiyi gönderebilirim. Bu cumartesi günü gidebiliriz. Tek gecelik olacak. Ayrı odalarda elbette. İlgin çeker miydi?”

Cuma gecesi kapımı çekip kapatırken cep telefonum titredi. Saat yediyi geçiyordu ve ofis sessizdi. Charlotte bile bugün bir değişiklik yaparak tam vaktinde gitmişti. Gerçi bu ofisinin önünden geçebilmek için dolambaçlı yolumdan yürümemin önüne geçmeyecekti.

Kapımı kilitledim ve titreyen telefonu cebimden çıkardım. Josh Decker'ın adı ekranda parladı. Josh, New York Polis Departmanı'ndan emekli bir dedektifti, bütün çalışanlarımızın geçmişini araştıran bir özel dedektifti. Ne yazık ki yıllar önce yeterli kontrol yapılmadan işe aldığımız bir emlakçıdan ağzımız yanmıştı, adam resmen Eastwood Gayrimenkulleri'ni varlıklı müşterilerin dairelerine ulaşmak ve hırsızlık yapmak için bir paravan olarak kullanmıştı. Artık geçmiş araştırmalarımız öyle geniş çaplıydı ki bazen bir çizgiyi aştığımızı ve çalışan kişinin mahremiyetini ihlal ediyormuşuz gibi hissediyordum.

"Selam Josh. Nasıl gidiyor?"

"Her şey aynı. Beverly'nin tonbalığı güvecini yememek için bir bahanem olsun diye geç saate kadar çalışıyorum."

"Ya sana artanı ayırırsa?"

"Ah, her zaman ayırıyor. Ben de içeri girmeden önce binamın dışındaki çöpe atıyorum. Bir keresinde ofisimin dışındaki sokak hayvanlarını beslemeye çalıştım ama aç kediler bile Beverly'nin tonbalığı güvecini yemedi."

Kıs kıs güldüm. "Erickson araştırması nasıl gitti?" Josh'a potansiyel bir yeni kiralama temsilcisini araştırtmıştım.

"Oldukça temiz. Üniversitedeyken ot içtiği için bir kere tutuklanmış ama kaydı silinmiş."

"Silinmiş ha? Bu kaydının tertemiz olduğu anlamına gelmiyor mu? Ancak sen bana bundan bahsediyorsun."

“Tertemiz diye bir şey yoktur. Parmak izleri hep kalır evlat.”

Sola dönüp ofisimden çıkarak koridordan aşağı yürüdüm, kapalı olan malum kapıya yaklaşıncaya yavaşladım. **CHARLOTTE DARLING.** Durdum ve kapısındaki altın rengi tabelayı okudum. Bu da son zamanlarda listesine eklediği şeyi düşündürdü.

“Josh... sana bir şey soracağım... sence birinin biyolojik ailesini bulabilir misin?”

“Birkaç ay önce bir kadının babasını buldum. Adam yirmi yıl önce üniversite sırasında spermini satmış ve bugün evsiz, Brooklyn’de bir iskelenin altında yaşıyor.”

Vay canına. Bir dakika düşünüp taşınırken Charlotte’un adına gözlerimi diktim. “Senin için bir işim var. Birini bulmanı istiyorum. Kişisel bir şey—Eastwood Gayrimenkulleri’nin dışında. O yüzden gizli kalmasını istiyorum. Büyükanne ya da başka birine bahsetmeyeceksin. Özellikle de idari personellerimize. Bu sıkıntı olur mu?”

“Gizlilik benim göbek adım. Bana kişisel hesabından e-posta at ve detayları ver.”

“Tamamdır. Teşekkürler, Josh.” Telefonu kapayıp parmağımı isminin üzerinde gezdirdim. “Görünüşe göre gerçekte kim olduğunu öğrenebiliriz, Charlotte Darling.”

Bölüm 23

Charlotte

Cumartesi günü, sabahın beş buçuğunda Reed beni almak için aşağıdan zili çaldığında, bütün kıyafetlerim kanepenin üzerindeki devasa bir yığın hâlindeydi. İnterkoma bastıktan sonra aşağıdaki kapıyı açmak için otomatiğe bastım. “Biraz geç kaldım. Yukarı gelip kahve içsene.”

Dairemin ön kapısını araladım ve giyecek doğru şeyi bulmak için deli gibi aranmaya geri döndüm. İyi görünmek istiyordum —belki de birazcık seksi— ama seksi görünmeye *çalışıyormuş* gibi *görünmek* istemiyordum. Öte yandan kahrolası bir dağa tırmanmak için uygun olması gerekmesi de buna karmaşıklık katıyordu.

Reed içeri girmeden önce kapıyı tıklattı. Yüzümde telaşlı bir ifadeyle mutfakta yanından geçtim ve saç tokası almak için banyoya yöneldim. Ruh hâlimi fark etmiş olmalıydı çünkü sonraki sözleri tedbirliydi. “Günaydın, günışığı.”

“Giyecek hiçbir şeyim yok.”

Reed yere bakıp başını iki yana salladı. “Eğer rahat olacaksan hiçbir şey giyme.”

Ona hırladım ve gardırobumu parçalara ayırmaya geri döndüm. Kendine bir kupa kahve koydu ve kapının eşliğinde durup toplanmayı hitirmek için savaş verişimi izledi.

Kupasını şimdiden dolu olan bavuluma doğru eğip, “Sadece bir geceliğine gittiğimizi biliyorsun, değil mi?” dedi.

Ona dik dik baktım. Erkekler için ne kadar kolaydı. Sadece bir eşofman ve üstüne oturan tişört giyiyordu. Bu arada, *acayip iyi oturmuştu*. “Ne koyacağımı bilmiyorum.”

Pis pis güldü. “Tırmanma duvarına çıkarken giydiğin şu minik şort iyiydi.”

Ellerimi kalçalarımaya dayadım. “Onların çok fazla şey gösterdiğini söylediğini sanıyordum?”

Reed çenesindeki kirli sakalı kaşıdı, bu arada, gerçekten bayılıyordum sakalına. “Sana bir şey soracağım. Cumartesi günü, yani teknik olarak patronun değilim, değil mi?”

“Hayır, hafta sonları çalışma programımın bir parçası değil. Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Ve arkadaşız, değil mi? Arkadaşlar birbirine karşı korumacı olur. Bu normal, değil mi?”

“Dökül şunu, Eastwood...”

“Şey, kısa şortun kıcının içindeki görünüş şekli yüzünden çok şey gösteriyordu. Tırmanırken şort giymemelisin diye bir şey yok. Aslında, profesyonel bir dağcıya soracak olsaydın, sana dar kıyafetler ve senin giydiğin gibi daha da dar şortlar giymeni söylerlerdi. Fakat bir erkek olarak değil de *arkadaşın* olarak söylemem gerekir ki harika bir kıcın var, o yüzden eğer altından gelen erkeklerin seni kesmesini istemiyorsan biraz daha bol bir şey giymek isteyebilirsin.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Yani bir erkek olarak kıcımı fark etmedin. Sadece bir arkadaş olarak?”

Kollarını göğsünde bağladı. “Bu doğru.”

“Bugün arkamdan sen mi tırmanacaksın?”

“Öyle oluyor, evet. Daha deneyimli olan kişi genelde arkadan gelir. Böylece ileriye görebilirim ve nereye tutman gerektiği konusunda seni yönlendirebilirim. Ve eğer düşersem sana da çarpmamış olurum.”

Pis gülüşümü gizlemem zordu. Az önce ne giyeceğime karar vermeme yardım etmişti. “Bu yardımcı oldu. Hemen dönerim. Üstümdekini değiştireceğim.”

Şifonyerimin alt çekmecesinde geçen yıl satın aldığım ama hiç giymediğim, parlak mor bir yoga kıyafeti vardı. Loş mağaza ışığında bayılmıştım, fakat eve geldiğimde sadece üzerime ikinci deri gibi oturmakla kalmadığını, hafiften de parıldadığını fark etmiştim. Ayrıca bütün orta kısmımı açıkta bıraktığından ve bir spor kıyafetine göre fazla göğüs dekoltesi gösterdiğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Spor yapmak için fazla seksi olduğuna kanaat getirip kaldırmıştım. Fakat bu hafta sonu Reed bir erkek değil de sadece *bir arkadaş* olacağından, fark etmeyeceğinden emindim. Üstüme giyip aynada bakarken kıkırdamamı bastırdım. Bu kıyafetin yanında tırmanırken giydiğim pembe şort ölçülü kalıyordu.

Oturma odasına geri dönerken normal davranmak için elimden geleni yaptım. Reed kahvesini yudumluyor ve duvarımdaki çerçeveli fotoğraflara bakıyordu. Kıyafetimi görünce dönüp bir daha baktı.

“Onu mu giyeceksin?”

“Evet. Beğendin mi?” Arkadan da önden olduğu kadar olduğunu göstermek için etrafımda döndüm. “Birazcık dar ama uzmanların böylesini önerdiğini sen söyledin. Ayrıca bütün gün arkamda olacak kişi sen olacağından, bu dar taytın içindeki kıcıma sadece *arkadaşımın* bakacağını düşündüm—bir erkeğin değil.”

Reed'in gününün nasıl olacağını hiç düşünmemiştim bile, ilk defa tırmanan biriyle kaya tırmanışı yapmasının. Sanırım bugün dışarıda tırmanmanın gerçekliğini öğrenmek yerine ikimizin de Everest Dağı'na tırmanacağımızı gözümde canlandırmıştım. Bizi kaydettiği gruptaki herkes başlangıç seviyesinde olduğundan, bütün sabahı halattan kayarak inmenin ve bağlamanın temel tekniklerini öğrenerek geçirmiştik. Antrenman sırasında, bir buçuk metreden fazla yukarı çıkmadan öğle yemeği arası vermiştik.

“Korkunç hissediyorum. Gerçekten tırmanabilecekken tüm bu eğitimi dinlemek zorundasın.” Birlikte geldiğimiz tur şirketi herkes için paketli sandviç getirmişti, Reed ve ben öğle yemeğimizi yemek için gruptan uzaktaki düz bir kayaya oturmuştuk.

“Sorun değil. Epeydir tırmanmamıştım. Bu kesinlikle ihtiyatı elden bırakmak istemeyeceğin bir spor, o yüzden bilgileri tazelemekten zarar gelmez.”

Jambon ve peynirli sandviçimi açtım. Reed hindili seçmişti ve onunki gerçekten de iyi görünüyordu. “Jambon sever misin? Yarıya bölüp takas edelim mi?”

“Olur.”

Kocaman bir ısırık aldım. “Aman Tanrım. Bu bugüne kadar tattığın en leziz şey mi, yoksa ben mi çok acıktım?”

Reed gülümsedi. “Dışarıda tırmanmak insanı gerçekten acıktırır. İçerideki bir tırmanma duvarında saatlerce tırmanıp hiç acıkmayabilirim. Ancak burada bir tırmanış yap-sam açlıktan ölür hâle gelirim. Temiz havadan ve vidalarla tutturulmuş sentetik kayalara tutunmak zorunda olmama-nın getirdiği heyecandan olmalı.”

Haklıydı. Sabahki deneme tırmanışında sadece bir metre kadar çıkmıştım ve şimdiden tamamen canlandırıcıydı. “En son tırmanışının üzerinden ne kadar geçti?”

“İki yıl olmuştur herhâlde.”

“Ara vermene sebep olan neydi?”

Reed’in yüzündeki bir şey değişti. Tek bir soruyla kaygısız ve açık hâlınden, gergin ve kapalı bir hâle geldi. “Zamanı gelmişti,” dedi.

Bugün kaçacak bir yeri olmadığı için üsteledim. “Bu muğlâk bir şey. Biraz daha özel bir cevaba ne dersin?”

Ağına koca bir parça sandviç tıktı. *Kesinlikle cevap vermek için vakit kazanıyor.* Gözlerimi onun üzerinde tutarak cevabını beklediğimi gösterdim. Artı, yutkunurken Âdem elmasının inip çıkışını izlemek çok seksiydi.

“Geçtiğimiz yıl içinde hayatımda birçok değişiklik oldu, o yüzden sanırım tırmanma biraz geri plana itildi.”

“Allison yüzünden mi diyorsun?”

“Diğer şeylerle birlikte, evet.”

“Hangi diğer şeyler?”

“Charlotte...” Reed o uyaran tonuyla adımı söyledi.

“Bana ‘Charlotte’ deme. *Arkadaş* olmamız gerekiyordu, hatırlıyor musun? *Arkadaşlar* bunu yapar. Konuşurlar. Paylaşırlar.”

“Bir erkek ve bir kız, eğer çift değillerse oturup hayatlarından konuşmaz ve birbirlerine sırlarını anlatmazlar.”

Omurgamı dikleştirdim. “O zaman erkek arkadaşınımsım gibi davran.”

Reed’in gözleri göğüs dekolteme indikten sonra tekrar gözlerime döndü. “O mümkün değil.”

Yüksek sesle iç geçirdim. “İnsanlar birbirine açılınca ne olur biliyor musun?”

Reed cevap vermedi, o yüzden gösterim yapmaya devam ettim. Ellerimi içinde bir top tutuyormuşum gibi sıkıca birbirine kenetledim. “Bu kapalı olan biri. Kimse içeri giremez. Fakat hiçbir şey de dışarı çıkamaz.” Ellerimi açtım ve sanki birisinin içine bir şey bırakmasını bekliyormuşum

gibi onları yan yana tuttum. “Bak. Bu açık... beklemediğin birinin içeri girmesine izin vermek zorunda kalabilirsin ama... ayrıca içeride kapalı kaldığın insanların da dışarı çıkmasına izin verir.”

Reed uzun bir süre boyunca bana baktı, sonra aniden ayağa fırladı. “Ben yürüyüş yapacağım. Birdeki öğlen seansı başlamadan önce geri dönerim.”

Tam biz bir grup olarak toplanmaya başlamışken Reed geri döndü. Amacının da bu olduğunu varsaydım. Bir düzine başka insanın önünde onu sorgulayamazdım. Şey, *yapabilirdim...* ama o yapmayacağımdan emindi.

Eğitmenimiz yapacağımız ilk tırmanışla ilgili konuşurken Reed tam arkamda durdu. Derim karıncalandı ve bunun havayla hiç ilgisi yoktu. Adamın üzerimde büyük bir etkisi vardı. Yalnız olmadığımdan da emindim. Onun bedeninin de benimkine tepki verdiği zamanları da biliyordum. Tek farkı, benim o hisle savaşıyor oluşumdu. Ben de önemseydiğim biri tarafından tıpkı onun gibi zarar görmüş-tüm, ancak yine de aramızdaki şeyi keşfetmek istiyordum.

Sıcak nefesinin enseme gıcıklayışını hissettim ve bir şey aklıma geliverdi. Reed’le işleri yanlış ele alıyordum. Benimle konuşmasını, bana açılmasını sağlayarak ona yaklaşıma çalışıyordum. Ancak kendini öyle sıkı kapamıştı ki her teşebbüsümü hemen engelliyordu. Belki de ona ulaşmanın yolu konuşmaktan geçmiyordu. Elmasın bile, o kıymetli taşı ikiye bölmeye yarayacak hassas bir noktası vardı. Reed’in hassas noktası konuşarak iletişimden geçmiyordu... Bana karşı fiziksel çekimiydi. Elimdeki sınırlı araç gereçle çalışmaktan gocunmazdım.

Geriyeye doğru bir adım attım, böylece kalçamı onun ön tarafına değdirdim ve fısıldamak için başımı çevirdim. Görünüşte masumane bir hareketti. “İşlerine burnumu soktum için üzgünüm.”

Reed boğazını temizleyip fısıldayarak karşılık verdi. “Sorun değil.”

Kısa konuşmamızdan sonra bir adım bile uzaklaşmadım. Reed de kesinlikle geri çekilmedi. İçimden bir ses bu adamın yumuşak noktası üzerinde çalıştığımda, bulacağım şeyin *yumuşak* olmayacağını söylüyordu.

“Aman Tanrım! Yaptım!” Kendimi yukarı çekip tırmanmamız gereken duvarın üstüne ulaştığımda, doğruldum ve yukarı aşağı zıpladım.

Reed hemen arkamdaydı ve bana samimiyetle gülümse-di. “İyi iş çıkardın.”

Durduğumuz düzlüğe çıkmak için sadece dokuz metre tırmanmış olsak da koca bir dağa tırmanmışım gibi hissettim. Ellerimi havaya kaldırarak haykırdım. “Ben bir geko-yum!”

Reed kahkaha attı. “Nesin?”

“Geko. Biliyorsundur.” Dilimi birkaç defa hızlıca içeri dışarı hareket ettirdim. “Geico reklamlarındaki şu kertenkelemsi şey—geko. Onlar duvarlara tırmanıyor, değil mi?”

Reed başını iki yana salladı. “Şey, bir gekodan çok Örümcek Kadın’a benziyordun, fakat hissettiğin şeyi anlayabiliyorum. Benim için de epey zaman oldu. İnsana kendini ne kadar hayatta hissettirdiğini unutmuşum.”

“Ofiste Cadılar Bayramı partisi oluyor mu? Kesinlikle Örümcek Kadın olarak giyineceğim. Sen de Örümcek

Adam gibi giyinmelisin!” Her zamanki boş konuşmalarımı kontrol edemedim. “Aman Tanrım. Bu çok eğlenceliydi!”

“Sonraki düzlükten önce yarım saat dinleneceğimize memnunum. Duvara doğru koşup önündeki insanların sırtlarına basa basa gidebilirmişsin gibi görünüyorsun, öyle enerji dolusun.”

“Bunun nasıl bağımlılık yaratabileceğini kesinlikle görebiliyorum. Fiziksel bir şeyler oluyor. Ayağım yerden ayrıldığı andan itibaren ödüm patladı, sadece bir metre yukarıda olduğumu ve aşağı atlasam da yaralanmayacağımı bilsem bile. Kan damarlarıma pompalanmaya ve göğsüm gümbürdemeye başladı ama sonra kendimi bir bacağımı daha yukarı atmaya zorladım ve inanılmaz bir his üstüme çöktü. Sanki dağın zirvesine çekildim ve tırmanmak *zorundaydım*. Yukarı çıktıkça daha tehlikeli oldu, ancak düşmenin getireceği sonuçları daha az umursadım. Sadece zirveye ulaşmayı istedim ve kendimi bunu istemekten alıkoyamadım. Sen de öyle mi hissettin?”

Reed gözlerini bana dikti, yüzü şimdi daha az eğlenceli ve daha fazla ciddiye. “Evet.”

Yarım yoga atletimin üstüne ince bir kapüşonlu giyiyordum, fakat tırmanıştan dolayı kaslarım ısı üretmişti ve vücut ısım artıyordu. Şimdi durduğum için gözeneklerimden ter fışkırıyordu. Egzersiz yaptığımda da olurdu. Hareket etmeyi kestikten sonra birden terlemeye başlıyordum. Hırkamın fermuarını açıp çıkardım ve konuşurken belime dolayıp bağladım. “Günlerce bu histen başka bir şeyi düşünmemeyi gözümde canlandırabiliyorum. Bunu bırakıp gitmek ve takıntı hâline getirmemek zor olmalı, ha?”

“Tahmin bile edemezsin.” Reed’in sesi komik geldi ve başımı kaldırıp baktığımda sebebini anladım. Gözleri terli göğüs dekolteme odaklanmıştı. Bunu fark etmek nefes alıp verişimin birkaç dakika önce kayaya tırmanırken olduğu

gibi tıkanmasına sebep oluyordu. Ayrıca bana Reed'in hassas noktasını da hatırlatmıştı. Bir adım yaklaştım ve parmaklarımın ucunda kalkarak yanağına bir öpücük kondurdum.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkürler, Reed."

Boğazını temizleyip birkaç defa gözlerini kırptırdı. "Rica ederim."

Başka bir canlandırıcı tırmanışın ardından eğitmenimiz günü bitirdi. Reed ve ben sadece bugün için kayıt yaptırmıştık, ama eğitmenimiz yarın sabah erkenden orta seviyede bir tırmanış olduğunu söylediğinde yapması için Reed'i cesaretlendirdim.

"Gitmelisin. Ben uyurum ya da sabahtan masaja bile para dökebilirim. Bugün sahip olduğumu bile bilmediğim kasları kullandım. Zaten eminim her yanımda dökülüyor olacak. Ama sen bütün günü benimle ilgilenerek geçirdin. Sabahleyin gidip orta seviye tırmanışı yap. Bunu hak ettin." O hayır diyemeden eşyalarını toplayan eğitmene doğru yürüdüm ve sabahki tırmanış için arkadaşımı kaydettirmek istediğimi söyledim.

"Arkadaşın daha önce tırmandı mı?"

Reed kendi çantasını toplamayı bitirdi ve sohbetin ortasında geldi.

"Evet. Hevesli bir dağcıydı, ama bir müddet ara verdi."

"Tamam. Ona bizimle batı yürüyüş yolunun girişinde buluşmasını söyle."

Sırıttım ve Reed'e döndüm. "Onlarla batı yürüyüş yolunun girişinde buluş."

Eğitmen bir ona bir bana baktı. "Ah. Reed'i mi kastettin?"

"Evet."

"Arkadaş dedin. Ben ikinizin bir çift olduğunu sanmıştım." Reed'e baktı. "Sabahleyin yedide, sabahki tırmanışın rehberi ben değilim. Heath. Bugün kullandığımız ekipmanları bırakmak için uğradığında onunla tanıştınız."

Reed başıyla onayladı ve bana döndü. “Aldırmayacağına emin misin?”

“Hem de hiç. Kendimi meşgul edecek bir şey bulacağım. Beni kafana takma.”

Eğitmen bir an tereddüt ettikten sonra araya girdi. “Pazar sabahları yürüyüş yaparım. Turla falan değil. Sadece doğa ve ben, eğlencesine. Arkadaşın tırmanırken neden bana katılmıyorsun?”

“Şeyy.” Reed’e göz attım ve boynundaki bir damarın şiştiğini yakaladım. “Davetin için teşekkürler. Ama bence yürüyüşe çıkamayacak kadar yorgun olacağım.”

Reed’in ölümcül bakışından bihaber olan eğitmen arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. Kartvizitini alıp flört edercesine gülümseyerek bana uzattı. “Cep telefonum kartta yazıyor. Kısa bir yürüyüş yapıp sonrasında kahvaltı yapabiliriz? Bir düşün.”

“Şey. Tamam. Teşekkürler.”

Arabaya yürüyüşümüz sırasında Reed sessizdi. Her zamanki gibi kapımı açmak için yolcu tarafına doğru yürüdü. Ancak bu defa normalde kapadığı gibi kapamadı. Kahrolası şeyi *çarptı*. Otele sessizlik içinde sürerken gariplik git-tikçe büyümeye devam etti. Kızgın olduğunu biliyordum. Bariz kıskançlığını gizleyebildiği yoktu zaten. Fakat o kıskançlığıyla ne yapacağını merak ediyordum. O yüzden hiç sohbet açmayı da denemedim. Rahatsızlığın fokurdamaya devam etmesine izin verdim.

Otele gelince park etti ve en sonunda konuştu. Şey, hırladı demek daha uygun bir tarif olabilirdi. “Yarınki yürüyüşünde dikkatli ol.”

Gerçekten bunu yapacağımı mı düşündü? “Gideceğimi söylediğimi duydun mu?”

“Kartını aldın.”

“Kibarlık ediyordum.”

“Kibarlığın flört etmeyi ve erkeklere hayal kurdurmayı içerdiğini fark etmemiştim.”

Gözlerim pörtledi. “Flört etmek mi? Erkeklere hayal kurdurmak mı? Bana deli olduğumu söylüyorsun ama ben-
ce senin de birkaç contan gevşek Eastwood. Adama *senin için* soru sordum. Flört falan etmedim. Ayrıca onu aramak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu.”

“Onun o mesajı aldığını sanmıyorum.”

Hüsrarla dolarak kollarımı havaya kaldırdım ve bacak-
larımı vurarak indirdim. “Biliyor musun ne diyeceğim? *Siktir git.*” Arabanın kapısını açtım ama sonra geri dön-
düm. “Belki de onu ararım. Gerçekten uzun zamandır *kim-
seyle yatmadım.* Tanrı biliyor ya, sana çıkma teklifi ettiğim-
de ağzımın payını verdin. O yüzden yoluma bakıp dünyamı
sarsabilecek birini bulabilirim.” Arabadan dışarı çıktım ve
Reed’in gösterdiği vahşilikle çarparak kapadım.

Ben asansöre doğru uzun adımlarla yürürken arkamdan
seslendi. “Charlotte!”

Arkamı dönmeden cevabımı verdim, yürümeye devam
ederken omzumun üzerinden orta parmağımı kaldırdım.
Siktir git, Reed Eastwood. Benden bu kadar.

Bölüm 24

Reed

Bir kez daha her şeyi mahvetmiştim.

Konu Charlotte Darling olunca bu artık düzenli bir hadise hâline gelmiş gibiydi. Tepem attığı için onu üzecek bir şey söylüyor ya da yapıyordum ve ardından saatler sonra pişman oluyor ve davranış şeklim yüzünden kendimden nefret ediyordum. Normalde Charlotte'un bu konuyla sorunu olmuyordu. Bir çeşit rutin oturtmuştuk. Ya başka bir adamla temasa geçmiş olmasını kıskanıyordum ya da onu bir duvara dayayıp bana kendimi nasıl hissettirdiğini gösteremediğim için bezginlikle doluyordum. Sonra sert tepki gösteriyordum ve o da sinirleniyordu. Öfkesi yatışıp üzüntüye dönüşüyordu ve suçluluğum da beni içten içe yiyordu. Özür diliyordum ve arkadaş olmaya geri dönüyorduk. *Yıka. Durula. Tekrarla.*

Ancak bu defa özür dilememe izin vermiyordu. Otel odasının kapısı benimkinin yanında olmasına ve içeride dolandığını duymama rağmen kapısını çaldığımda içeride değilmiş gibi davrandı. Ayrıca ona yolladığım mesaj okundu olarak görünmesine rağmen ona bile kahrolası bir cevap

vermedi. Şimdi odasını ikinci defa arayışındı ve telefon sadece çaldı, çaldı...

Duş alıp birkaç iş e-postasını cevapladım ve sonra bir içki içmeye karar verdim. Lobideki bara gitmeden Charlotte'un kapısını son defa tıklattım. Cevap vermemesi şaşırtıcı değildi. Kapısının önünde bir dakika sessizlik içinde durduktan sonra içeride hareket ettiğini duydum, şansımı elime aldım ve alnımı kapıya dayayarak konuştum. "Aşağı inip bir şeyler yiyeceğim. Pislik yaptığımı biliyorum. Eğer biftek yiyip kırmızı şarap içerken bana bağırarak için katılmak istersen beni nerede bulacağını biliyorsun." Kapısından birkaç adım uzaklaştım ve sonra geri yürüdüm. "Umarım bana katılırsın, Charlotte."

İlk viski yağ gibi kayarak gitti, o yüzden ikincisini söyledim ve biftek sipariş etmek yerine bardaki fıstıklardan birkaç avuç yedim. Köşeye geçip oturmuştum, girişe bakıyordum, böylece geleni izleyebiliyordum. Ne zaman birisi yaklaşırsa acınası kalbimin çarpışı hızlanıyordu. Sonra o olmadığını fark ediyordum ve kederimi kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha alarak dindiriyordum. Bir buçuk saat içinde içtiğim üçüncü bardağın ardından akşam yemeğini es geçip biraz uyumaya karar verdim.

Asansörden bizim katımıza çıkarken resmen sendeliyordum. Charlotte'un kapısının dışında bir oda servisi tepsi vardı. Ne yediğini görmek için metal kapağı kaldırdım ve hiç dokunulmamış bir çizburger buldum. Bir kaşık alınmış bir cheesecake vardı ve bir de... bir şişe mantarı. *Sanırım aynı şeyi yedik.*

Derin bir nefes aldım ve özrümü dinlemesi için şans dileyerek bir kez daha kapısını tıklattım. Cevap vermesini hiç beklemiyordum. Fakat verdi. Kapı ardına kadar açıldığında özür dilemek aklımdaki en son şeydi.

Charlotte üzerinde sadece siyah, dantel sütyen ve külotla kapıda duruyordu.

“Paketteyken çok beğenmiştin, belki üzerimde görmek de hoşuna gider diye düşündüm.”

Gözlerim tangasının kemerine işlenmiş küçük, kırmızı güle çoktan odaklanmıştı bile. Ofiste aldığı iç çamaşırlarını bana göstermesini söylediğim o günden sonra haftalarca geceleri onu benim için giydiğini hayal ederek geçirmiştım. Dişlerimle o gülü yakalayıp dantel kumaşı muhteşem bacaklarından aşağı indirirdim. Fakat hayal ettiğim hiçbir şey karşımdaki manzaranın eline su bile dökemezdi.

Charlotte tek kelimeyle nefes kesiciydi. Onu incelerken ciğerlerimdeki bütün hava kaçırverdi. Krema gibi teni, şu muhteşem, nefis kıvrımları sadece birkaç parça, ufacık siyah dantelle kapalıydı. *Becer beni*. Dolgun göğüsleri o minicik, derin dekolteli sütyeninden çıkmak için ağılıyordu ve... memelerinin sertleşen uçlarını şeffaf kumaştan görebiliyordum. Emilmek için yalvaran leziz, sert, güzel, pembe meme uçları.

Beni izlediğini biliyordum ama gözlerimi bedeninden yüzüne bakmaya yetecek kadar bile ayıramıyordum. “Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı. Charlotte yavaş, baştan çıkarıcı bir şekilde döndü, tam anlamıyla sergilenen poposuna iyice, uzun uzun bakabileyim diye durdu. Poposunun arasından geçen ip dışında hiçbir şey yoktu. O bembeyaz poposunun yanaklarında el izimin nasıl görüneceğini hayal ettim.

Bana bakmak için tekrar önüne döndüğünde bakışlarımız kenetlendi. Geriye hiç iradem kalmadı. Tenini emmeyi hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyordum. Sertçe emip iz bırakmak, dişlerimi geçirdiğimde adımı

haykırdığını duymak istedim. Bu nazikçe olmayacaktı, ona yakın bile olmayacaktı.

“Charlotte... öyle güzelsin ki. Her şeyin...vücudun, yüzün. Sen. İçin ve dışın.” Sesim konuşamayacağım kadar boğuklaştı. Güneye doğru hücum eden fazla miktardaki kan akışı nedeniyle kolay değildi.

“Soyunma sırası sende,” dedi. “Ben sana benimkini gösterdim, benimkini gösterme sırası sende.” Önce söylemeye çalıştığı şeyi karıştırmasının sevimli olduğunu düşünerek gülümsedim. Sonra... hıçkırdı. Peşinden de kıkırdadı.

Vicdanımı görmezden gelmeye çalıştım, etrafımda çınlayan uyarı çanlarına rağmen. Onu öyle çok istiyordum ki. Fakat... *oda servisi tepsisindeki şişe mantarı. Dili dolanarak konuşması. Hıçkırıklar ve kıkırtılar.*

Omzunun üstünden içeri bakınca şifonyerin üstündeki boş şarap şişesini gördüm. “O şarap şişesinin hepsini kendi başına mı içtin?”

“Sana hiç ayırmadım”—*hick*—“patron.”

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Neredeyse başarmıştım. Neredeyse ona ulaşım hayatıma girdiği andan itibaren istediğim şeyi alacaktım. Ne kadar sarhoş olduğunu fark edene kadar öyleydi. Bu beni gerçekliğe döndürdü. Hiçbir şekilde ona sahip olamayacağımı unutmuş gibiydim.

Charlotte o puslu gözlerle bana bakmayı sürdürdü. Ben de epey içmiştim, yerimden kıpırdayıp da odama dönmek için arzum yoktu. O güzel vücuduna bakmaya devam ettim.

“Bazen bana bakıyorsun, Reed ve o anlarda kıcımı tokatlamak istediğine yemin edebilirim.”

“‘İstemek’ senin kıcına yapmak istediklerimi tarif etmeye yetecek kadar güçlü bir kelime değil.”

Lanet olsun. Ne diyordum ben? Kendimi kaybediyordum.

Charlotte aşağı bakıyordu. Pantolonumun önünü ıyice geren aletim bana tamamen ihanet etmişti, son derece bariz ereksiyonumu sergiliyordu. Taş gibi serttim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Görünüşe göre birileri beni gördüğü için mutlu, hatta sen kendini aksine ikna etmeye çalışıyor olsan da. Belki kafa karışıklığının birazını düzeltmene yardım edebilirim?”

Charlotte arkasına uzandı.

Ne yapıyordu?

Sütyeninin kopçasını açtı ve yere düşmesine izin verdi.

Hayır. Hayır. Hayır.

Olağanüstü göğüsleri artık ortadaydı. Yutkundum, onları yalama ihtiyacını zorlukla zapt ediyordum. Meme uçları dikti ve hissettiği ürpertiyle etrafındaki deri büzüşmüştü. Sonra gözlerim göğüslerinin ortasındaki ufacık çillere takıldı. Charlotte’un göğüsleri güzel, yuvarlak ve doğal şekilde sarkıktı, Allison’ın kaskatı silikonu gibi değildi.

Benim için zıplasana, Charlotte. Zıplayışlarını görmek istiyorum.

“Bana dokun,” diye soludu.

Ellerimi gerçek anlamda arkama koydum. “Sana o şekilde dokunamam, Charlotte. Fakat özellikle de sen sarhoşken sana öyle dokunamam.”

“Bende her seferinde durmana sebep olan ne var? Beni istediğin açık. Allison gibi birine bütün kalbini verdin, ama benimle bir şeyleri azıcık olsun keşfetmeyi, bunun nereye gidebileceğini görmeyi bile reddediyorsun. Bana bende ne sorun olduğunu söyle. Kaldırabilirim.”

Tanrım, tereddüdümün Allison’la ilgili bir şeyden olduğunu düşünmesine izin vermekten nefret ettim. Şey, aslında vardı, ancak onun düşündüğü şekilde değildi.

Bana doğru iki adım geldi ve dengesini kaybetti. Charlotte kollarını boynuma doladı. Ben ne olduğunu anlayamadan dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Tanımlayamadığım bir ses benden çıkıverdi. Sanki Charlotte'u öpme ihtiyacına teslim olduğumda bedenimdeki bütün oksijen onun ağzına gidivermiş gibi hissettim. Ellerim ölüm kalım meselesiymişçesine saçlarını tutuyordu. Dudaklarını kendi dudaklarımla sarmaladım. Charlotte'un tadı tatlı ve sarhoş ediciydi, biraz da beyaz şarap tadı vardı. Dilimin birkaç saniyeliğine ağzına kaymasına izin verdim, zevk katlanılmayacak kadar çoktu.

Kendimi asla toparlayamayacağım büyük bir hata yapmaktan alıkoymak için kalan son zerre çabamla ondan uzaklaştım.

Elimin tersiyle dudaklarımdan onun tükürüğünü sildim, orada olmasını istemediğim için değildi. Tam tersiydi. Elim titriyordu.

Göğüslerini kapayan ve aşağılanmış görünen Charlotte, sütyenini almak için eğildi, sonra geri giydi. Sanırım onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Onu suçlayamazdım. Bunların ona hiç mantıklı gelmediğinden emindim.

Bağırdığında gözleri parlıyordu. "Git!"

"Yapamam."

"Ne?"

"Sen böyle üzgünken seni bırakamam."

"Siktir git, Eastwood," diye oflayıp yatağa doğru gitti. Charlotte yüzünü yastığına gömdü. Ağlıyor mu, yoksa sızdı mı bilmiyordum. Yarın bunu hatırlayamaması mümkündü. En azından ben hatırlamamasını umuyordum.

Orada ellerim ceplerimde bir mal gibi durdum, yüzüstü yatışını izledim.

Birkaç dakika sonra kıpırdadım ve yatağın kenarına oturdum, en sonunda ayaklarımı da yukarı kaldırdım.

Oda biraz dönüyordu. Ona dönüp orada uzanışını izledim, yüzü yastığına gömülmüş, nefes alıp veriş i ağırdı.

Yumuşak bir sesle konuşarak, "Charlotte, ben seninle ne yapacağım?" dedim.

Gözlerim yarı çıplak poposuna kayd ı, aletim durmadan sertti. Hayalarım sızladı.

"Bunların hiçbirinin mantıkl ı gelmediğini biliyorum." Anlamayacağını bildiğim için açılmaya başladım. "Seni üzdüğüm için çok üzgünüm. Artık senin etrafında nasıl olurum bilmiyorum. Kaygımı ilgisizlik olarak düşünme. Aslında tam tersi, bu daimi bir savaş. İşin aslı, uzun zamandır sana karşı hissettiğim şeyle savaşıyordum. Ve bu yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Fakat senin için doğru adam olmadığımı yüzde yüz biliyorum. Sen bir hayalperestsin, Charlotte. Karşılaştığım en büyük hayalperest. Seni hayattan alıkoymayacak biriyle olmayı hak ediyorsun."

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. "Burada doğru şeyi yapmak için çok uğraşıyorum. Eğer kendime sana sahip olma iznini verirsem asla gitmene izin vermem. Ve bu da adil olmaz. Tamamen sende kaybolmanın, dünyayı bir gram umursamamanın nasıl olacağını hayal ediyorum. Tanrım, kafamda sana yaptığım onca şeyi bir bilsen herhâlde beni tutuklatmak isterdin. Sana acayip delice şeyler yapmak istiyorum. Öyle yakın ki tadını bile alabiliyorum, ama gerçekte, çok uzak. Her neyse, üzgünüm. Bu akşam seni incittiğim için üzgünüm. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Sen dünyaları hak ediyorsun. Ve bir gün şanslı bir piç kurusunu gezegendeki en mutlu adam yapacaksın." Bu düşünceyle göğsüm kasıldı. Charlotte'un başka bir adamla olduğu fikri beni fiziksel olarak hasta hissettirdi. Fakat ben ona sahip olamazdım ve onu nasıl bırakacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Nefes alıp verışı yavaşladı. Sızdığından emindim. Yüzümü saçlarının arasına gömmekten, bilincimi yitirene kadar kokusunu içime çekmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Onun yerine taviz verdim. Yastığımı kabartıp ona birkaç santim yaklaştım, böylece dokunmasam da en azından kokusunu içime çekebilirdim.

Gözlerimi yumdum ve uykuya dalmak için kendime izin verdim.

Alacağım mutluluğa en yakın şey buydu.

Bölüm 25

Charlotte

Göz kapaklarımı kırıştıtararak açıp yatağımın diğer tarafına göz attım. Reed'in dün gece hangi ara gittiğini hatırlamadım. Aslında pek bir şey anımsayamadım.

Saatın gösterdiği zaman soluğumun kesilmesine sebep oldu. Öğlene kadar mı uyumuştum? Ne oluyordu yahu? Niçin Reed beni uyandırmak için aramamıştı?

Dün gece kulağıma alçak sesle söylediklerini ve benden özür dilediğini hatırlar gibi oldum, fakat hepsini rüyamda mı görmüştüm kavrayamıyordum. Ayrıca... öpüşmüş müydük biz? Sanırım öpüşmüştük, ancak onu da mı hayalimde canlandırdım emin olamadım.

Kafam gümbürderken boş bir his üzerime çöreklendi. Cep telefonum çaldı. Tanımadığım bir numaraydı.

"Merhaba?"

"Selam Charlotte. Ben John."

Dün onunla çıkmam için beni ikna etmeye çalışan öğretmen John.

"Numaramı nasıl aldın?"

"Kayıt belgende vardı."

“Ah. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Arkadaşın Reed hastaneye kaldırıldı. Eğitimci onu götürdü. Bir şeyi yok gerçi.”

Kalp atışım hızlandı. “Ne?”

Sonra Reed'in sabah erken saatte tırmanmaya gideceğini hatırladım.

“Evet. Bu sabah tırmanıyordu ve düştü. Bacakları gücünü yitirip kaymış. Bizim gözetimimiz altındayken bir şey olursa müşteriyi gözlem için hastaneye götürmek şirket politikamızda yer alıyor.”

“İyi olduğunu söyledin, değil mi?”

“Evet. Bilinci açık, yürüyor ve her şey yolunda. Sadece ufak bir topallama. Tekrar söylüyorum, sadece prosedür.”

“Hangi hastane?”

“Newton Memorial.”

“Beni oraya götürebilir misin?”

Tereddüt etti. “Şey... tabii. Olur.”

John otelin dışında benimle buluştu ve birkaç mil ötede ki hastaneye götürdü. Beni bırakıp gitmesi için ısrar ettim, Reed çıkmaya hazır olunca otele dönmek için Uber çağırabileceğim aklıma geldi.

Epeyce aradıktan sonra Reed'i muayene odalarından birinde gördüm. Bir doktorla konuşuyordu. Varlığımdan haberdar etsem mi emin olamadım, sonra kapının dışında beklemeye karar verdim. Sohbetlerini dinlemeden edemedim.

“İşin aslı... son zamanlarda kendimi gerçekten harika hissediyordum. Eğer kas spazmlarının geri döneceğini düşünseydim bu geziyi planlamazdım.”

“Yani semptomların vardı...”

“Evet, ama kısa sürüyorlar. Hâlâ çok erken safhalardayım.”

“Peki, multiple skleroz o yönden sinsi olabiliyor. İşin gerçeği, herhangi bir semptom göstermeden haftalar ya da

aylar geçirebilirsin, ancak belirtiler geri döner. Yakın haftalarda başka bir şey oldu mu?”

“Hafif baş dönmeleri dışında, hayır.”

“Adirondacks’a yalnız mı geldin?”

“Hayır, bir arkadaşımla buradayım. Hastanede olduğumu ve MS’le ilgili bir şey bilmiyor.”

MS?

Reed... MS hastası mı?

Reed MS hastası.

Ne?

Hastane girişi dönüyordu sanki. Koridordan aşağı koşup asansöre doğru giderken kalbim patlamaya hazır gibiydi. Havaya ihtiyacım vardı.

Dışarı çıkınca hastanenin çimen kaplı bahçesinde çömelip başımı dizlerimin arasına koydum.

Nefes al.

Aniden her şey anlam kazanıyordu. İptal edilen düğün. Herkesin Reed’in böyle olması için kendi sebeplerinin olduğunu söylemesi. Neden kendine benimle birlikte olma izni vermediği. Ölmeden önce yapılacaklar listesi. *Aman Tanrım! Ölmeden önce yapılacaklar listesi.*

Ellerim gözyaşlarımla yıkanırken omuzlarım titredi. Hayatımda asla başka bir insan için bu kadar çok acı hissetmemiştim. Aynı zamanda Reed’le birlikte geçirdiğim her an gözlerimin önünde belirirken içimde başka bir şey pathyordu.

Reed’e olan hislerime aşk demeye tereddüt ediyordum. Sadece hissettiğim şeyi daha önce hiç tecrübe etmediğimi biliyordum. Reed için hissettiğim şeyin normal delicesine aşkın ötesine geçtiğini uzun zamandır biliyordum. Şimdiyse bir sonraki adımı atmamızı niçin engellediğini gerçekten anlıyordum, ilk defa onun için hissettiğim hisleri gerçekten tecrübe etmek için kendime izin verebilirdim. Hiçbir şeyi anlamamaktan her şeyi anlamaya geçiş yapmıştım. *Her şeyi.*

Reed beni koruduğunu düşünüyordu.

"*Seni hayattan alıkoymayacak biriyle olmayı hak ediyorsun.*"

Bu da nereden çıkmıştı? Bunu bana o mu söylemişti? Aklımın bir yerlerine gömülüydü. Dün gece mi söylemişti?

Sonra gelinliği ve mavi notu düşündüm. O notu Allison'a yazdığında önünde neyin uzandığını bilmiyormuş. Reed'in umutları ve hayalleri sonrasında parçalara ayrılmış olmalıydı. Fakat neden parçalanmak zorundaydı ki? Sırf Allison onu terk etti diye pes etmiş olamazdı herhâlde? Allison onu asla gerçekten sevmemiş olan korkağın tekiydi.

Allison'ın ona yapmış olduğu şey gerçekten suratıma çarpmaya başlıyordu. *MS hastası diye onu terk etmişti. Hastalıkta ve sağlıkta* lafını hiç duymamış mıydı? Ben de durmuş, o gelinliğin içindeki mavi notun koşulsuz sevgiyi temsil ettiğine inanıyordum. Peri masalı bir illüzyondan ibaretti. Aslında Allison koşulsuz sevgi yüzüne çarpsaydı bile anlamını bilemezdi.

Bilgi almak için boğucu bir ihtiyaçla ele geçirildim. Bu akşam, internetten MS'le ilgili her şeyi beynim kanayana kadar okuyup öğrenmeye yemin ettim. Ona umut vermek için gereken azıcık bilgi kırıntısını bile bulmam gerekiyordu.

Şu sohbet programı sunucusu Montel Williams'ı televizyonda izlediğimi hatırladım. Onda da MS vardı, ağırlık kaldırıyor ve çoğu insandan daha sağlıklı görünüyordu. Bunun bir yolu olmalıydı. Umut olmasına *ihtiyacım vardı*. Reed bunun hayatına hükmetmesine izin veremezdi.

Gözyaşlarım yine başladı. Eğer ona bildiğimi söylemezsem bugün kendimi nasıl tutacaktım? Tanısını bana söylemeye asla niyet etmediği barizdi. Bana *asla* söylemeyecekti. Biliyordum işte.

Bu konuda uzun uzun düşünmem gerekiyordu çünkü onu üzmem istemiyordum. Bunu kendi istediği şekilde bana söyleyebilme hakkını hak ediyordu. Benim öğrenme şeklim kazayla mahremiyetini ihlaldi.

Kalbim. Öyle ağırdı ki, sanki bütün bedenimi aşağı çekiyordu.

Beni geri alması için John'u aradım, hastaneye geldiğimden Reed'e bahsetmemesini istedim.

Otele dönünce odama gittim ve anında telefonumdan internete girdim. Makale üstüne makale okudum, Reed geri dönmeden önce kısa sürede MS'le ilgili ne öğrenebilirim öğrenmek için elimden geleni yapıyordum.

Nasıl yaklaşacağımı çözmem gerekiyordu, ona bildiğimi söylememeye karar verdim. En azından henüz değil. Telefonum çalınca açtım.

"Reed. Neredesin?"

"Bugün nasıl hissediyorsun bakalım?"

"Biraz akşamdan kalmayım ama iyiyim. Nasıl oldu da bu sabah beni uyandırmadın?"

"Güven bana, uyuyamaya ihtiyacın vardı." Duraksadı. "Dinle, bilmen gerekiyor... Bu sabahki tırmanışta ayağım kaydı. Sadece önlem olarak hastaneye getirdiler. Birkaç sıyrık ve bere var ama ben iyiyim. Odama geri döndüm bile."

Şaşırmış gibi davranmaya çalışarak, "İyi olduğuna emin misin?" dedim.

"Evet. Şehre geri dönecek kadar iyiyim."

"Ne zaman geri dönüyoruz?"

"Sen ne zaman hazır olursan."

"Hemen gitmek isterim," dedim.

"Tamam. Yirmi dakika sonra odana gelmeme ne dersin? Öğle yemeği yedikten sonra yola koyulabiliriz."

"Kulağa güzel geliyor."

Manhattan'a geri dönüşümüz sakindi. Ağzımı açmaktan, duygularımı içimde tutamamaktan korkuyordum. O yüzden hiçbir şey söylememeyi seçtim.

Güneş otobanın üzerinde batmaya başladığında Reed bana döndü. “Sen iyi misin?”

En sonunda ona baktım. “Evet, iyiyim.”

Aklı meşgul gibiydi. Daha fazla sessizliğin ardından, “Dün geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu.

Dün gece.

Eğer odamdaki sarhoş münasebetimizi hatırlasaydım bile, bu öğlen öğrendiğim bombadan sonra tam bir bulanıklık hâlindeydi.

“Ufak tefek şeyler.”

Sesi alçaldı. “Şeyi hatırlıyor musun... öpücüğü?”

Yani gerçektir.

“Şöyle böyle.”

Dudağını ısırdı. “Başka bir şey olmadı. Merak ediyorsundur diye diyorum.”

“Etmiyordum.” Endişelerimin en azı oydu.

“Sızdın. Ben bir süre daha kaldım. Uykuya daldım. Sonra sabah erkenden gittim.”

“Neden kaldın?”

“Seni bırakıp gitmek doğru gelmedi. Üzgündün.”

“Şey, teşekkürler... kaldığın için.”

“Odana geldiğim için bütün sorumluluğu üstüme alıyorum ama artık öyle raydan çıkamayız.”

Başımla onaylayıp durdum. Gözlerime yaşların dolduğunu hissedebiliyordum. *Kahretsin.* İşte bu yüzden onunla konuşamıyordum. Pencereden dışarı bakmak için başımı çevirdim, kontrolümü tamamen kaybedişimi fark etmemiş olmasını umuyordum.

Reed, Bonnie Raitt’in “I Can’t Make You Love Me” şarkısı çıkınca radyonun sesini açtı. Sözler Reed’le durumuzu öyle çok hatırlattı ki, çünkü başka birinin duyguları üzerinde kontrolümüz yoktu. Reed’in geleceğini

* (İng.) Beni sevmeni sağlayamıyorum. (ç.n.)

benim gördüğüm gibi görmesini sağlayamazdım. Onu kendi başına fark etmek zorundaydı. Şarkı da kötü ruh hâlime yardım etmiyordu.

“Charlotte, baksana bana.” Ona döndüğümde gözyaşlarımı görebildi. “Ne haltlar oluyor? Ağlama. Niye ağlıyorsun?”

Çünkü MS hastasıyım.

Ve bunun benim için bir önemi olacağına inanıyorsun.

Elimi ona doğru kaldırıp konuştum, “Senin söylediğin bir şeyle ilgili değil. Sadece duygusal hissediyorum. Bu Bonnie Raitt şarkısı... ‘I Can’t Make You Love Me.’ Çok depresif,” diye yalan söyledim, “ve ayrıca ayın malum günündeyim.”

Reed sadece başını anlayışla salladı. Beni daha fazla sorgulamadan açıklamamı kabul etmiş gibiydi.

Her şeyi içimde tutmak durumumu kötüleştiriyordu ve öğreneli daha birkaç saat bile olmamıştı. Hatta bir tam gün olmamıştı ve ben kendimi bir arada tutamıyordum.

Eve dönüş yolunun kalanı sessizdi.

Reed beni daireme bıraktıktan sonra beni Iris’in evine götürmesi için anında bir Uber çağırdım.

Kapıcısı beni tanıyordu ve doğruca üst kata gitmeme izin verdi.

Iris kapıyı açtığı anda sözler ağzımdan döküldü. “Biliyor musun?” Omzuna sürtünerek geçip kendiliğimden içeri girdim.

Gözleri endişeyle doldu. “Neden bahsediyorsun, Charlotte?”

Nefesim kesilerek, “MS,” dedim.

Iris gözlerini kapadı ve kanepeye doğru yürüdü. “Gel, otur.”

Oturup başımı ellerime dayadım. “Iris, yüreğim parçalanıyor. Bana ne yapacağımı söyle.”

Elini dizime koydu. "Sana söyledi mi?"

"Hayır. Hiçbir şey bilmemem gerekiyor. Yanlışlıkla öğrendim."

Şoka girmişe benziyordu. "Nasıl?"

"Uzun lafın kısası, Adirondacks'a dağcılık için gittik. Reed iyi, ama düştü ve kontrole gitmesi gerekti. Olay olduğunda birlikte değildik. Hastanede onu buldum. Doktoruyla yaptığı konuşmaya kulak misafiri oldum. Orada olduğumu ya da bildiğimi bilmiyor." Başımı ellerimin arasına aldım, yine ağlamak üzereydim. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bilmiyormuş gibi davranamam. Fakat öğrenirse sinirlenmesinden korkuyorum."

Iris anlayışla başını salladı. "Biraz zaman ver. Doğru cevap sana gelecektir."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Haklıydın. Hep o kadar kendini kapaması için nedenleri olduğunu söyledin ama bunu hiç tahmin etmemiştim."

Derin bir nefes verdi. "Charlotte... biliyorsun... MS bir ölüm fermanı değil. Reed, ilk teşhis konulduğunda tedbirli bir şekilde iyimserdi. Manhattan'daki en iyi uzmanlarla görüştü ve hepsi de çoğu insanın normal hayatlarını kumsuzca yaşayabildiğini temin etti, sadece o kadar şanslı olmayan kişiler de var. Reed'in hangi kategoriye gireceğini bilmenin imkânı yok. Sadece zaman söyleyecek. Fakat Allison en kötü senaryo düşüncesiyle başa çıkamayacağına karar verdiğinde, Reed gafil avlandı. Bu ona farklı bir bakış açısı verdi, hiçbirimizin onu içinden çıkaramadığı bir bakış açısı. Olumsuz olana odaklanmaya başladı... ihtimallere. Geri dönemeyeceğine çok inancını kaybetti."

"Onu gerçekten sevdi..." Bu en başından beri bildiğim tek şeydi.

"Sevdi. Fakat açıkça görülüyor ki Reed'in hayatının kadını o değil. Reed aşka izin vermemeye kararlı, Charlotte.

O konuda fikrini kesinlikle değiştirecektir diyemiyorum bile. Fakat torunumun hayatını gerçek aşkın ve kendine ait bir ailenin neşesini tatmadan srdrecekđ dşncesi yüreği-mi çok fazla acıtıyor.”

Gözyaşları gözlerime battı. Reed’in ařkđ bir daha asla tatmayabilecekđ ihtimalini hayal etmek benim de yüreğimi çok fazla acıtıyordu.

Bölüm 26

Reed

Adirondacks'tan döndüğümüzden beri Charlotte'un bir şeylerle ilgili ciddi şekilde moralinin bozuk olduğuna şüphe yoktu.

Son birkaç gündür benden kaçıyordu ve bunun benim için en iyisi olduğunu biliyor olsam da merakıma yenik düştüm. Bütün kariyerimdeki en nefes kesici evlerden birinin gösterimi için gelip bana yardım etmesini söyledim. Hamp-tons'a araba servisiyle gitmekte ve benimle birlikte gitmeme konusunda ısrar etti, programıyla ilgili bahaneler üretti. Fakat benimle yalnız kalmaktan kaçındığı için olduğunu biliyordum. Bu beni mutlu etmeliydi. Fakat aklım karışmıştı. Bu yaptığı kuru reddettiğim için miydi? Emin olamadım.

Easthampton'daki ev suya öyle yakındı ki resmen okyanusun içindeydi. Yirmi milyon dolarlık, Avrupalı tarzdaki mülk, tavandan zemine kadar en iyi ithal malzemelerle tasarlanmıştı ve pazarda çok uzun kalmayacaktı. Peş peşe üç randevumuz vardı ve üç müşteri de verecekleri fiyat üzerine düşünüp taşındıktan sonra yarına kadar anlaşmayı tamamlamayı bekliyordum.

Gösterimler bittiğinde, Charlotte'la bütün günün sonunda ilk defa gerçekten konuşma fırsatımız oldu. Kumlu suyun kenarında yürürken ayakkabılarını çıkarmıştı.

“Sana bir şey sormama izin ver, Reed.”

“Pekâlâ...”

“Bu evi gösterirken yansıttığın coşkudan, Gatsbyvari, haşmetli zarafetinden bahsederken gözlerinde ışıklar çakmasından anladığım kadarıyla... bu eve epey düşkünsün. Fakat gerçekten burada, bu evde yaşar mıydın?”

Bunun için zekâ küpü olmaya gerek yoktu. “Elbette yaşadım, evet.”

“Peki ya sana suya çok yakın olduğu için büyük bir kısırga olabilir diye korktuğumdan burada yaşamak istemeyeceğimi söyleseydim?”

“Ciddi anlamda deli olduğunu söyledim.”

Başını yana eğdi. “Gerçekten mi? Niye?”

Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

“Çünkü bu ev gösterme ayrıcalığına sahip olduğun en harika ev. Fırtına ihtimalinden endişelendiğin için bu evde yaşamayı, her gün muhteşemliğini tecrübe etmeyi istemek tam bir saçmalık.”

“Korkum, bu güzel evin keyfini çıkarmamı engellemeli mi yani...”

“Hayır, engellememeli.”

Ekledi. “Çünkü fırtına asla gelmeyebilir.”

“Aynen öyle.”

“Yani eğer bu ev hayatı temsil etseydi... o zaman hayatını korkularına göre yaşamak gerektiğine inanmıyorsun.”

Yüzündeki ciddi bakış beni bir duraksattı. Yürürken durdum. Okyanustan gelen rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu. Gözlerime bakış şeklindeki bir şey... bir şey doğru değildi. Charlotte bana bu soruyu bir sebepten soruyordu.

Aslında evden bahsetmiyorduk.

Aniden bir adrenalın dalgasıyla sarsıldım. Öğrenmiş miydi? Bir şekilde tıbbi kayıtlarıma mı ulaşmıştı? Teşhisimi öğrenmiş olabilir miydi? Hayır. Bu imkânsızdı. Bütün bilgileri gizli tutmak için gücümün yettiği her şeyi yapmıştım.

Fakat burada bahsettiğimiz kişi Charlotte Darling'ti. Her şey mümkündü.

Bilmem gerekiyordu.

"Burada aslında neyden bahsediyoruz, Charlotte?"

Hemen cevap vermedi. Sonra basitçe, "Biliyorum Reed," dedi.

"Neyi... biliyorsun?"

"MS'i biliyorum."

Kalbim mideme düşmüş gibi geldi. Sözleri karnıma yediğim bir yumruk gibiydi. Kendimi sadece... çıplak hissettim.

"Bana nasıl öğrendiğini söyle," dedim.

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Kazaydı. Lütfen kızma. Seni kontrol etmek için hastaneye gitmiştim. Doktorunla konuşurken kapının dışında duruyordum. Duyduklarıma engel olamadım."

İçgüdüm ona patlamaktan yana olsa da bu adil olmazdı. Burnunu sokmamıştı. Hiçbir şeyi yanlış yapmamıştı. Gözlerindeki endişe samimiydi.

Elimi yanağına koydum. "Gel, bir yerde oturalım."

Charlotte okyanusa bakan geniş bir kayaya giderken beni takip etti.

"Kızmadın mı?"

Uzun bir soluk verirken başımı sessizce iki yana salladım.

"Tanrı'ya şükür. Öyle olacağını düşünmüştüm."

"Bir parçam bildiğin için rahatladı. Ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlamam lazım, Charlotte."

"Dinle. Bir sürü araştırma yaptım ve..."

"Bitirmeme izin ver," diye araya girdim.

"Tamam."

“Büyük ihtimalle internette sana kendini bu konuda iyi hissettirecek şeyler bilgiler bulduğunu biliyorum. Büyük ihtimalle bir milyon pozitif şey bulduğunu da biliyorum. Fakat işin aslı... *olan bir şeyi* görmezden gelemem. Hareket kabiliyetimde zorluk yaşadığım anları, görüşümün bulanıklaştığı ya da bacaklarımın uyuştüğünü hissettiğim anları. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissettiğim zamanları. Belirtiler azalıyor, ama *oradalar.*”

Kendimi toparlamak için okyanus havasını içime çektim. “Şu anda hepsi bana fısıldıyor ama gerçekten... bir gün bu bana *yetiyecek*. Birine yük olacağımdan endişelenmeden de bu yeterince kötü. Bunun olma ihtimalini bilerek yaşayamam, Charlotte. Allison’ın bana yaptığı tek iyilik, iş o noktaya gelmeden beni terk etmiş olmasıydı.”

Charlotte sesini yükseltti. “Allison seninle bir hayatın buna değmeyeceğini düşünerek büyük bir hata yaptı. Ben olayları asla senin gördüğün şekilde görmeyeceğim, Reed. Nasıl olup da birinin sevdiği biriyle azıcık kaliteli zaman geçirmektense hiç zaman geçirmemeyi kabul ettiğini asla anlamayacağım. Öte yandan, eğer birini seviyorsan arkanda bırakıp gidemezsin. Hayat kusursuz değil. Yarın da bana otobüs çarpabilir. Aslında bu sabah neredeyse çarpıyordu!”

Buna gülmemem gerekiyordu. Hiç komik değildi ama bir açıdan da söyleyiş şekli beni güldürdü.

Charlotte konuşmasına devam etti. “Bunu söylediğime göre, korkularını anlıyorum. Seni yapman için zorlayamayacağım tek şey, olayları benim gördüğüm şekilde görmeni sağlamak. Eğer gerçekten böyle hissediyorsan, o zaman her zaman yanında olacağımı bilmeni istiyorum, sadece arkadaşın olarak bile olsa.” Sonra başını eğip telefonuna baktı ve birden ayaklandı.

“Gitmem gerekiyor.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Aracım geldi.”

Ayağa kalktım. “Şehre benimle dönersin diye düşünmüştüm.”

“Hayır. Araç servisini aradım.”

Gözlerim kafa karışıklığıyla hareket etti. “Tamam.”

Gitmekte ısrar etmiş olsa dahi, Charlotte iyi *değildi*.

Ağlamak üzereymiş gibi görünürken konuştu. “Bonnie Raitt haklıydı.” Sonra yürüyüp gitti, beni okyanusun kıyısında bir başıma dururken bıraktı.

Bonnie Raitt haklıydı.

Bonnie Raitt haklıydı.

Ne demekti bu? Sonra jetonum düştü. Şarkı.

“Beni sevmeni sağlayamıyorum.”

Bir süre daha kumsalda kalıp Charlotte’un sözlerini düşündüm. Artık kafamda olan o kahrolası şarkıdan bahsetmiyordum bile. Beni yönlendirmesine izin vermemeye kararlıyım. Her şey olması gerektiği için böyleydi. Charlotte benimle birlikte olmanın uzun vadeli sonuçlarını düşünemiyordu çünkü dünyayı sadece pembe gözlükleriyle görüyordu. Bundaki mantıklı olan taraf ben olmak zorundaydım. Onun en iyi ihtimali hayal ettiğinden emindim, yatağa bağımlı olduğumu ya da bir tekerlekli sandalyeye mahkûm kaldığımı, iletişim kurmaktan veya etkin bir şekilde yemek yiyebilmekten mahrum olma ihtimalimi görmüyordu. Fakat en kötü durum senaryosunun olasılıkların arasından çıkmadığı bir gerçektir.

Allison kendisi için en iyi olduğunu düşündüğü kararı vermiş ve en az riskin bir sonuç olduğunu varsaymıştı. Elden ayaktan düşüren bir hastalığa sahip bir kocanın, özgürlüğü ile arasına girmesine izin vermeyecekti. Charlotte için bunu istiyordum, onu tutacak hiçbir şey olmadan listesindeki hayallerini yaşayabilmesini.

Telefonum çalarak düşüncelerimi böldü. Arayan kişiye bakınca Josh olduğunu gördüm, özel dedektifti.

Açtım. "Ben Reed."

"Eastwood... Poughkeepsie'de bana verdiğin şu Charlotte Darling araştırmasına bakıyordum. Sanırım bir şey buldum."

Bölüm 27

Reed

Sır tutmakta hep iyiydim.

Yine de nedendir bilmem, geçen hafta Josh Charlotte'un biyolojik annesiyle ilgili bilgi vermek için aradığından beri Charlotte'a doğru düzgün bakamıyordum bile. Elbette, Josh bulduğu her şeyi doğrulayana kadar kendimi geride tutmanın yapılacak doğru şey olduğunu biliyordum. Özellikle de çoğu söylentiden ibaret olduğu için. Öyle doğrulanmamış bir bilgiyi Charlotte'a haber vermemin imkânı yoktu.

Ayrıca Charlotte'un yaptığıım şeye nasıl tepki vereceğini hiç bilmediğim gerçeği de vardı. İkimiz birbirimizin mahremiyetini işgal eden yabancılar değildik. Gariptir ki bu bizim olayımız sayılırdı. Ben sosyal medyadan onu gizlice takip etmiş ve listesini açmıştım. O da karşılığında bana onunla hiç paylaşmadığım, en kişisel çocukluk hayalimi anımsatan bir Noel kupası satın almıştı. Fakat annesini aratmak, gerçek kimliğini ve geçmişini araştırtmak, bu işleri "boku yemişliğin" bambaşka bir seviyesine taşıyordu. Bulduğum şeyin iyi olmaması da yardım etmiyordu.

Bu öğlen erken saatlerde, bu akşam ofisten kaçta çıkmayı planladığını öğrenmek için Charlotte'a mesaj atmıştım. Altı diye mesaj atmıştı, o yüzden yarın halletmesini istediğim dosyaları ofisine bırakmak için altı buçuğa kadar bekledim. Kapısının kilidini açmak için ana anahtarımı kullandım, içeride kimsenin olmasını beklemiyordum.

Ancak Charlotte kesinlikle oradaydı.

"Siktir. Kapı çalmaz mısın?" Elbisesini belinden yukarı doğru çekerek sütyenini kapadı.

Kibar olan şeyi yapıp arkamı dönmektense yerimde donakaldım ve öylece baktım. "Üzgünüm. Altıda çıkacağını söyledin ve kapın kilitliydi."

"Üzerimi değiştirebilmek için kilitledim."

Gözlerimi birkaç defa kırıştırdım, en sonunda kendimi transtan çıkarmayı başardım. "Üzgünüm." Geriledim ve kapıyı çekip kapamaya yeltendim, ancak Charlotte arkamdan seslendi.

"Bekle!"

Onu görmemek için kapıyı kısmen kapalı tuttum. "Ne oldu?"

"Acaba sen... şu fermuara yardım edebilir misin? Hep sıkışıyor."

Başımı kaldırıp yukarı baktım ve zihnimde ona kadar saydım. "Artık her yerin kapalı mı?"

"Evet."

Kapıyı açtım ve Charlotte'un giydiği şeye ilk defa dikkatlice baktım. Dantel, siyah sütyeninin krema gibi teni üzerindeki zıtlığına öyle odaklanmıştım ki palyaço kıyafeti giyse bile fark etmezdim.

Gözlerimi yüzünde tutmaya çalıştım ancak başarısız oldum. Giydiği küçük siyah elbise —epeyce göğüs dekoltesi sunacak kadar düşük yakalı— es geçilemeyecek kadar karşı konulmazdı. Dizlerinden beş santim kadar yukarıdaydı, bu

da sivri, yüksek topuklu ayakkabılarının içindeki sıkı bacaklarını sonu gelmez gösteriyordu. Onların sırtıma saplandığını hissetmek için sağ kolumu verirdim.

Yutkundum. “Bir yere mi gidiyorsun?”

Dönüp bana sırtını gösterdi ve saçlarını bir tarafına aldı. Charlotte’un elbisesinin fermuarı yarı çekilmişti, siyah sütyeninden kalmıştı. “Fermuarımı çekebilir misin? Zaten gecikiyorum.”

Ona doğru yürüyüp arkasında durdum, kokusunu almak için kocaman, derin bir soluk aldım. “Güzel görünüyorsun, ama nereye gidiyorsun?”

“İçki içmek için bir arkadaşım la buluşacağım.”

Elim fermuarında dondu kaldı. Küçük, siyah bir elbise gi-yiyordu ve acayip harika kokuyordu, yine de cevabıyla şoka girdim. “*Arkadaş mı?*” Sanki az önce bana tır çarpmıştı.

“Evet. Ve geç kaldım. Yani eğer sorun olmazsa...”

Tek yapmak istediğim o kahrolası elbiseyi parçalamak ve ona *arkadaşıyla* buluşmayacağını söylemekken, mucizevî bir şekilde fermuarını çekmeyi başardım.

Önünü döndü ve elbisesini düzeltti. “Nasıl görünüyorum?”

Nasıl mı görünüyorsun? Benimmişsin gibi görünüyorsun.

Yumruklarımı açmak için bilinçli bir çaba harcadım. “Sana söyledim. Güzel görünüyorsun.”

Gözlerini bana diktiğini hissettim ama göz göze gelemedim. Bir dakikanın ardından uzaklaşmak için arkamı döndüm. “Sana iyi geceler, Charlotte.”

Eve gitmeliydim. Fakat gitmedim. Geri zekâlı gibi, Allison’la tanışmadan önce dostlarımla birlikte gittiğimiz bara gittim. Ne düşündüğümü bilmiyordum, fakat her neyse, son derece aptalca bir düşünceydi.

Üçüncü içkimi kafama diktim, tadını leş gibi yapacak kadar sulandırılmıştı ama numarasını yaptı. Cebimi kurcalayıp yüz dolarlık bir banknotu barın üzerine koydum ve barmenle konuştum. “Bir tane daha alacağım.”

“Emin misin? Epey hızlı gömüyorsun, ahbap.”

“Deli olduğum kadın bu akşam randevusuna giderken giydiği seksi, küçük elbisesinin fermuarını çekmemi istedi.”

Barmen başını salladı. “Bittikçe göndereceğim.”

Ben kederimi içkiyle boğarken yanımdaki tabureye bir kadın oturdu. “Reed? Seni gördüm sandım.”

Gözlerimi kıstım, onu nereden hatırladığımı bulmaya çalıştım. Yüzü tanıdıkta ama tam konduramadım.

“Beni hatırlamıyor musun?” Somurttu. “Maya... Allison’ın arkadaşı. Aslında... eski arkadaşı, sanırım teknik olarak öyle oluyor.”

Gözlerim göğüslerine indi. Baştan oraya bakmam gerekirdi. Yeterince güzeldi, fakat insanların unutamadığı kısım onun göğüsleriydi. Eskiden Allison’ın sürekli onu küçümseyerek konuştuğunu hatırladım —göğüslerinin nasıl sahte olduğundan, striptizci olması gerektiğinden— ancak yüzüne karşı hep iyiydi. Bunu, çıktığım kadının dürüstlükten yoksun olduğunun ilk işareti olarak görmeliydim. Öyle körmüşüm ki.

Yarı yarıya sarhoştum ve depresif, duygusal bir harabeden ibarettim, o yüzden dikkatimi neyin çektiğini doğru düzgün gizleyemedim bile. Maya aldırmaşa benzemiyordu. Göğüslerini gururla dikip flört etti. “Bakıyorum da beni şimdi hatırlıyorsun herhâlde?”

Yorumunu görmezden geldim ve bardağımda kalanı kafama diktim. “Eski arkadaş mı?”

“Aynen öyle. Birkaç ay önce kavga ettik. O zamandan beri konuşmadık.”

Başımla onayladım. Yapmak istediğim son şey, Allison hakkında konuşmaktı.

Barmen geri geldi ve Maya'yla konuştu. "Size ne getirebilirim?"

"Ben bir Long Island buzlu çayı alacağım. O da her ne içiyorsa ondan." Bardağıma işaret etti. "Sonraki içkisi benden."

"Bu gerekli değil."

"Belki öyle. Fakat kutlama yapıyoruz."

Ona doğru baktım. "Neyi kutluyoruz?"

"İkimizin de o Allison sürtüğünden kurtuluşumuzu."

Maya taburesinden inerken sendeledi. Kesinlikle çok fazla içmiştik. "Tuvalete gitmem gerekiyor." Kıkırdadı. "Yerimi tut."

"Merak etme." Son içki çağrısı yapılabilecek yarım saat olmuştu. Bar neredeyse boştu. Taburesini tutmak çok fazla çaba istemiyordu.

İçkimi bitirdim. Uzun zamandır aynı yerde oturuyorduk. Maya aslında oldukça iyi biri çıkmıştı. Allison'ı konuşmak gibi bir arzum olmasa da kavgalarıyla ilgili beni bilgilendirmişti. Belli ki eski nişanlım, Maya'nın birkaç defa görüştüğü bir adamla çıkmıştı, hem de görüştüklerini bildiği hâlde.

Alkol genelde düşünceleri bulanıklaştırırdı. Ancak nedendir bilmem, bu akşam benim düşüncelerimi daha berak hâle getirmişti. Benimle evlenmesini istediğim kadın üzerine ne kadar çok kafa yorarsam, kıcıma tekmeyi basmakla bana bir iyilik yapmış olduğunu o kadar fark ediyordum. Benim tanıdığımı düşündüğüm kadın sadık ve tatlıydı. Aşkın gözü kördür derler ama görünüşe göre benim durumumda sağır, aptal ve kördü.

Barmenin dikkatini çekmek için elimi salladım. *Başlarım son çağrısına.* Bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

Hay lanet olsun, herkes birileriyle çıkıyordu... Maya, eski nişanlım, Charlotte... Şu günlerde cinselliğe tövbe etmiş tek herif bendim. Belki de ihtiyacım olan şey buydu—biriyle yatmak. Bana bu akşam pisliğin tekiyle çıkarken seksi, küçük, siyah elbisesini giymiş olan mavi gözlü bir iyimserle ilgili her şeyi unutturacaktı.

Maya tuvaletten döndü. Yüzünün güneyine bakmadan bile gerçekten hoştu. Gür kirpiklerinin altından süzerek gülümsedi, iri, kahverengi gözleri ağzının söylemediklerini söylüyordu. Tekrar tabureye oturmak yerine yanıma sokuldu, koca göğüslerini koluma dayadı.

“Hep senin Allison için fazla iyi olduğunu düşünüyordum.”

Dudaklarına baktım. “Öyle mi?”

“Başka ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Neymiş bakalım?”

Elini baldırırma koydu. “Benimle eve gitmenden daha iyi bir intikam olmayacağını.”

Kesinlikle haklıydı. Eğer Allison Maya’yla yattığımı duyarsa kafayı yerdı. Sorun şuydu ki, Allison ya da intikam almak umurumda bile değildi. Aletim onunla eve gitmeyi kesinlikle istiyor olsa da gerçekten içimde hissetmiyordum.

Elini tuttum. “Sen güzelsin ve teklifinin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bilmiyorsun. Fakat başka biri var.”

“Başka biriyle mi görüşüyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Fakat aldatıyordum gibi hissediyorum.”

Maya bir müddet bana baktı, sonra parmak uçlarına kalkıp yanağımı öptü. “Umarım o ne kadar şanslı bir sürtük olduğunu biliyordur. Çünkü Allison’ın bilmediği kesindi.”

Ertesi sabah kendimi tam olarak bok gibi hissettim. Saat sekizdeki randevumu son dakikada iptal ettikten ve bir saat daha uyuduktan sonra zavallı kıcımlı ofise sürükledim.

İçeri benimle aynı anda giren bir teslimatçı resepsiyon masasına gitti. O konuştuğunda midemi yakan asit boğazıma çıktı. "Bayan Charlotte Darling için teslimat."

Resepsiyonist imza attı ve küçük para kutusundan bahşiş aldı, gözlerimi bir düzine sarı güle dikerek baktım.

Ben tam bir gerzeğiyim.

Ne gerzeğim hem de.

Düzüşmemiş bir gerzek.

Ben intikam seksi dolu bir geceyi geri çevirmişken, Charlotte birkaç yüz dolarlık gülleri kazanmayı hak edecek *bir şeyler* yapıyordu. Arkadaşıyla çıkmışmış, *yersen*. Yalan söylediğini biliyordum. Birdenbire hissettiğim sıcaklığa bakınca, burnumdan ve kulaklarımdan buhar çıkıyor olmalıydı.

Resepsiyonist telefonu aldı. Charlotte'u aradığını varsaydım. "Arama. Ben bunları Bayan Darling'in ofisine götürürüm."

Vazoyu çöpe atıp yanından geçip gitmeyi düşündüm, fakat onları verdiğimde Charlotte'un yüzünün hâlini görme düşüncesine dayanamadım. İçeri daldığımda telefondaydı. "Senin için teslimat." Selofan kâğıda tutturulmuş kartı aldım. Sesimden alaycılık damlıyordu. "İşte, işte çok sıkı çalıştığından dur da kartı senin için okuyayım." O telefondaki kişiyle işini çabucak bitirmeye çalışırken küçük zarfı yırtıp açtım. Boğazımı temizleyerek okudum, "Arayı kapamamız harikaydı. Umarım seni yakında tekrar görürüm. Blake."

Blake? Adı tam bir yavşak adı gibi.

Charlotte telefonu kapadı ve masasının üzerinden uzanarak kartı elimden almaya çalıştı. “Şunu bana ver.”

Uzanamayacağı yere çektim ve başımın üzerine kaldırıp tuttum. “Yatağa kolayca atılan biri olduğumu düşünmemiştim, Charlotte. Sanırım yanıldım.”

Yüzü kıpkırmızı oldu. “Kişisel zamanımda yaptığım şeyler seni hiç alakadar etmez.”

“İşte orada yanılıyorsun. Eğer kişisel hayatın işinle arana giriyorsa, o zaman kesinlikle beni alakadar eder.”

Ellerini kalçalarına dayadı. “Kişisel hayatımın işime engel olduğu yok.”

“Bugün o çiçekleri alman bir engel. Dikkatin dağıldı ve bu, işini etkiliyor.”

“Bence dikkati dağılan sensin.”

Charlotte masasının arkasından çıktı ve benim durduğum yerdeki misafir koltuğunun üstüne çıktı. Kartı elimden kapıp yüzünü benimkine doğru eğdi. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. “Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Eastwood.”

“Ben kıskanmıyorum,” dedim dişlerimin arasından.

Yüzüne ağır ağır, şeytani bir gülümseme yayıldı. “Gerçekten mi? Öyleyse Blake’in ne kadar yakışıklı olduğunu sana anlatmama aldırılmazsın?”

O pis gülümseyişini yüzünden silmek istedim—dilimi ağzına sokarak. “Charlotte, benimle kafa bulma...”

“Kafa bulmak mı?” Daha da yaklaştı, şimdi burunlarımız gerçekten birbirine değiyordu. “Yani Blake hakkında konuşmak *istiyorsun*?”

“Tanrı aşkına!” Büyükanнемin sesi bizim bağırışma yarışımızın arasına girdi. Kapıyı arkasından çarptı, böylece üçümüz de Charlotte’un ofisinde kapalıydık. “İkinizin derdi ne? Bütün ofis birbirinize bağırdığınızı duyabiliyor.”

Lanet olsun. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Bu kadın beni delirtiyordu. Ofis fazla gürültülü olmaya başladığında insanlara çenelerini kapamalarını söyleyen adamdım ben, çenesini kapatması gerektiği söylenen adam değil. Hem de *büyükannem* tarafından. Herhâlde beni azarlamak zorunda kaldığı son sefer, Max'le çocukken oyuncak yüzünden kavga ettiğimizdeydi.

Önce Charlotte konuştu. "Iris. Ben çok üzgünüm. O kadar gürültü yaptığımızı fark etmedim."

"İn o koltuktan aşağı," diye bağırdı büyükannem. *Tepesi atmıştı.*

Charlotte aşağı inip yanımda durdu. İkimiz de geldiğini bildiğimiz gazabı başlarımızı eğerek bekledik.

"İkinizin de büyümesi lazım." Dikkatini önce bana çevirdi. "Reed, sen benim torunumsun ve seni çok seviyorum. Ancak bazen tam bir pislik oluyorsun. Hayat sana boktan bir el verdi, evet. Fakat bu kartlarını bırakıp oyundan çekilmen anlamına gelmiyor. Bu derin bir nefes alıp tuttuğun boktan kartların hepsini çekmen, onları yığının ortasına atman ve yeni kartlarını alman gerektiği anlamına geliyor. Azıcık taşaklı ol, evlat. Muhallebi çocuğu gibi oyundan çekilme." Dikkatini Charlotte'a çevirdi ve sesi yumuşadı. "Hayatım, sana gelince, New York şehrinde yaşıyoruz. Burada peşinden koşmak zorunda olmadığımız iki şey var: trenler ve erkekler. Çünkü daima ilki gittikten sonra bizi almaya hazır olan başka bir tanesi olacaktır."

Büyükannem topuklarının üzerinde döndü ve kapının kulpuna uzandı. Omzunun üstünden bakarak devam etti. "Şimdi gidiyorum ve kapıyı arkamdan kapatacağım, size bir dakika vereceğim. Sonra ikinizin de her zamanki gibi işe geri dönmenizi bekliyorum."

Iris gittikten sonra birbirimize baktık. Derin bir nefes aldım. "O şekilde davrandığım için üzgünüm."

“Özrün kabul edildi. Ben de sana narsist piç dediğim için üzgünüm.”

Kaşlarım çatıldı. “Demedin.”

Gülümsedi. “Ah. Şey, aklımdan geçirdim o zaman.”

Kendime engel olamayıp güldüm. “Sen delisin, Darling.” Elimi uzattım. “Arkadaş mıyız?”

Küçük elini benimkinin içine koydu. “Arkadaşız.”

Kapıya doğru gidip açtım ama Charlotte beni durdurdu. “Reed?”

Ona döndüm.

“Ben kolay kadın falan değilim. Blake’le aramızda hiçbir şey olmadı.”

Bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışıyordu, fakat sadece daha kötü hissettirdi. Çünkü cümlesindeki dile getirilmemiş kayıp kelimeyi duydum.

“Blake’le aramızda hiçbir şey olmadı—henüz.”

Bölüm 28

Charlotte

“Hudson mülküyle ilgili istediğiniz gider raporlarının özetleri burada.” Iris’in masasının köşesine bir dosya bıraktım. Masasının her tarafına kâğıtlar saçılmıştı. Akşam yedi olmuş olmasına rağmen yakın zamanda gidecekmiş gibi görünmüyordu.

“Teşekkürler canım.”

Başımı salladım ve çıkmak için döndüm ama bir şey söylemem gerekiyordu. “Iris?”

Başını kaldırıp baktı. “Hımm?”

“Bu sabah için gerçekten üzgünüm. Son derece profesyonellik dışıydı ve bir daha olmayacak. Söz veriyorum.” Hiç beklenmedik şekilde gözlerime yaşlar hücum etti.

Iris gözlüğünü çıkardı. “Kapıyı kapat, Charlotte. Konuşalım.”

Masasının etrafından dolandı ve ofisinin uzak ucunda birbirine bakan, geniş arkalıklı dört tekli koltuktan birine oturdu. “Otursana.”

Daha önce Iris’in etrafındayken hiç gergin olmamıştım. Bu kadın, kadınlar tuvaletinde tanıştıktan üç dakika sonra

içimde ne var ne yoksa döktüğüm kadındı. Yine de avuçlarım terliydi ve ellerimle oynamamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım.

“Konuşmak ister misin? Anlatacağım her şeyin aramızda kalacağını biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.”

“Sana o güzel çiçekleri yollayan adamdan bahset bana. Kalbin mi parçalanıyor? Belki de yoluna devam etmek istiyorsun ama zorlanıyorsun? Reed’e önem verdiğini biliyorum.”

“Evet. Hayır. Evet.”

Iris gülümsedi. “Pek bulanık oldu.”

Derin bir nefes alıp yüksek sesle verdim. “Zorlanmıyorum ya da parçalanmıyorum. Blake üniversiteden tanıdığım bir adam. Dün gece arkadaşımın dışarı çıktım ve ona rastladım. Biraz konuştuk. Bana randevuya çıkma teklifinde bulundu ama hayır dedim. Çiçekler fikrimi değiştirmemi sağlamaya çalışmasından başka bir şey değildi. Fakat Reed çiçekleri gördüğünde bunu tam olarak açıklamadım. Yanlış izlenime kapıldı, kıskandı ve ben de bunu hissettirdiği şeyden hoşlandım.”

“Anlıyorum.”

“Ne zaman birbirimize yaklaştırmaya başlasak araya bu duvarı koyuyor.” Oturduğum koltuğun kolundaki hayali bir tiftiği çekmeye başladım. “Ona çizgiyi aştırmaya çalıştım... Şey, torunun olduğu için seni korkutmak istemiyorum. Fakat yaptığım her hamleyi geri püskürttüğünü söylesem yeter, yarı çıplak olanları bile. Hatta ona Max’le çıkacağımı söyleyecek kadar ileri bile gittim.”

“Çünkü onu kıskandırmanın tepki verdirebileceğini düşündün?”

Başımı iki yana sallarken gözlerimi yere diktim.

“Şey, normalde oyunlara tepki vermeyen bir adamın çapkın olduğunu ve vaktine değmeyeceğini söyledim. Fakat torunumun sorununun uslanmak istemeyen bir bekâr olmadığını biliyoruz. O durumuyla sevdiği birine yük olmaktan korkuyor.”

“Mesele de bu. Reed yükün *kendisi* olduğunu düşünüyor. Fakat işin aslı, o yük *taşıyor* ve yükü paylaştığında taşıması daha kolaydır.”

Iris gözlerini bana dikti. “Ona gerçekten âşık oldun, değil mi?”

Yanağımdan aşağı sıcak bir damla kayarken başımla onayladım. “Onun da beni önemsedğini biliyorum. Bunu görebiliyorum.”

“Haklısın. Önemsiyor. İkiniz yaşlı evli bir çift gibi kavgaya ediyorsunuz, liseliler gibi flörtleşıyorsunuz ve ömürlük dostlar gibi birbirinize sır veriyorsunuz. Torunum sana âşık olmaktan korktuğu için seni uzaklaştırmıyor. Seni uzaklaştırıyor çünkü sana zaten âşık.”

“Ne yapacağım?”

“Sen de ona karşılık vermeye devam et. Nasıl yapması gerekiyorsa. Yola gelecek. Sadece yaptığında çok geç olmasını umuyorum.” Iris uzanıp elimi tuttu. “Daha önce incindin ve Reed’le mücadelen başka bir çetin görev. Önceliği kendine vermeyi unutma. Reed’i zorla, ama kendini de zorlamaya devam et, Charlotte.”

Iris’le yaptığımız sohbeti ne kadar düşünürsem, haklı olduğunu o kadar fark ediyordum. Kendimi de zorlamam gerekiyordu, yıllar boyunca kayıp gitmesine izin verdiğim şeyler üzerinde çalışmalıydım. O yüzden en azından her hafta listem üzerinde ilerleme kaydetmeye yemin ettim, ne kadar

ufak bir şey olursa olsun. Çıktısını alıp çekmeceme koyduğum listemi çıkardım, kendime bir bardak şarap koydum ve mutfak masama oturup üzerinde çalışmam gereken ilk maddeyi araştırdım.

Çıplak bir adamın heykelini yap.

Bir yabancıyla yağmurda dans et.

Fransızca öğren.

File bin.

Geceleyin bir göle çıplak gir.

Şey, bunu çıkarabilirdim, değil mi?

Biyolojik ebeveynlerini bul.

İtalya'ya giden bir trendeki yataklı kabinde bir adamla ilk defa seviş.

Geçen hafta otobanda Uber'in arka koltuğunda giderken ve kocaman tırların yolda gidişini izlerken listeme yeni bir ekleme yapmıştım.

Tır sürmeyi öğren.

Önce hangisini ele alacağıma karar verirken kalemimin kapağını dişledim. Hep bir tanesine dönüp duruyordum. Dürüst olacağım, artık vaktiydi.

Biyolojik ebeveynlerini bul.

Bütün hayatım boyunca biyolojik anne ve babamı merak etmiştim. Annem ve babam evlat edinilmem konusunda her zaman açık olmuşlardı ve bu konuda konuşmam için beni cesaretlendirmişlerdi. Ancak eğer bunu yaparsam annemle babama kendilerini yetersiz gibi hissettirmekten korkmuştum hep, aslında çok daha ötesiydiler. Bir çocuğun isteyebileceği her şeydi onlar. Nedense bir şekilde, bu, aile geçmişimi bilmemenin getirdiği boşluğu doldurmuyordu. Biyolojik ailemin geçmişini bilmek istiyordum. Gençler miydi? Birbirlerini sevmişler miydi? Ayrıca onlara iyi olduğumu söylemek istiyordum—verdikleri o kararın benim için en iyisi olduğunu ve sonuçta oldukça iyi olduğumu söylemek istiyordum.

Şarap kadehimi bitirdim, derin bir nefes aldım ve telefonu aldım.

Bir defa çaldı.

Sonra ikinci kez.

Annem üçüncü çalışta cevap verdi.

“Selam anne.”

“Charlotte? Her şey yolunda mı?” Sesindeki paniği duydum. Her pazar günü, öğlen vakti olduğunda tık diye arardım, fakat şu anda cuma gecesi idi.

“Evet. Her şey harika.”

“Ah. Tamam. Şey, bu iyi. Bu akşam neler yapıyorsun?”

“Şey...” Sanırım ödlelik yapıyorum. Fakat sonra Iris’in söylediği şeyi düşündüm—“*kendini zorlamaya devam et.*”

“Aslında yapmak istediğim şeylerin bir listesini yapıyorum. Aslında ölmeden önce yapılacaklar listesi gibi ama öyle de değil, sonuçta hasta veya yaşlı değilim.”

“Her şeyin yolunda olduğundan emin misin, hayatım?”

Normal olmayan bir saatte aramıştım ve ölmeden önce yapılacaklar listesinden bahsediyordum. Bunun onu endişelendireceğini fark etmeliydim. Kendimi daha iyi açıklamalıydım, yoksa endişelenecekti. “Evet, her şey gerçekten çok iyi, anne. Sadece... ben sadece Todd’la birlikteyken aslında kim olduğumu unuttum. Onun hayatına karıştım ve hayattan kendi istediğim şeyleri arka plana koydum. O yüzden yapmak istediğim şeylerin bir listesini yaptım, kendime hayatı kendim için yaşamayı hatırlatmak için. Bu mantıklı geliyor mu ki?”

“Geliyor. Ayrıca fazlasıyla iç değerlendirme yapmışsın gibi de geliyor. Kendine odaklanacağını söylediğini duyduğuma çok mutlu oldum. Ancak onların çok tehlikeli şeyler olmadığını umuyorum.”

“Değiller.”

Annem uzun bir süre sessiz kaldı. Beni *tanıyordu*. “Lis-
tende benim yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Derin bir nefes aldım. “Evet, anne... var.”

“Şehre seyahatte bulunmayı düşünüyordum. Pazar günü
gelmem ne dersin, böylece yüz yüze konuşabiliriz?”

“Bu hoşuma giderdi.”

“Tamam. Öğlen gibi diyelim mi o zaman?”

“Harika.”

Biraz daha konuştuk, ikimizin de ufukta olduğunu bil-
diğimiz konunun etrafından dolandık durduk. Her zaman-
ki şeyleri sordu—işimi, arkadaşlarımı, maddi durumumu.
Tam kapamadan önce, “Charlotte, kendini suçlu hissedece-
ğin hiçbir şey yok. Beni sevdiğini biliyorum,” dedi.

Omuzlarım rahatladı. “Teşekkürler anne.”

Pazartesi sabahı ofise her zamankinden erken geldim. Gü-
nüme erkenden başlamayı planlamıştım, böylece vaktinde
çıkabilirdim ve heykeltıraşlık dersine kaydolmak için Sanat
Merkezi’ne vaktinde gidebilirdim.

Fakat kahvenin olmasını beklerken telefonumdaki bir
şeyi okumaya öyle dalmıştım ki olduğunu haber veren alar-
mın biplediğini ve birinin arkama geldiğini duymamıştım
bile. “Beyzbo! mu? Hayranı olduğunu bilmiyordum.”

Şaşkınlıktan telefon elimden kaydı ve yere düştü. “Ödü-
mü patlattın.”

Reed eğilip telefonumu yerden aldı. “Bu sabah fazla
ürkeksin, sana göre bile fazla.” Ekрана baktı. “Bu akşam
maça mı gideceksin?”

“Ne maçı?”

Pis pis güldü. “Sanırım bu soruyu cevaplıyor.” Bana tele-
fonumu geri verip mutfak dolabından kupalarımızı çıkardı

ve kahveyi koymaya başladı. “İçeri girdiğimde telefonunda Houston Astros logosunu gördüm. İstatistikleri okuyordun, değil mi?”

“Ah. Evet.”

Tek kaşını kaldırdı. “Beyzbol hayranı mısın?”

“Pek değil.”

“Kumar?”

“Hı?”

“Eğer birisi maça gitmiyorsa, beyzbol hayranı değilse veya kupon yapmıyorsa niye beyzbol istatistiklerini okur ki?”

“Ben sadece... istatistiği büyüleyici buluyorum.”

Reed bana bunun *saçmalık* olduğunu söyleyen bir ifadeyle baktı.

“Ne? Buluyorum işte.”

Kahvelerimizi yapmayı bitirdi ve kupamı bana verdi. Kendininkinden bir yudum alırken doğruca gözlerimin içine baktı. “Asıl sebebi ne, Charlotte?”

İç geçirdim. Ona yalan söylemem için bir sebep yoktu. Yine de biyolojik ailem hakkında yüksek sesle konuşmak bana hep beni evlatlık alan aileye ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Annem dün gece beni öyle olmadığı konusunda temin etmiş olsa da bocaladım. Reed zaten listemi görmüştü, yani anlardı. “Dün annemle evlat edinilmem hakkında konuştum. Bana anlattığı her şeyin çoğunu zaten biliyordum. Öğrendiğim tek yeni gerçek bilgi, beni hastanede bulduklarında Houston Astros battaniyesine sarılı olduğum.”

Reed’in yüzündeki bir şeyler değişti. “Houston Astros battaniyesi mi?”

Başımınla onayladım. “Logonun nasıl görüldüğünü bilmiyordum, o yüzden internette araştırdım ve takımın sitesine girdim. Sanırım aklım uçup gitmişken bütün istatistikleri okumaya odaklanmışım.”

Bana dikkatlice bakıyor olsa da gözleri odağını yitirmişe benziyor. Reed kesinlikle garip davranıyordu. Ona takıldım. “Yankees taraftarı mısın, artık arkadaş olamaz mıyız? Astros battaniyesine kundaklandığım için mi?”

“Gitmeliyim,” dedi birdenbire. “Geciktiğim bir randevum var.”

Bölüm 29

Reed

Teksas ipucu çok büyüktü.

Josh benim kararım ile iki haftayı Houston'da geçirdi. Olanları Charlotte'a nasıl söyleyeceğimi çözmek ve buna nasıl yaklaşacağımdan kesinlikle emin olana kadar aklını biyolojik ailesinden nasıl uzak tutacağını bulmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

O yüzden bir dikkat dağınıklığı yaratmaya karar verdim, muhtemelen aklımı kontrol ettirmem gereken bir şey yaptım. Sunucudan Charlotte'un yakın zamanda listesine *Tır Sürmeyi Öğren* maddesini eklediğini fark etmiştim.

Gelmiş geçmiş en büyük dikkat dağınıklığını cuma öğleden sonra bir şekilde yapmaya karar vermiştim, bir dağıtım şirketinden gerçek bir tır kiralamayı başardım. Hoboken'daki boş bir alana benim için park ettiler.

Oraya gittiğimizde akşam olmasına az kalmıştı. Charlotte nerede olduğumuz hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Yeni bir evi görmeye gideceğimizi söyledin sanmıştım. Neden bu boş alandayız?"

Arabanın motorunu durdurdum. “Geçtiğimiz birkaç ayda şirket için gerçekten çok çalıştın. Kişisel ilişkimiz ne kadar karmaşık olursa olsun, aynı zamanda senin patronum. Patronun olarak sana ne kadar takdir edildiğini yeterince söylemediğimi hissediyorum.”

“Bunu yapmak için beni Hoboken’daki terk edilmiş boş bir alana mı getirmen gerekiyordu? Eğer Jersey’deyse bir akşam yemeği daha iyi olurdu.”

“Şuraya bak.”

Charlotte’un gözleri büyük tıra çevrildi. “Kamyon.”

“Sıradan bir kamyon değil. O on sekiz tekerlekli bir tır.”

En sonun nereye varmaya çalıştığımı gördü. “Beni dikizliyordun.”

“Bu kötü çocuklardan birini yakın zamanda listene eklemedin mi?”

Anladığında yüzü aydınlandı. “Ciddi misin? Sürmek için mi buradayım?”

“Şey, yola çıkaramayız. Özellikle de senin *otomobil* ehliyetin bile olmadığı düşünülürse. İkimizin de bu akşam ölmeye hazır olduğumuzu sanmıyorum. Fakat bu alanda eğlenebilirsin.” Gelen kişinin tuttuğum eğitmen olduğunu fark ederek Charlotte’a başımla beni takip etmesini işaret ettim. “Haydi.”

Charlotte tıra giderken yanımda yürüdü, yan tarafında **JB LEMMON DAĞITIM** yazıyordu. Uzun, beyaz sakallı pejmürde bir adam eski bir Ford Taurus’tan çıktı.

“İyi günler, millet.” Charlotte’u baştan aşağı süzdü. “Sen Charlotte olmalısın.”

“Evet efendim.”

“Ben Ed. Sürmeye hazır mısın?”

Charlotte bana bakıp gülümsedi, sonra topuklarının üzerinde yaylanarak zıpladı. “Hazırım!”

Charlotte şoför koltuğuna geçerken, adı Ed olan eğitimci de yolcu koltuğuna oturdu. Ben de arkalarındaki şoförün uyku kabini gibi görünen bir yere geçtim.

“Öncelikle yapman gereken şey sıvılarını kontrol etmektir.”

“Ah, ben iyiyim. Bugün çok su içtim.”

Ed kahkaha attı. “Tırın önündeki sıvıları, *darlin*’. Sana göstereyim.”

Charlotte’un kulağına fısıldadım. “‘*Darlin*’.” Bundan sonra ben de mi böyle söylesem?”

Charlotte onu hızlıca takip edip dışarı çıktı, sonra geri döndüler.

“Şimdi, buradaki tuşlarla koltuğunu ayarlaman gerekiyor. Kaputun üstünden yolu görmek için iyice yukarı çıkmam lazım.”

Adam yolcu tarafından onun üzerine doğru eğilirken durumdan kesinlikle yararlanıyordu. Tüm bu deneyim tepemi attırıyordu.

“Şimdi, motorunu çalıştırabilirsin, fakat bunu yapmadan önce debriyaja basıp ikinci viteste olduğundan emin ol.”

Charlotte motoru çalıştırdı. Kükreyen motorun sesi alanda yankılandı ve havaya duman yayıldı.

“Şimdi, başka araçlar geliyor mu diye bakıyormuşsun gibi davran. Eğer yol açıksa, debriyayı yavaşça bırakacaksın.”

Charlotte adamın talimatlarını dikkatlice yerine getirmeye devam etti.

“Şimdi biraz gaz ver. Motor devrini 1200’e kadar çıkar. Sonra ayağını debriyajdan çek, tekrar bas.”

Sanki bir gün bunlardan birini sürmeyi ciddi şekilde düşünüyormuş gibi sorular soruyordu. Vitesi değiştirirken, gözlerim onun ellerinin üzerindeki adamın ellerine takılıp kaldı. Koca tır harekete başlayınca alnımda ter damlaları belirliyordu. Ümitsiz vakaydım.

“Vuhu!” Charlotte alandaki ilk turunu atınca haykırdı.

Yarım saatlik bir sürüşün ardından tırı “park etti.”

Ed aşağı inip Charlotte’la beni tırda yalnız bıraktı.

“Bu gerçekten harikaydı, Reed.”

“Keyif almana sevindim.”

Oyalama mekanizması olarak başlamış olan şey, onunla paylaşmaktan mutlu olduğum bir deneyime dönüşmüştü. Charlotte’un neşesi her zaman bulaşıcıydı. Ayrıca listesindeki bir maddeyi daha silmesine yardım etmek kendimi iyi hissettiriyordu.

Tırın içi sessizdi. Tek ses uzaktaki otobandan gelen hafif trafik sesiydi.

Charlotte arkada benim oturduğum yere çıkmaya karar verdi ve şoför koltuğunun arkasına konulmuş yatağa uzandı. Ben aceleyle öndeki yolcu koltuğuna doğru hareket ettim.

Ayaklarını havaya dikti. “Demek tır şoförlerinin hayatı bu ha? Bence bu oldukça havalı bir iş olurdu, ülkeyi dolaşıp durmak ve farklı yerlerde uyumak.”

“Uyuyakalıp birini öldürme riskini bir kenara bırakırsak... sanırım bu... eğlenceli olabilirdi,” dedim alayla.

Oyunbaz bir şekilde bana bir yastık attı. “Elbette, yalnız yapıyorlar. Ben yalnız seyahat etmek istemezdim.”

Yatağa kıvrılıp iyice rahatına bakarken, Charlotte’un yakın zamanda tırdan ayrılmak gibi bir niyetinin olmadığı barizdi. Tanrım, yanına uzanmayı nasıl da istiyordum. Eğer onu tekerlekli bir seks mağarasına götürdüğümü bilseydim tüm bu tır macerasını en baştan düşünürdüm. Burada bir yatak olacağı hiç aklıma bile gelmemişti.

Yolcu koltuğuna yapışıp kaldım, girdabına çekilmemeye kararlıydım.

“Bir süre burada takılabilir miyiz?” diye sordu.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Niye olmasın? Çok huzurlu.”

“Sadece şehre geri dönsek daha iyi olur diye düşünüyorum.”

“Benim yanımdayken kendine güvenmediğin için mi?”

Bunu cevaplamayı reddettim, onun yerine akıntıyı tersine çevirmeye karar verdim. “Senin olman gereken bir yer yok mu, ne bileyim... Blake’le randevu gibi?” Adamın adı dilimden iğrenç bir şeymiş gibi çıktı.

“Hayır... Blake’le çıkmayacağım. Fakat niye soruyorsun... çıksaydım kıskanır mıydın?”

Ona yalan söylemek istemediğim için sessiz kalmayı seçtim. Zaten kıskançlığım birkaç hafta önce kendini epey açık etmişti.

“Bana sahip olabileceğini bilirken niye kıskanasın, Reed?”

“Sana sahip olamam,” diye bağırdım.

“Ah, ama olabilirsin. Sadece korkuyorsun.”

“Dur,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. Ancak aslında, ona yapmama izin vereceği şeylerden bazılarını bana söylediğini duymaktan başka bir şey istemiyordum. Başımı iki yana sallayıp iç geçirdim. “Nereden geldin sen, Charlotte?”

“Bunu bana hep soruyorsun. Sana nerede doğduğunu söyleyemeyecek olsam da senin hayatına nasıl girdiğimi tam olarak biliyorum. Senin... bilmediğin bir şey var. Sana hiç söylemediğim bir şey.”

Nereye varmaya çalışıyordun?

“Söylediklerini takip edemiyorum...”

“Sana nasıl tanıştığımızı anlatabilir miyim?”

“Nasıl tanıştığımızı biliyorum.”

“Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Millennium Tower’daki ev gösterimine geldiğimde hep bir çeşit oyun oynadığımı düşündün. O hikâyede daha fazlası var.”

O gün olan her şeyin nasıl olduğunu, en baştan onun oraya nasıl geldiğini hep merak etmiştim. Asla tam olarak mantıklı gelmemişti. Kaçırdığım bir şeyler vardı.

“Niçin beni aydınlatmıyorsun o zaman? Hayatıma nasıl girdin, Charlotte Darling?”

Eliyle yatakta yanına vurdu. “Buraya gelecek misin? Gelip yanımda otur.”

“Gelmemeyi tercih ederim.”

“Lütfen.”

İsteksizce yatakta yanına gittim. Omuzlarımız yan yanayken ona bakmak için yüzümü çevirdim. “Tamam Charlotte. Bana nasıl tanıştığımızı anlat.”

“Kaderdi,” dedi sakın bir şekilde.

Güldüm. “Kader...”

“Evet.”

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Gelinliğimi satmak için bir ikinci el mağazasına gitmiştim. Oradayken güzel, tüylü bir gelinliğe âşık oldum.”

Tüylü gelinlik.

Birdenbire bu artık eğlenceli olmadı. Yutkundum, hangi elbiseden bahsettiğini adım gibi biliyordum. Damadın gelini düğünden önce gelinliğiyle görmesinin kötü şans getirdiği söylense de Allison onun seçimini onaylamamda ısrarcı olmuştu. Geleneksellik dışı olsa da seçtiği gelinlik nefes kesecek kadar güzeldi.

“Gelinliği biliyorum,” diye fısıldadım.

“Yani gördün mü? Sana göstermiş miydi?”

“Evet.”

“İçinde senin özel not kâğıdınla yazılmış mavi bir not buldum. İçine dikilmişti. Adını işte öyle öğrendim. Aslında gelinliği alıp eve götürdüm, çünkü bana benimki için sadece takas veriyorlardı. O yüzden eşit bir takas oldu. Hâlâ bende. Gardırobumda asılı duruyor. O notu yazan adamı merak ettim çünkü çok basit ama yine de çok güzeldi.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Dudağımı ısırarak sessiz kaldım, hikâyesine devam etmesini istiyordum.

"Facebook'tan seni bulduğumda düğünün gerçekleşmiş olabileceğine dair bazı ipuçları gördüm. Her neyse, o randevuyu aldıktan sonra olanları zaten biliyorsun. Her şeyin bu şekilde olmasını hiç beklemediğim bariz. Fakat o gelinlik bana seslendi. Şimdi onun bir gelinlikten çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Tuvalette Iris'e rastlamamdan bahsetmiyorum bile. Seni bulmanın kaderimde olduğuna hep inanacağım."

Lanet olsun.

O anda eline uzanmamam mümkün değildi. Charlotte Darling ve peri tozuyla ilgili şaka yapmıştım. Aniden hayatımda beliriverme ve hayatımı baş aşağı çevirme şekline bakınca, onunla ilgili hep sihirli bir şeyler vardı. Bu hikâyenin ödümü biraz patlattığını kabul etmeliydim. Fakat aynı anda çok mantıklı gelmişti.

Boğazımı temizledim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bana kızgın değil misin?"

"Bunun için ne diye sana kızgın olayım ki?"

"Çünkü mahremiyetini ihlal ettim?"

"Ben sana kızamam. Buraya nasıl gelmiş olursan ol... Sen benim dünyama girdin ve gerçekten ihtiyacım olan anda dünyama yaşam üfledin."

"Ve şimdi de sen beni uzaklaştırıyorsun."

"Charlotte... Bunu konuşmuştuk."

Charlotte bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmasına devam etti. "Biliyor musun, incinmeme rağmen, tüm bunların başlama şeklinden hiç pişman değilim. O not bana gerçekten yardım etti. Okudum ve bana sevginin ve romantizmin var olduğu umudunu verdi. Hayat ve aşk hakkında umudumu yitirdiğim bir zamanda. Not bir illüzyondan ibaret olsa bile, yine de benim yeni bir sayfa açmama yardım etti."

O kadar içtendi ki. Neden ona bunun birazını iade edemiyordum? *Hepsinin* bir illüzyondan ibaret olmadığını bilmesini istiyordum.

“Benim hakkımda çok da yanılmadın, Charlotte,” dedim. “O not samimiydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda durumu olduğu hâliyle görebiliyorum, Allison’ın bana olan sevgisi, benim ona olan sevgime denk değildi. O yüzden ona olan sevgim yalancı bir ideale dayandı. Fakat o nottan tanıdığını düşündüğün adam... belli bir dereceye kadar vardı.” Derin, titrek bir soluk verdim. “Komik aslında. O not senin için bir anlam ifade etti. Ben de bir notla kafayı bozmuştum. Allison’ın yazmış olduğu bir notla ama o tamamen farklı bir sebeple yazmıştı. Nişanı bozduğu an tam olarak içten bir an değildi. Düğünümüzden bir hafta önce ofisime geldi, karşımdaki misafir koltuklarından birine oturdu ve benimle evlenmeyi kabul ettiğinde hayatının sonuna kadar onun benimle değil de benim onunla ilgileneceğimi düşündüğünü söyledi. Sanırım ondan sonraki birkaç dakika boyunca o konuşurken ben şoktaydım. Her şey çok soğuk ve iş gibiydi. Fakat gitmeden önce masamdaki kâğıtlardan bir parça aldı ve üzerine yeni telefon numarasını yazdı. Belli ki benim telefonumda kayıtlı olduğu için kendine yeni bir telefon almıştı. Çok uzun bir zaman boyunca o kâğıt parçasını en üst çekmecemde tuttum. Onu aramayı falan düşündüğüm için değil, o anın bana nasıl hissettirdiğini hatırlatması için.” Başımı iki yana sallayıp aşağı baktım. “O notu gördüğüm her gün, yarama tuz basılıyormuş gibi hissettim. İki gün önce çekmeceyi açtım, son bir defa ona baktım, buruşturup top yaptıktan sonra çöp kutusuna attım. En sonunda bunu yapmamı sağlayan şeyin ne olduğundan bile emin değilim. Sanırım artık zamanıydı.”

Tırı sessizlik doldururken Charlotte bana baktı. Geçen her saniyeyle birlikte, onunla burada yalnız olduğumu

daha çok hissediyordum, havada dolanan bütün duygular dikkate alınınca bu tehlikeliydi.

“Ne zaman giysem seni düşünüyorum. Şu anda da onu giyiyorum,” dedi.

Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Gelinlikten bahsetmiyordu. *Şu anda giyiyor.*

Ah.

“Üzerimde görmek ister misin?”

Evet.

Evet.

Kabretsin, evet.

“Hayır.”

Beni dinlememeyi seçerek eteğini yukarı sıyırdı ve bacaklarını araladı, bana en sevdiğim kırmızı gül işlenmiş siyah tangasını sergiledi. Belli ki beni öldürmeye çalışıyordu.

“Bunu her giydiğimde senin ellerinin danteli okşayışını düşünüyorum.”

Sesim fazlasıyla boğuktu. “Bacaklarını kapat.”

“Niye? Sana göstermek istediğim için bunun beni bir sürtük yaptığını mı düşünüyorsun? Çünkü ben gerçekten bir sürtük değilim. Asırlardır seks yapmadım, yoluma devam edebilmeyi dilesem de mahrem şekilde samimiyet kurmak istediğim tek bir adam var.”

Vücut ısım hızla yükseliyordu. “Eteğini indir.”

“Gerçekten bunu yapmamı istiyor musun? Çünkü istiyormuş gibi görünmüyorsun. Terliyorsun ve gözlerini ayırmıyorsun. Bunu istediğini sanmıyorum. Bence aklın sana bir şey söylüyor ve bedenini seni diğer yöne doğru çekiyor. Fakat öyle olsun, bacaklarımı kapatacağım.”

Tam da nabzım azıcık yavaşlamaya başlamıştı ki bacaklarını kapadığını, şimdiyse tangasını sıyırdığını fark ettim.

Charlotte tangayı kaldırıp görüş alanıma soktu. “İster misin?”

Evet.

Evet.

Kahretsin, evet.

“Hayır.”

“İşte, al.” Elimi açıp tangayı koyduktan sonra parmaklarımı etrafına kapadı.

Avucumdaki ıslaklığı hissedince şoka girdim. Bana sadece külotunu vermemişti, bana *ıslanmış* külotunu vermişti. Aletim seğirdi.

Charlotte kollarını dizlerinin etrafına doladı ve benim çözülmeye başlamamı izledi.

Direnmekten aciz bir hâlde burnumu dantel kumaşa gömdüm ve tahrik oluşunun tatlı, kadınsı kokusunu derin derin içime çektim. İşte bu kadardı. Beni en sonunda çözen, engelimi buharlaştıran bir ilaç gibiydi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Vücudumu ona doğru çevirip başımı karnına dayadım, azıcık olsun akıl sağlığımı kurtarmaya çalıştım. Öyle bir şey kalmamıştı. Başımı bacaklarına doğru eğerken gözlerimi yumdum, dizlerini araladım. Charlotte küçük, gergin bir kıkırtı koyuverdi.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?” derken uyluklarının içini açgözlü bir şekilde öptüm.

“Öyle düşünüyorum. Ben...” Ağzım vajinasına sertçe yapıştığı anda konuşmayı kesti, bu arada kadınlığında tek bir tüy bile yoktu. Dilimi şişmiş etinde kıvrırırken yumuşak tenine doyamadım. Kirli sakalım onu çiziyor olmalıydı ama aldırıyor gibi değildi. Nabız gibi atan klitorisi bunun kanıtıydı.

Sadece bu defalığına, deyip durdum kendime. Hayatımda şu ana kadar asla bir vajinaya doğru ağlamak istememiş-tim. Çünkü buna bir daha asla sahip olamama düşüncesi işkenceydi. Bu tat, bu tatlı kuytu, bu kadın... benim sonum

olacaktı. Charlotte'un benim için yaratıldığını kemiklerimde, yüreğimde biliyordum. Ondandır vazgeçmem de onu bana yollayan evrenin yüzüne bir tokat atmak gibi olacaktı.

Onun gitmesine nasıl izin vereceğimi hiç bilmiyordum.

“Tadın hayal edebileceğimden bile iyi.”

Ellerini başımın etrafına dolayan Charlotte, beni kendine doğru daha çok çekti. Öylesine uzun zamandır şehvet beslediğim bu kadın aniden ağzıma dayanarak boşalıyordu. Bu gerçeküstü geldi. Bu kadar çabuk zirveye ulaşmasını beklememiştim. Aletim patlamaya hazırdı.

“Üzgünüm,” dedi.

“Özür dileme. Bu tecrübe ettiğim en güzel şeydi.”

“Şey, o zaman bazı konularda anlaşmalıyız,” diyerek kalktı ve kucağıma oturmaya yeltendi. “Sıra sende.”

“Hayır.” Karşı çıkıyor olsam da kalçalarını kavradım ve çıplak vajinasını pantolonumu geren taş gibi sert ereksiyo-numa doğru bastırdım.

Ağzım onunkini ele geçirdi. Gözlerimi kapadım, üzerimde otururken yaydığı sıcaklık hissinin tadını çıkardım. Onu daha sertçe öperken parmaklarımı ipeksi saçlarının arasından geçirdim. Bunu nasıl durduracağımı bir bilsem, kahretsin...

Dudaklarına doğru konuştum. “Aletim pantolonumda kalıyor. Bundan daha fazlasını yapamayız. Anlıyor musun? Bu anlık savunmasızlık hiçbir kahrolası şeyi değiştirmiyor.”

Sözlerim cüretkâr olabilirdi ancak hareketlerim zayıftı. Tişörtünü başından yukarı kaldırdım ve sütyenini göğüslerinin üstüne doğru ittim. Adirondacks'tan beri hayalini kurduğum güzel memeler de buradaydı işte. Ağzımı üstüne dayamakta hiç vakit kaybetmedim ve memesini öyle sertçe emdim ki biri görse nektarını çıkarmaya çalıştığımı düşünürdü.

Kimi kandırıyordum ki? Bu benim yararına sonuçlanmayacaktı.

Telefonum çaldı ama duymamış gibi yaptım.

“Açman gerekiyor mu?” diye sordu.

“Hayır. Siktir et,” diye hırlarken göğsünü daha sıkıca emdim.

Birkaç defa görmezden gelmeye çalışmış olsam da telefon çalmaya devam etti, isteksizce kendimi Charlotte’tan uzaklaştırdım, sadece acil bir durum olmadığından emin olmak için arayan kişiye bakmama yetecek kadar.

Özel dedektif Josh’tı. *Neden beni durmadan arıyordu ki—tabii büyük bir şey olmadıysa?* Bu beni gerçekliğe geri döndürdü. Telefonu açtığımda Charlotte kasığımın üstünde oturmaya devam etti.

“Merhaba?”

Ses tonu ciddiye. “Eastwood... mümkün olduğunca çabuk bavullarını toplayıp buraya gelmek isteyebilirsin.”

Bölüm 30

Charlotte

Reed, hattın diğer ucundaki kişiyi dinlerken telaşlanmış göründü. Pantolonunun içindeki aleti hâlâ altımda zonk-luyordu. Gelen telefonun acil durum havasına rağmen ben hâlâ bulutların üstündeydim.

Bir şeylerin gerçekten yolunda olmadığını sezmeye başlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Neler oluyor?” diye araya girdim.

Kendisine verilen bilgiye odaklanmaya devam ederken bana işaret parmağını kaldırdı.

“Tüm bu bilgiyi mümkün olduğunca kısa sürede bana e-posta olarak atman gerekiyor.” Duraksadı. “Pekâlâ. İyi işti, Josh. Teşekkürler.”

Telefonunun yana atıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Üzerini giyin, Charlotte. Konuşmamız gerekiyor.”

“Neler oluyor?”

Reed telaşlıydı. “Lütfen. Sadece giyin.”

“Tamam.”

Kıyafetlerimi giydikten sonra Reed konuşmaya başladı. “Sana söylemem gereken bir şey var ve seni üzecek. Fakat niyetimin iyi olduğunu bilmeni istiyorum.”

“Pekâlâ...”

“Charlotte, aramızda ne olursa olsun, seni hayatımdaki en önemli insanlardan biri olarak görüyorum. Mesele nereden geldiğine gelince, o konuda bir sona ve huzura sahip olmanı istiyorum. Biyolojik ebeveynlerini bulmana yardım etmek istedim. Eğer sadece senin üzerine kalırsa onları bulmanın yıllar alacağını, hatta belki bulamayacağını biliyordum. Elimin altında özel bir dedektif var ve ben de onu tam zamanlı olarak senin davana atadım.”

“Aman Tanrım. Ne yaptın?”

“Josh birkaç haftadır bu meselenin üzerinde. Poughkeepsie ve Houston’da oldukça fazla zaman geçirdi.”

“Houston mı?”

“Evet.”

“Ne buldu?”

“Görünüşe göre, sen doğmadan bir hafta önce, bir kız sosyal güvenlik numarası atanmamış bir bebek dünyaya getirmiş. Genç kız başvuruda bulunmadan hastaneden çıkmış. Josh kızın tıbbi kayıtlarına ulaştı. Kendisi için sahte bir isim vermiş ama en yakın akrabası olarak Brad Spears diye birinin ismini yazmış ve o isim aramada çıktı. Brad’i buldu, adam ona yıllar önce ortadan kaybolan arkadaşının gerçek ismini verdi. Kadının adı Lydia Van der Kamp. Teksas’ta yaşıyordu ve görünüşe göre hamileliğini ailesinden saklamıştı.”

Kalbimin atış hızı artmaya başladı. “Lydia benim anem mi?”

Reed başıyla onayladı. “Öyle görünüyor. Lydia dindar ailesinden kaçıp New York’a geldiğinde, bu Brad denilen adamla mektup arkadaşısıymış. Brad bebeğin babası değil ama ona karşı bir şeyler hissediyormuş. Planları Lydia’nın kalması, bebeği doğurması ve sonra da birlikte kaçmalarıymış. Olayların biraz puslandığı kısım da burası. Lydia bir sebepten kararını değiştirmiş. Brad’e haber vermeden bebeği de alıp hastaneden kaçmış ve Brad’in de bildiği bu

kadar. Kısa süre sonra da sen kilisede bulunmuşsun. Josh, Houston'da bir Lydia Van der Kamp buldu. Bölgedeki o isme sahip tek kişiydi. Tam da o sırada sen bana Astros bataniyesine sarılı hâlde bulunduğunu söyledin. Bu da Teksas bağlantısını kuvvetlendirdi."

Ağzımı elimle kapadım. "Aman Tanrım."

"Josh o zamandan beri Teksas'ta ve Lydia'nın çocuklarıyla konuşuyordu."

"Çocukları mı?"

Kardeşlerim mi var?

Reed hafifçe gülümsedi. "Evet. İki oğlu var. Annelerinin, genç bir kızken New York'taki bir kilisede bir çocuğu terk ettiğini kısa süre önce itiraf ettiğini doğruladılar. Henüz bir şeyleri kanıtlamak için kan testi yapmadık, fakat anneni bulduğumuzu söylemek yanlış olmaz sanırım."

Neye benzediğini bilmek istiyordum. "Fotoğrafı var mı?"

"Ne yazık ki hayır, yok. Fakat senin için alabilirim."

Tüm bunları sindirirken başımı tekrar tekrar sallıyordum. "Tamam..." dedim.

Bana başka bir şeyi söyleme konusunda tereddüt ettiğine dair bir hisse kapıldım.

"Dahası mı var?"

Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. "O ölüyor, Charlotte."

Kalbim ufalanıyormuş gibi hissettim. "Ne?"

"Az önce aldığım telefonda bazı üzücü haberler verildi. Görünüşe göre Lydia Crohn hastalığından mustaripmiş, çok genç yaşta çok kötü etkilemiş. Sklerozan kolanjit diye bir şeyi varmış, bu da karaciğer yetmezliğiyle sonuçlanmış. Şu anda yaşam destek ünitesine bağlı ve kurtulması beklenmiyor."

Annem ölüyor mu? Daha çok genç.

"Aman Tanrım. Bu ne demek oluyor?"

Duraksadı. "İkimiz birlikte Teksas'a gidiyoruz demek oluyor."

Bölüm 31

Reed

Onu bu duruma sokmaktan nefret ediyordum ama alternatif neydi? Eğer Teksas'a gelmemiş olsaydı ömrünün kalanında pişmanlık duyacaktı.

Boğucu sıcaklıkta hastanenin önünde dururken, kapanan hava bu uğursuz güne katkıda bulunuyordu.

Charlotte girişe biraz kala durdu. "Henüz girmeye hazır değilim."

"İstediğin kadar bekleyebiliriz." Elimi omzuna koyarak, "Sana bir şey getirebilir miyim?" dedim.

"Sanırım biraz susadım."

"Haydi, kafeteryaya gidelim."

"Hayır. Ben dışarıda kalmak istiyorum. Bana içecek bir şey alıp buraya getirebilir misin?"

"Elbette."

Bugün Charlotte'un aklı kesinlikle başında değildi. Onu suçlayabilir miydim? Dışarı geri döndüğümde tanık olduğum şey bunu daha çok kanıtladı.

Şakır şakır yağmur yağıyordu. Elimde iki şişe suyla geri döndüğümde, Charlotte'un ben giderken dışarıda sigara

içen adamla dans ettiğini fark ettim. Birleşmiş elleriyle ileri geri hareket ederken gülümsüyor ve kahkahalar atıyorlardı.

Ne halt dönüyor burada?

Sonra jetonum düştü.

Bir yabancıyla yağmur altında dans et.

Bu fırsatı koyver gitsin listesinden bir maddenin üzerini çizmek için kullanmaya karar vermişti. Bunu yapmak için garip bir andı, fakat eğer Charlotte'u tanıyorsanız başka tür-lüsünü beklemeyeceğinizi bilirdiniz. Tam şu anda hissettiği stresten uzaklaşmak için bir şeye ihtiyaç duymuş ve almıştı.

Kıskançlığımın içime sızmasına izin vermemeye çalıştım.

Charlotte yaklaştığını görünce dans etmeyi kesti. "Bu adam beni eğlendirecek kadar iyiydi. Ona koyver gitsin lis-temi açıkladım."

"Endişelenme," diyerek gülümsedi adam. "Mutlu bir ev-liliğim var. Sıkıntı çıkarmak istemedim."

Yüzümdeki bakış barizdi herhâlde. "Alınmadım."

Charlotte ona döndü. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

"Benim için zevkti."

Uzaklaşmaya başladığımızda Charlotte'un kulağına fısıl-dadım. "Adı ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu amaca ters düşerdi."

Başımı iki yana sallayıp güldüm. "İşte suyun."

"Teşekkürler." Charlotte şişeyi açtı ve yarısını tek yudum-da içti.

Kapının hemen dışında birkaç dakika oyalandık ve sonra ona döndüm. "Hazır mısınız?"

Uzun bir nefes verdikten sonra karnını tuttu. "Olabilece-ğim kadar hazırım."

Kıyafetlerimizin suyunu sıktıktan sonra sadece ailesi ol-duğumuzu söyleyerek Lydia Van der Kamp'in odasına gir-memize kolayca izin verildi. Hiçbir şeyi sorgulamadılar bile. Çocuklarına rastlayacak mıydık emin değildik, ancak odası-na girdiğimizde bir hemşireyle yalnızdı.

Hemşire dost canlısı bir şekilde gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Charlotte, bakışları ağzından hortumlar çıkan, komadaki kadına odaklandı.

"Bayan Lydia'yı görmek için mi buradasınız?"

"Evet."

"Kızı olmalısınız. Birbirinize benziyorsunuz. Ben de yatak örtülerini değiştiriyordum."

"Söylediklerimizi duyabilir mi?" diye sordu Charlotte.

"Şey, ağır yatıştırıcı altında. Ne duyup ne duyamadığı pek net değil."

Hemşire gittikten sonra odanın köşesinde durarak Charlotte'a alan verdim. Lydia'nın yatağının kenarına doğru gitti.

Kadın yaşından çok daha yaşlı görünüyordu, büyük ihtimalle hastalığının yarattığı strestendi. Bir sürü boruya bağlıydı, hayatı ondan çekilip alınmışa benziyordu. Her şeye rağmen kızıyla benzerliğinin izlerini görebiliyordum.

Charlotte'un konuşmak için cesaretini toplaması epey zamanını aldı.

"Merhaba Lydia... Beni duyabiliyor musun bilmiyorum. Adım Charlotte ve ben... senin kızınım. Aslında seni daha yeni öğrendim. Hasta olduğunu öğrenir öğrenmez buraya geldim. Seninle farklı şartlar altında tanışmanın hayalini kuruyordum. Bu senin başına geldiği için üzgünüm. Çok gençsin. Bu hiç adil değil. Birbirimize ne kadar benzediğimizi görebiliyorum. Artık buz gibi sarı saçlarımın nereden geldiğini biliyorum."

Charlotte bana baktı. Gözleri parlıyordu, bunu onun yanında durmam için bir işaret olarak gördüm, rahatlatmam için bana ihtiyaç duyuyor diye düşündüm. O Lydia'yla konuşmaya devam ederken ben de Charlotte'un elini tuttum.

"Her neyse, buraya sana bir şey söylemek için geldim. Beni kilisede bıraktığın için nasıl bir suçluluk duyuyorsan,

hırakabilirsin. Her şey olması gerektiği gibi oldu. Çok sevdiğim iki harika ebeveynim var. Yani kötü bir şey yaptığını hissetme. Çok gençtin ve en iyisi olduğunu düşündüğün bir karar verdin. Kiliseyi seçtiğin için teşekkürler, yani, bir benzinlik ya da onun gibi bir yeri seçmediğin için. Orada benimle çok iyi ilgilendiler. Umarım beni duyabiliyorsundur. Herkes huzuru hak eder ve bunun sana onu vermesini umuyorum. Beni doğurmayı seçtiğin için teşekkürler. Bunun için sana daima minnettar olacağım. Bana hayat verdiğin için seni hep seveceğim.”

Charlotte başını nazikçe yatağın kenarına, Lydia'nın neredeyse cansız bedeninin yanına koydu. Lydia'nın elini alıp tuttu.

Birkaç dakika sonra Charlotte sıçradı. “Şunu gördün mü?”

“Neyi?”

“Az önce elimi sıktı!”

“Görmedim. Ama eğer sen hissettiysen, bu harika.”

“Umarım bu beni duyduğu anlamına geliyordu.”

İki elimi de omuzlarına koydum. Ben de öyle umdum. Charlotte için içim acıyordu. Annemle ilk defa karşılaşmamızın bu şartlar altında olduğunu hayal edemiyordum. Charlotte çok güçlüydü ve ben onunla cidden gurur duyuyordum.

Dışarıda yağmur altında Charlotte'la dans eden sigaracı aniden kapıda belirdi. O niye buradaydı?

“Yardım edebilir miyim?” diye sordum.

“Değişir. Annemi hayata geri döndürebilir misin?” diyerek odaya girdi.

Charlotte donakaldı.

“Senin kim olduğunu anladım, Charlotte. O dedektif gittiğinden beri her gün seninle ilgili konuşuyorduk. Dışarıdayken tanıdık geldiğini düşündüm ama şimdi annemin

gençliğine benzediğini için olduğunu fark ettim. Zaten tanıştık... ama ben Jason... kardeşin."

Charlotte ona sarılırken gözleri yaşlarla doldu. "Aman Tanrım. Merhaba."

Jason'ın Charlotte'un sırtına doladığı elleri de biraz titriyordu. Baca gibi kokuyordu, fakat onun hakkındaki ilk izlenimime göre düzgün birine benziyordu.

Bu epey gerçeküstüydü. Babasına benziyordu herhâlde, çünkü bu kara saçlı adamın Charlotte'un kardeşi olduğunu hayatta tahmin etmezdim.

"Ne kadar zamandır böyle kötü durumda?" diye sordu Charlotte.

"Yaklaşık bir aydır."

"Hiç umut var mı?"

Jason kaşlarını çattı. "Korkarım yok. Şu esnada makinelere bağlı. Bazı zor kararların tam ortasındayız."

Charlotte, Lydia'nın yanındaki yerine geri dönüp Jason'a baktı. "Ben çok üzgünüm."

"Seni sevdi, Charlotte. Bize senden bahsedeli çok olmadı. Annem seni aramaya korktu, çünkü ondan nefret ediyorsundur diye düşündü. Fakat seni yüreğinde taşıdı."

Charlotte'un her an akacakmış gibi görünen gözyaşları yeni bulduğu kardeşine bakarken yüzünden aşağı akmaya başladı. "Kalabilir miyim? Yani... ben... ben onunla zaman geçirmek istiyorum. Ve seninle. Diğer kardeşimle de. Eğer sorun olmazsa?"

Adam gülümsedi. "Annem de bundan hoşlanırdı. Aslında, dünyadaki hiçbir şeyin ona senin bugün burada olmandan daha fazla huzur getirebileceğini sanmıyorum."

"Ne kadar zamanı var?"

Jason annesinin —annelerinin— yatağının diğer tarafına geçti ve kadının elini tuttu. "Fazla değil. Haftalar... günler... belki saatler. Onu yaşam destek ünitesinden

çıkarmak için çabalıyorduk. İçimizde henüz zamanı olmadığını söyleyen bu his vardı.” Başını kaldırıp Charlotte’a baktı. “Şimdi mantıklı geliyor. Hepimiz seni bekliyorduk. O seni bekliyordu.”

“Selam,” diye fısıldadı Charlotte, bana bakarken gözlerini kırıştırarak uykuyu üstünden attı. Birkaç saat önce annesinin yanındaki tekli koltukta tortop olmuş ve uykuya dalmıştı. Saat neredeyse sabahın ikisiydi, Teksas saatiyle. Kollarını başının üzerine doğru esnetip kocaman bir şekilde esnedi. “Ne kadar zamandır uyuyorum?”

“Çok olmadı. Birkaç saat.”

“Jason gitti mi?”

Jason’la ilgili ilk izlenimimde haklı çıkmıştım. Epey düzgün bir adamdı. Charlotte uyurken birkaç saati birbirimizi tanıyarak geçirmiştik. Sadece yirmi iki yaşındaydı, ordu da dört yıl hizmet vermiş ve lise aşkıyla evlenmişti. Ayrıca Lydia’nın durumu kötüleştiğinden beri ona bakıcılık yapmıştı ve annesinin onun için dünyalara bedel olduğu belliydi. Başımı iki yana salladım. “Bize kahve almak için aşağı indi. Sen uyanırsın da kafan karışır diye ben fazla uzaklaşmak istemedim.”

Bana hüznle gülümsedi. “Nasıl oluyor da daha dün New York’ta patronumun kahvesini doldururken tek çocuk olduğumu düşünüyordum ve bu akşam ülkenin öteki yarısındayım, kardeşim patronuma kahve getiriyor tarzında bir kafa karışıklığı mı?”

Uzanıp dizini çaktım. “Aynen öyle, ukala.”

“Sen hiç uyudun mu?”

“Henüz değil. Fakat sen horlarken ben yakınlardaki bir otelden bize oda ayırttım.”

Charlotte tek kaşını kaldırdı. “Otel odası? Tekil yani, çoğul değil?”

“İki yataklı bir oda tuttum. Yalnız olmanı istemedim.”

Bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı. “Ya da... belki de yine senin için elbisemi kaldırmamı umuyordun?”

Jason odaya geri dönerek beni ona cevap vermekten kurtardı. Aslında tam bir buçuk saat boyunca kaç oda ayırtmam gerektiğini düşünmüştüm. Sonunda zaten onu çıplak gördüğümü, kadınlığını tattığımı ve aklımı bu kadında kaybettiğimi düşündüm. Çizgiyi zaten metrelerce geçmiştim, o yüzden onu teselli etmem ve yaşadığı bu zor zamanda yanında kalmam beni daha derine gömemezdi. Kardeşi taşıdığı karton kutudan bana bir kahve verdi, sonra Charlotte’a döndü. “Sana krema ve şekerli aldım. Nasıl içtiğinden emin olamadım. Annemle ikimiz hafif ve tatlı seviyoruz, o yüzden belki de tat duyusu da kalıtsal falandır diye düşündüm.”

Charlotte gülümsedi. “Bu harika. Teşekkürler.”

Jason yatağın öbür tarafına oturdu. “Ne kadar kalmayı planladığını bilmiyorum, ama biraz uyuman gerekiyordur. Küçük dairemde fazla yer yok. Karımla bir stüdyo dairede yaşıyorum. Ama istersen annemin evinde kalabilirsin. Anahtarları bende ve buradan fazla uzakta değil. Belki on beş dakikalık yol.”

“Sağ ol. Ama Reed bize yakınlardaki bir otelde oda ayırttı.”

“İyi bir kocan var.” Jason bana baktı. “Gerçi sanırım biraz uyusa iyi olur. Sen uyurken seni bir şahin gibi izliyordu ve senin uyanırken görüldüğün kadar gergin görünüyordu.”

İlişkimize hiç etiket koymadığımız aklıma bile gelmemişti. Bütün bu süre boyunca Charlotte’un yanında olduğum düşünülürse tahmini mantıklıydı.

“Ah. Reed benim kocam değil. O benim”—Charlotte bocaladı—“patronum.”

Jason tek kaşını kaldırıp kahvesinden bir yudum aldı. “Patron mu?”

“Evet. New York’ta patronum. Onun şirketinde çalışıyorum.”

“Bizi dışarıda dans ederken bulunca yüzünde beni öldürebilirmiş gibi bir bakış vardı ve seni uyurken izleyince... Öyle varsaydım.”

Charlotte bana göz attı ve sonra kardeşine döndü. “Bu... karmaşık.”

Jason pis pis güldü. “Öyle olduğunu tahmin ettim.”

Kahvelerimizi bitirdikten sonra Jason biraz uyumamızı önerdi. Charlotte tereddütlü görünse de hastaları gezecekleri sabah onda geri geleceğimizi söylediğinde kabul etti.

Telefonumdan yer ayırttığım otel hastaneden yürüme mesafesindeydi ve kayıt da kolayca oldu. İkimiz sessiz odada yalnız kaldığımızda, ikimizi iki koca yataklı bir yere koymanın akıllıca bir hareket olup olmadığını sorgulamaya başladım.

“Ben hızlıca bir duş alacağım,” dedi Charlotte.

“Aç mısın? Otelin yirmi dört saat oda servisi menüsü var. Bizim için bir şeyler sipariş edeyim mi? New York’tan ayrıldığımızdan beri bir şey yemedin.”

“Tamam. Evet. Sanırım yemeliyiz. Teşekkürler.”

“Ne istersin?”

“Sen ne alıyorsan.” Charlotte’un düşmüş omuzları ve sesindeki hüznü beni öldürüyordu.

“Yani iki double çizburger, büyük patates kızartması, milkshake ve tatlı mı?”

“Tabii.”

Takılıyordum, gerçi o kadar yemeği gerçekten istediğini sanmıyordum. O yüzden dikkatini veriyor mu diye

onu denedim. "Tamam. Ayrıca domuz parmağı ve sincap rostosu da söylüyorum."

Ona baktığımda, "Kulağa iyi geliyor," diye cevap verdi. Az önce söylediğim şey hakkında fikri bile yoktu.

Oda servisi, tam da Charlotte duştan çıktığında geldi. Servis mi hızlıydı, yoksa duşu mu gerçekten uzun sürmüştü emin değildim. İlk tabaktaki gümüş kapağı kaldırdım. "Tavuklu Sezar salatası mı?" Kapağı kapatıp ikinci kapağı kaldırdım. "Yoksa *penne alla vodka* mı?"

"Üzgünüm. Gerçekten aç değilim." İç geçirdi. Charlotte'un üzerinde kalın, beyaz otel bornozu vardı ve ıslak saçı havluy-la tepesinde toplanmıştı. Zaten iri değildi, fakat tüm onların içine gömülmüşken ufacık görünüyordu. Acı içimde olsa da göğsümdeki bir noktayı ovaladım.

"Buraya gel." Kollarımı açtım ve kollarımın arasına yürümekte tereddüt etmedi. Gözlerini kapadı ve ben ona sımsıkı sarılınca yüksek sesle bir soluk verdi. Sırtını sıvazladım. "Uzun bir gün oldu. İki gün. Biraz uyumalısın."

Kıpırdamak için hamlede bulunmasa da başını salladı. "Bana sarılacak mısın? Benimle uzan demek istedim."

"Elbette."

Birlikte yatak odasına gittik. Ayakkabılarımı ve gömleğimi çıkardım, pantolonumu ve beyaz atletimi çıkarmadan durdum. Charlotte'un desteğine ihtiyacı vardı, kışını dürten bir ereksiyona değil. Örtüyü geriye çekerek yatağa girdim ve kollarımı ona doğru uzattım. Saçındaki havluyu çıkarıp bana sokuldu, ıslak başı çenemin altına, kalbimin hemen üzerine yerleşti.

Bir şey söylemek, sözlü bir destek sunmak istedim. Fakat sözcükler boğazımda tıkanıp kalmış gibiydi. Onun yerine doğal hissettireni yaptım ve bir elimle sırtını, diğer elimle başını okşadım.

On dakika kadar sonra uykuya daldığını düşündüm ama o fısıldayarak konuşmaya başladı. “Bu armağan için teşekkürler, Reed. O gittiği ve onu asla tanımayacağım için kalbim binlerce küçük parçaya bölünüyor olsa bile, garip bir şekilde, ilk defa bütün parçalarımın bir arada olduğunu hissediyorum. Hep birkaç parçamın kayıp olduğunu hissedirdim.”

Başının tepesini öpüp ona daha sıkı sarıldım. “Benim için zevk, Charlotte. Sadece sağlık durumunun farklı olabilmesini dilerdim.”

Birkaç dakika sonra uykuya daldı. Ben uyanık kalıp kollarımın arasında huzurla uyuyuşunun keyfini sürmeyi seçtim. Öyle doğru hissettiriyordu ki. Sevdığım kadının göğsümde uzanması dışında hiçbir şey yapmamak ve hayatım buymuş gibi davranmak harikaydı.

Hayatımın bu olmasını her şeyden çok *istedim*.

Fakat Charlotte’un daha yeni tanıştığı bir kadının ölümünü izlerken hissettiği duygusal sıkıntıyı görmek, hayatımın bu olamayacağının apaçık bir hatırlatıcısıydı.

Bu kadın en sonunda bütün parçalarını bulmuştu ve ben asla geri veremeyebileceğim bir parçasını almayacaktım.

Bölüm 32

Charlotte

“Acı çekecek mi?”

Lydia'nın odasının dışında doktorlarla konuşurken Reed omzumu sıkıyordu. Jason zorlu kararlarla yüzleştiklerini söylemişti, ancak doktorların bu sabah yaşam destek ünitesini kapatmayı önerdiklerini duymak daha gerçek yapmıştı. *Çok gerçek.*

“Onu sakın ve rahat tutmak için yatıştırıcı ve ağrı kesici veriyoruz,” dedi Dr. Cohen. “Ventilatörü kapamadan önce dozu artıracamız, böylece hiç acı hissetmeyecek.”

“Onun ne kadar sürecektir... kendi başına nefes alabiliyor mu ki?” diye sordu Jason.

“Söylemesi zor. Her zaman istisnalar olur, fakat genel olarak, annenizin tıbbi durumundaki bir hastada, birkaç günden fazla dayanmasını beklemeyiz. Daha da az sürer.”

Jason yutkundu. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyordum. Reed ve ben, üç doktor geldiğinde sol tarafta duruyorduk, kardeşimse diğer tarafta yalnızdı. Gidip yanında durdum, elini tuttum. Bana bakıp başını salladı ve boğazını temizledi. “California’da üniversiteden gelecek

bir kardeşimiz daha var. Uçağı yarın. Bunu onunla konuşmak ve ayrıca ona annemizi görmesi için bir şans vermek için beklemek istiyorum.”

“Elbette,” dedi Dr. Cohen. “Acele etmeyin ve ailenizi bir araya toplayın. Sizi acele ettirmiyoruz. Anneniz şu anda rahat. Sadece bu noktada düzgünce iyileşmesinin mantıklı bir olasılığı yok. O yüzden an meselesi, siz ve aileniz için zaman doğru olmalı. Eğer acı çektiğini düşünseydim üstelerdim. Fakat bir, iki gün biraz düşünün.” Beyaz önlüğünün göğüs cebinden bir kartvizit ve bir kart çıkardı. Arkasına bir şeyler yazıp Jason’a uzattı. “Cep telefonum arkasında yazıyor. Eğer sizin ve ailenizin herhangi bir sorusu olursa beni arayın. Ne zaman olursa olsun. Yarın sabah kontrol etmek için geri geleceğim.”

Hepimiz teker teker, “Teşekkürler,” dedik.

Doktorlar gittikten sonra koridorda birkaç dakika daha konuştuk, ardından Lydia’nın odasına geri döndük. Jason’ın biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu hissettim, o yüzden Reed’den benimle yürüyüşe çıkmasını istedim ve kardeşime öğle yemeği alacağımızı söyledim.

Hastanenin dışındaki Teksas havası ağırdı. İkimiz de binanın etrafındaki kaldırımda yan yana yürürken düşünceler içinde kaybolmuş gibiydik. “Iris’i aramam lazım,” dedim. “Sadece birkaç aydır orada çalışmama rağmen izin aldığım için korkunç hissediyorum, ama gidemem de.”

“Elbette. Konuşmak istemiyorsan onu aramana da gerek yok. Ben onunla sürekli konuşuyorum ve neler olduğunu biliyor. Iris seni işe almadan önce uzun zamanlı bir geçici elemanımız vardı, o yüzden ajansı arayıp otuz günlük anlaşma için uygun mu diye sordum. Burada biraz zamana ihtiyacın olacak diye düşündüm...” Bana baktı. “...ve sonrasında.”

“Teşekkürler.” Başımı iki yana salladım. “Sana her şey için nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilmiyorum, Reed.

Onu bulduğun için, beni buraya getirdiğin, benimle kaldığın, ben uyurken bana sarıldığın için. Sensiz bunların hiçbiri mümkün olmazdı.”

“Bana teşekkür etmeyi kes, Charlotte. Eğer roller tersine olsaydı sen de benim için aynı şeyi yapardın. Bundan eminim.”

Rahatlatıcı bir sessizlik içinde hastanenin etrafında iki tur attık. Fakat Reed’in benim için yaptığı onca şeyi düşünmeden duramadım. Roller tersine olsaydı ve ona yardım edebilecek olsaydım, ederdim, o konuda haklıydı. Bu da bana önceki ilişkimin değerini düşündürdü.

Eski nişanlımla geçirdiğim dört yılın ardından, ben hastayken Todd bana Çin restoranından tavuk çorbası getirirse şanslıydım. Ayrıca evime gelirken restoranın önünden geçmesi gerektiği hâlde. Reed kendi hayatını beklemeye almıştı çünkü ona kendi hayatımda ihtiyacım vardı. Otel ayarlamalarını ne zaman yaptığından ya da Iris’le ne zaman konuştuğundan bile emin değildim. Ben uyurken yapmış olmalıydı, böylece ben uyanırken bütün dikkatini bana verebiliyordu. Biz birlikteyken de zamanını telefonunu kurcalayarak geçirmediğini fark etmiştim. Todd’un benim için yapamadığı başka bir şeydi. *Tanrım, şu Allison tam bir aptal.* Reed tamamen ve koşulsuzca kendini veriyordu—bana bile, kalbini vermeyi planlamadığı birine.

Ne yazık ki ne kadar cömert olduğunu düşündükçe, zaten vaktini çokça ele geçirdiğimi fark ediyordum. Reed normalde günde on ile on iki saat arasında çalışıyordu. Küçük seyahatimiz onu haftalarca geriye itmişti. “New York’a geri dönmelisin. Ben kendi başıma iyi olacağım.”

“Gerçekten... ben iyiyim.”

Reed bunun *saçmalık* olduğunu söyleyen bir yüz ifadesi takındı. “Sana söylemekten nefret ediyorum ama sen normal günde bile iyi değilsin, Darling.”

Kahkaha attım. “Bu doğru, ama burada kalıp sonsuza kadar elimi tutamazsın. Ne kadar uzun süreceğini bilmiyoruz. Haftalar bile sürebilir.”

Reed durdu. Ancak birkaç adım gittikten sonra yalnız yürüdüğümü fark ettim. Arkamı döndüğümde, “Burada seninle olmamı istiyor musun?” diye sordu.

“Elbette istiyorum, ama yapman gereken işler var. Benim için zaten çok şey yaptın.”

“Birçok işimi uzaktan halledebiliyorum.”

“Evleri göstermeyi yapamazsın.”

“Benim yerime yapacak çalışanlarım var. Bana ihtiyaç duyduğun sürece buradayım.” Elini uzattı. “Ve işin aslını istersen, elini tutmaktan keyif alıyorum.”

Elini tuttum ve aramızdaki mesafeyi kısaltmak için iki adım yaklaştım. Parmak uçlarımda yükselerek yanağını öptüm ve sonra kulağına fısıldadım. “Şu Allison... tam bir aptal.”

Houston'a geleli dokuz gün olmuştu ki Lydia Van der Kamp, Pazar günü saat 11:03'te hayatını kaybetti. Son nefesini verdiği anda Reed, Jason, en küçük kardeşim Justin ve ben yatağının yanındaydık. Ventilatörünü çıkarmalarının üstünden yirmi dört saat bile geçmemişti.

Hiçbir şey beni o an için hazırlayamazdı. Doktor, onun yasal olarak gittiğini duyurduktan sonra bir rahip gelerek birkaç kelime söyledi. Ardından hepimiz sırayla vedalaştık. Ben vedalaşırken Reed yanımda kalmayı teklif etti ama kendi başıma yapmam gereken bir şeymiş gibi hissettim.

O gitmişti ama konuştuklarımı ruhunun duyabildiğini umdum.

“Selam anne. Seni tanıdığım için öyle memnunum ki. Burada olduğum zaman boyunca uyanık olmadığın düşünülürse ‘seni tanıdığım’ dediğim için biraz deli olduğumu düşünüyorsundur herhâlde. Fakat seni tanıdım, çünkü senin yetiştirdiğin iki kardeşimle tanıştım. Sevgi dolu ve nazikler, iyi bir ebeveynlikle yetiştirildiklerini gösteren tarzda erkekler. Bizim sohbet etme fırsatımız olmasa da seni onların aracılığıyla tanıdım. Ve sen oldukça harikasin.” Yanağımdan akan yaşları sildim. “Benden vazgeçmenin senin için kolay olmadığını biliyorum. Kardeşlerim dedi ki beni o kilisede bıraktığın gün hep kalbinin bir parçasını almışım gibi hissetmişsin. Şey, ben de şu anda aynı şekilde hissediyorum. Kalbimin kısa süre önce bulduğum bir parçası az önce tekrar yok oldu. Sen son nefesini aldığında ortadan kayboldu. Bir gün tekrar buluşacağız ve birbirimizi bütün hâle getireceğiz.” Eğilip son bir defa yanağını öptüm. “O zamana kadar beni gözetten bir meleğim olacak.”

Sonunda odadan nasıl çıktığımı ya da hatta hastaneden çıkmadan önce kardeşlerimle vedalaşıp vedalaşmadığımı bile hatırlayamadım. Otele geri dönerken Reed iyi olup olmadığını sorup durdu. İyiydim sanırım. Bir hafta kadar bir sürede onu bulmam ve kaybetmemle sorunum kalmamıştı. Artık ağlamıyordum ve garip şekilde kendimden geçmiş hissetmiyordum. Fakat huzuru bulmak ve uyuşmak arasında fark vardı. Odamıza geri dönene ve duşa girene kadar idrak edemedim. Suyun altına tamamen giyinikken girmiştım.

Sıcak su sırtıma çarptı, kıyafetlerimi ağırlaştırdı. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve ağlamaya başladım. Omuzlarım sallanıyor ve vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu, yine de ilk yirmi ya da otuz saniye hiç ses çıkmadı. Fakat şişenin mantarının fırlaması gibi, her şey dökülmeye başladı. Çok fena ağladım. *Cidden fena*. Hasta edici, ulurcasına bir hay-

kırış boğazımdan boğukça çıktı. Ses benden gelmişe bile benzemiyordu. Yıgılmamak için duvara yaslandım.

Banyo kapısının açıldığını şöyle böyle duydum, fakat Reed'in varlığını gelip de küvette arkamda duruncaya kadar fark etmedim. Kollarını arkamdan belime doladı. "Sorun yok. Bırak çıksın. Ben seni tutuyorum."

Arkama yaslandım, ağırlığımı duvardan arkamda duran adama verdim ve başımı göğsüne yasladım. Öyle çok şey için ağladım ki Lydia'nın bu kadar genç yaşta ölüşüne, kardeşlerimin annesiz kalışına, annemin sesini asla duyamamış ya da gözlerini görememiş olmama, beni evlat edinen harika anneme. Her şeyi doğru yapmasına rağmen ona kalbimin sadece yüzde doksan dokuzunu verebiliyordum çünkü yüzde biri hiç tanımadığım bir kadına aitti.

Reed sadece orada durdu, tek eliyle beni ayakta tutarken, diğeriyle ıslak saçımı okşuyordu. Uzun süre o şekilde kaldık, ta ki su soğuyana kadar. En sonunda gözyaşlarım kurudu, arkamdan uzanıp suyu kapadı. Musluğu çevirdiğinde gıcırdadı. "Seni şu kıyafetlerin içinden çıkaralım."

Titreyerek onayladım.

Önümde dizlerinin üstüne çöküp pantolonumun düğmelerini açtı. Sırılsıklam kotu bacaklarımdan aşağı sıyrıldı, başını kaldırıp bana bakarak yumuşak sesle konuştu. "Omuzlarıma tutun. Bacağını çıkar."

Bana söylediğini yaptım, önce birini, sonra diğeri bacağımı çıkardım.

"Bütün kıyafetlerini çıkaracağım, böylece sana kuru bir şeyler giydirebilirim. Tamam mı?"

Yine başımla onayladım.

Reed ıslak külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi, içinden çıktım, bu defa talimat verilmesine ihtiyaç duymadım en azından.

"Kollarını kaldır."

Islak tişörtü başımdan çıkardı ve sütyenimin kopçasını açtı, ağır kıyafetlerimi gürültülü bir *tak* sesiyle küvetin içine bıraktı. O küvetten çıkarken ben hâlâ bir santim kıpırdamamıştım, bir havlu aldı ve sallayıp açtıktan sonra etrafıma doladı.

“İyi misin?” diye sordu tekrar.

Yine başımı salladım.

“Haydi. Seni sıcak tutacak bir şeyler giydirelim ve yorganın altına sokalım.”

En sonunda konuştum. “Ama sen de ıslaksın.”

“Sen iyice yerleştikten sonra ben kıyafetlerimi çıkarcayım.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ben beklerim.”

Reed’in gözleri benimkilere doğru kalktı, söylediğim şeyi düşünüyor gibiydi. Tereddütlü olsa da şu anda istediğim bir şeyi reddetmeyecekti. Gözlerini kapayıp başını salladı.

Klimadan gelen hava dondurucuydu, ıslak kıyafetler giymek katlanılmayacak kadar soğuk yapıyordu. Kuru bir havluyla sarmalanmış olsam da titredim. Reed donuyor olmalıydı, yine de göstermiyordu. Sırılsıklam gömleğinin düğmelerini açtı ve küvetteki kıyafet yığınının içine attı. İnce atleti peşinden gitti. Pantolonunun düğmesini açma konusunda tereddüt etti, bana bir defa daha baktıktan sonra açtı. Gözlerimi diktim, o devam edene kadar bekledim. Birini uzun bacağından aşağı indirdi ve sonra diğerini de indirdikten sonra çıkarmak için eğildi.

Tekrar ayağa kalktığında neden o kadar tereddüt ettiğini fark ettim.

Baksırından görünen kalın çıkıntı kalbimi hızla attırdı.

Reed, ıslak kumaşı iten ereksiyonuna baktı. Güzel yüzü bir kaş çatışla bozuldu. “Üzgünüm. Benim... benim elimde değil.”

“Uzgün olma,” diye fısıldadım. “Asıl böyle olmasaydın hayal kırıklığına uğrardım.”

Yüzümü araştırdı, yutkundu ve sonra uzanıp başparmaklarını baksırının kemerine taktı.

İç çamaşırını çıkarırken nefesimi tuttum. Kaya kadar sert aleti özgür kalınca karnının alt kısmına doğru uzandı. Odanın dondurucu olması ve bir yığın ıslak kıyafetin arasında durmamız önemli değildi, birdenbire bütün bedenime sıcaklık yayıldı.

Reed, muhteşem vücudu üzerinde gezinen gözlerimi izledi. Bu kadar kusursuz bir bedeni hiç görmemiştim. Belirgin karın kasları, geniş omuzlar, ince bir bel ama gözlerimin dönüp durduğu şey inkâr edilemez sertliğıydi. Bilinçsizce dudaklarımı yaladığımda Reed inledi. “*Lanet olsun, Charlotte. Bana öyle bakma.*”

Gözlerim gözleriyle buluştu. “Nasıl?”

“Eğer dizlerinin üzerine çöküp aletimi emmeni söylersem bu kendini iyi hissettirecekmiş gibi. O deli gibi özlediğim gülümsemeni tatlı yüzüne geri döndürecekmiş gibi.”

Başımı eğdim ve sonra kirpiklerimin altından baktım. “Başka neyin beni gülümseteceğini düşünüyorsun?”

“*Charlotte...*” diye uyardı.

Ruh hâlimiz farklı bir yöne kayıyordu. İkimiz de hissettik. Hava gerginlikle çatırdadı. Duygularımın bu kadar kısacık sürede, ağlarken bana sarılmasına ihtiyaç duymaktan, içimde olmasına ihtiyaç duymaya atlayabilmesi epey deliceydi. Şu anda dengesiz bir ruh hâlinde olduğumdan oldukça emin olsam da ikimizin arasında olan hiçbir şeyden pişman olmayacağımdan da emindim. Kıvılcımı neyin tutuşturduğu önemli değildi, ben yakışını hissetmek istiyordum.

Ona doğru tedirgin bir adım attım. Bana kalbini asla vermeyebilirdi, ama en azından bir günlüğüne o benimmiş gibi davranmak istedim. Geçtiğimiz hafta aramızda oluşa

yakınlık, ben düşmeye hazırken beni ayakta tutma şekli, gerçek bir çiftmişiz gibi hissetmek kolaydı. Gerisini de hissetmek istiyordum. Kalbim göğüs kafesime çarptı. “Seni istiyorum, Reed. Bu akşam acı verici olmayan bir şeyi hissetmek istiyorum.” Bakışlarım aletinin geniş başına kaydıkdan sonra tekrar yukarı döndü ve gözlerimiz buluştu. “Şey, o şey de acı verici olabilir, ama farklı türden bir acı.”

Reed’in burun delikleri genişledi. Kilitli bir kapının arkasından kırmızı pelerinin sallanışını izleyen bir boğaydı âdeta. Çitin kapılarını ardına kadar açmak ve saldırışını görmek istedim. Etrafıma sardığı havlunun düğümüne uzandım ve gevşettim, yere düştü.

Reed’in gözleri üzerimde gezinirken çenesindeki kas seğirdi. Sesi boğuktu. “Bunu istemiyorsun, Charlotte. Anlamıyorsun.”

“İşte orada yanıliyorsun, Reed. *Anlıyorum*. Geçen haftadan sonra, herkesten daha iyi anlıyorum. Çünkü annemi hiç tanımamış olmaktansa onunla geçirdiğim acıyla biten bu dokuz günü tercih ederim. Geçirdiğimiz zamanın daha kısa veya daha zor olması umurumda değil, ben sadece neye sahip olabilirsek onu istiyorum.”

Göğsü yükselip alçaldı. “Dokuz günde mahvoldun. Eğer şanslı değilsem dokuz yıl sonra olacakları bir düşünsene.”

Aramızdaki mesafeyi kapadım, artık tenlerimiz birbirine değiyordu ve başımı kaldırıp savunmacı bir şekilde baktım. “O dokuz yılda sahip olabileceğimiz şeyleri düşün.”

Başını eğdi. “Seni incitemem, Charlotte. Yapamam işte.”

Yine kayıp gittiğini hissettim. Uzun zamanlı bir şeyden bahsedildiği anda pencere kapanmaya başlıyordu. Reed bana bağlanmayı içerecek hiçbir şeyin sözünü vermeyecekti çünkü ondan ihtiyaç duyacağım şeyi karşılayamayacağını düşünüyordu. Fakat bu akşam ona ihtiyacım vardı, nasıl olursa olsun. Hangi yönden, şekilden ve formdan olursa

olsun. Hangi parçasını vermeye razıysa onu alırdım, o parça kalbi olmasa bile. “O zaman bana sadece bu akşamı ver. Sana *ihtiyacım* var, Reed. Unutmama yardım et.” Yalvarmaktan gocunmadım. “*Sadece bir gece.*”

Gözlerini dikip bana baktı. İçinde verdiği savaşı görebiliyordum. İbreyi benden tarafa çevirmek için sözcüklerden daha fazlasına ihtiyacım olabileceğine karar vererek aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıp aşağı uzandım ve başparmağımı parlayan, şişmiş aletin başında nazikçe gezdirdim. Sonra parmağımı dudaklarıma doğru kaldırıp zevk suyunu emdim. Reed'in gözleri parladı. Başını geriye doğru atıp, “*Kahretsin,*” diye kükredi.

Birden sırtımı düşün duvarına çarptım. Reed ellerini iki yanımdan duvara dayadı, nefes alıp verişimi kontrol edemiyor gibiydim. “İstediğin bu mu?” Başını eğip meme ucumu emdi.

Sertçe.

Dudaklarım aralandı ve bir inilti sorusunu cevapladı.

Isırdı ve sızlayan meme ucumu dişlerinin arasına alıp çekti. “İstediğin bu mu? *Bana cevap ver.*”

“Ben... ben seni hissetmek istiyorum.”

Başını kaldırıp bana bakınca yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. Burunlarımız birbirine değiyordu. “Bir geceliğine beni hissetmek mi istiyorsun? *Günlerce* beni hissetmeni sağlayacağım.”

Reed ağzını benimkine yapıştırarak şok içindeki nefesimi yutuverdi. Saçımı yumruklarına doladı ve başımı eğip öpüşmemizi derinleştirmek için kullandı. Ten teneydik, duvara dayalı hapsolmuştum, saçımı sıkıca tutuyordu—yine de yeterli değildi. Bu adamla bir olmaya dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım vardı. Doğru hissettiren tek şeydi.

Kollarımın ikisini de boynuna doladım, bacaklarımı kaldırıp beline sardım. Aletini bana sertçe dayadı, klitorisimdeki

sürtünme neredeyse aklımı yitirmeme sebep olacaktı. Dilimi emişiyle eş zamanlı olarak penisini yukarı aşağı sürüyordu, gözlerim geriye doğru döndü sanki. Hayatımda hiç bundan daha çok tahrik olmamıştım, birisine hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Bacaklarımın arası sıırsıklamdı ve bunun duşla hiç alakası yoktu.

Reed ağzıma doğru homurdandı. “Kondom yok, seni engelsiz istiyorum.”

“Tanrım, evet.”

Dudaklarını benimkilerden ayırdı ve gözlerimin içine bakabilecek kadar geriye çekildi. Nefes nefeseydi, kendini dizginleyip beni incelerken yüzü şehvetten pusluydu. Söylediği şeyle gerçekten sorunum olmadığından emin oluyor gibi görünüyordu.

Onu temin etmek için, “Hap kullanıyorum,” dedim.

Acı verici birkaç saniye için gözlerini kapadı ve yeniden düşünüyor olabileceğini aklımdan geçirdim. Fakat bundan daha çok yanılamazdım. Başını iki yana salladı.

“Seninle tanıştığımız o ilk günden beri içinde olmanın fantezisini kurdum. O ufacık siyah elbisenin içinde, sana gösterdiğim çatı katında geziniyordun, tamamen masummuşsun gibi numara yapıyordun. Seni dizime yatırıp vaktimi boşa harcadığın için kışını tokatlamak istedim.” Pis sırtışıma hâkim olmam imkânsızdı. O gün bana *tam da* dediği şeyi yapmak istiyor gibi hissettirmişti. Özel dikim takımı ve düzgün papyonunu ile çelişen tehlikeli bir enerjiye sahip olduğu hissini canlı bir şekilde hatırlıyordum. O sırada hayal ediyorum sanmıştım.

“Yapmalıydın. O mekânın sunduğu lüks imkânların arasında böyle bir seçenek olduğunu fark etmemiştim.”

“*Blake*’in çiçek yolladığı şu gün.” Adını bir küfürmüş gibi söyledi. “Eve gittim ve o piç kurusu pencereden izlerken seni arkadan becerdiğimi hayal ederek otuz bir çektim. Sen

eğilmiş ve cama dönük olurdun, böylece o seni görebilirdi, ama yüzünün iki yanını da ellerimle kapardım, böylece içindeki *benim aletim* olsa bile senin rahatlayışını izleyemezdi. Senin başka bir adamla olduğunu düşünmekten işte *o kadar nefret ediyorum.*”

İtirafı ağzımı açık bıraktı. Bana ilgi duyduğunu, hatta bana karşı hisleri olduğunu biliyordum ama benim ona karşı hissettiğim gibi bana karşı takıntılı olduğunu itiraf ettiğini duyacağımı hiç düşünmemiştim. Bu cüretkârlığımı ateşledi.

Ellerimi omuzlarından saçlarına kaydurdım, parmaklarımı ıslak tutamların arasına karıştırdım. “Eğer istiyorsan onu yapabilirim. Onu arayabilirim ve...”

Reed lafımı yarıda kesti. “*Yapma.* Başka bir adamı aramaktan bahsetme. Bu akşam olmaz.”

Aşağı uzanıp aletini sıvazladı, vajinama doğru yönlendirdi. Tekrar gözlerimin içine baktı, dudaklarımız birbirine değerken konuştu. “Bu akşam... bu akşam sen benimsin.”

Dudaklarını dayadı ve kendini nazikçe ama sabırlı bir şekilde içime itti. Bilinçsizce gözlerim çırpınarak kapandı.

“Aç, Charlotte.” Sesi boğuktu.

Gözlerimi açtım ve bakışlarımız kenetlendi.

“Gözlerini açık tut. Seni görmeme izin ver. Aletimi içine alırken güzel yüzünü izlemek istiyorum. Bunu rüyalarım da görmekten daha güzel olan tek şey gerçek hayatta görmek.” Birkaç defa içeri dışarı kaydırды. “*Kahretsin.* Çok iyi hissettiriyorsun.”

Seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Reed kalın ve uzundu. Vücudum bir eldivenmişçesine onu sıkıyordu. Gülümsedim. “Sen de... *büyük* hissettiriyorsun.”

Reed de gülümsedi. Manzara nefes kesiciydi. O içimdeydi ve zamandaki o anda, dünyadaki hiçbir şeyi dert etmiyormuş gibi göründü.

Ellerini aşığı kaydırıp popomu avuçladı ve ayarlamak için beni kaldırdı. Kalçamın ufak eğimi içimde daha derine kaymasına izin verdi. Yoğun konsantrasyonuyla gülümsemesi soldu. *"Lanet olsun."*

Aşığı uzanıp iki parmağıyla klitorisimi ovalamaya başladıığında ürperdim. İkimiz de çok uzun dayanamayacaktık. Vücudum karıncalandı ve bacaklarım titremeye başladı. Reed gittikçe daha sertçe darbeler yapıyordu. "Seni doldurmak istiyorum. Menimi öyle derinlerine pompalamak istiyorum ki bir parçam her zaman içinde olsun."

Tanrım. Çok edepsiz, aynı zamanda da çok güzel.

Orgazmın kucağına düşünce adını söyleyerek inledim. Tırnaklarım sırtına saplandı, vücudum titremeye ve seğirmeye başladı, etrafımdaki dünyayı yitirdim. Biz tüneldeydik, sadece ikimiz vardık ve dünyanın kalanından gizliydik. Reed gözlerimin içine baktı ve bedeninden çok daha fazlasını vermek için kendine izin verdi. Daha önce hiç tecrübe etmediğim bir seviyede bağ kurduk; zihinlerimiz, bedenlerimiz ve ruhlarımız kusursuz bir uyum içindeydi.

Vücudum gevşemeye başlayınca Reed kendini tutmayı bıraktı. İçime daha acımasızca girdi, ta ki sıcak zevk sıvısıyla beni doldururken vücudu kaskatı kesilinceye kadar.

Tek kelimeyle enfes. 4 Temmuz havai fişeklerinden çok daha iyiydi.

Sonrasında da uzun bir süre içeri dışarı hareket ettirmeyi sürdürdü, beni öpüyor ve durmadan ne kadar güzel olduğumu söylüyordu. Kendimi kemiksiz gibi hissediyordum, soluğumu toplarken canım pahasına tutundum. Reed boynumu, köprücük kemiğimi, yanaklarımı, hatta göz kapaklarımı bile öptü. Bu an öyle mahremdi ki sanki kendi küçük baloncuğumuzun içinde yaşarken dış dünyadan korunuyorduk.

Ancak en sonunda kendini dışarı çekti ve beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Bu akşam için teşekkürler, Charlotte.”

Görünüşte bu söylenecek masumca bir şeydi, hatta tatlıydı. Ancak o küçük baloncuğu tamamen patlattı. Reed bana bu akşam için teşekkür ediyordu çünkü yarın hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Bölüm 33

Reed

Ne halt ettim ben böyle?

Az önce olanlardan pişmanlık duymak istemedim. Pişman olmak bunun bir hata olduğu, bizim yanlış bir şey yaptığımız anlamına gelirdi. Charlotte ile aramızda olan şeyse... yanlışın tam tersiydi. Hatırlayamadığım kadar uzun süredir hiçbir şey o kadar doğru hissettirmemişti. Fakat bu aptalca olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir gece.

Charlotte bir gecelik tarzda bir kadın *değildi* ve söylediğimiz şey bu olsa da sadece sonunda onu daha çok incitecektim. Şimdi kan, şişen aletimi terk edip tekrar beynime döndüğü için bunun acı verecek kadar farkındaydım.

Son dokuz gecedir, o uyuyana kadar ona sarıldığım o ilk geceden beri, Charlotte'tan sonra yatmaya çabalamıştım. Ne kadar bitkin olursam olayım o tamamen sızana kadar beklemiştim ve sonra kanepede uyuyakalmışım gibi davranmıştım. Aramıza azıcık mesafe koyabilmek için yapabileceğimin en azı buydu. Fakat az önce yaptığımız

şeyden sonra dizüstü bilgisayarımı alıp çalışıyormuş gibi davranmam boktan bir şey olurmuş gibi hissettirdi. İkimiz de uyumak için üstümüzü değiştirdikten sonra gariplik hissi çarpıverdi.

Charlotte odadaki iki büyük yataktan birine girince ıslak saçımı kurulamak için bir havlu alarak oyalandım. Daha fazla zaman kazanmak için bavulumu kurcalamaya başladığımda yüksek sesle iç geçirdi.

“Benimle yatağa girmekten kaçınmak için bütün kıyafetlerini çıkarıp tekrar mı katlayacaksın?”

Elbette, biliyordu.

Gülerek bir tişört aldıktan sonra gidip yatağın kenarına oturdum.

“Nerede uyusam bilmiyorum.”

Sırıttı. “Deme...”

“Ukala.”

“Yatağa gir, Reed.” Yorganı kenara çekti. “Şüphelen var-sa diye diyorum... *Bu yataktan* bahsediyorum.”

İşin aslı, dünya üzerinde olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu. Ayrıca boş versene, bir gece banyodaki bir saatten daha fazlaydı. İkinci defa sormasına gerek yoktu. Gidip ışığı söndürdükten sonra yatakta ona katıldım. Yatakta pozisyonumuzu almamız, ona dokunmanın her zaman hissettirdiği gibi doğal geldi. Ben sırtüstü uzandım ve Charlotte da omzumun üstüne doğru sokuldu. Kolumu ona doladım ve saçlarını okşadım.

Birkaç dakika sonra, “Tanrı’ya inanıyor musun, Reed?” diye sordu.

Teşhisimden sonraki aylarda tam da bu soruyu düşünüp durmuştum. İnandığımdan emin değildim. Fakat sonra inanmamaktan korktuğumu fark etmiştim, yani bu da korkulan bir şeye inandığım anlamına geliyordu.

“İnanıyorum.”

“Cennete inanıyor musun?”

“Sanırım.”

“Köpekler de oradalar mıdır sence?”

Karanlıkta gülümsedim. Tipik Charlotte. Cennet ve cehennemnin varlığıyla ilgili felsefi bir tartışmaya girdiğimizi sanmıştım ve o köpeklerin nereye gittiğiyle ilgili endişeliydi.

“Bence oradalar. Özellikle endişelendiğin bir köpek mi var?”

“Richard Stamps.”

“Kim?”

“Eski köpeğim. Ben on yedi yaşımdayken öldü. Adı Richard Stamps’ti.”

“Ona birinin adını mı verdin?”

“Sayılır...”

İsteksizliğine bakınca bir hikâyesi olduğunu anladım. Eşsiz biçimde Charlotte’u yansıtan bir hikâye olacaktı.

“Dökül bakalım, Darling. Adını nereden aldı?”

“Darling, büyük *D* ile mi yoksa küçük *d* ile mi?”

“Banyoda olanlardan sonra *küçük d*’yi içeren hiçbir şeyden bahsetmeyeceğiz.”

Kıkırdadı. *Tanrım, bu sese bayılıyorum.*

“Gülmeyeceğine söz verir misin?” dedi.

“Kesinlikle hayır.”

Göğsüme vurdu. “Anaokuluna giderken Vatandaşlık Yemini’ni öğrendik. Okumayı daha yeni öğrendiğimiz ve yemindeki kelimelerin çoğu da büyük kelimeler olduğu için öğretmen bize her seferinde bir cümle öğretti. Hatırladığım için gerçekten gururluydum. O yüzden bir gece ailemin verandadaki bayrak direğine taktığı bayrağı çıkardım ve yemekten sonra ayağa kalkıp ne kadar akıllı olduğumu gösterdim.”

“Devam et...”

Yatakta oturdu. Karanlıktı ama göğsüne koyduğu elini görebiliyordum. “Amerika Birleşik Devletleri’nin bayrağına

ve *Richard Stamps*'in cumhuriyetine, Tanrı'nın hükmünde, bölünmez, herkes için bağımsızlık ve adaletin olduğu bir ulusa bağlı olacağıma and içerim.”

Kahkaha attım. “*Temsil ettiği*” kısmını Richard Stamps diye mi anladın?”

“Ailem de bunun komik olduğunu düşündü. Aramızdaki küçük bir şakaya dönüştü. Babam ne zaman ane- me, “Önceki geceki partide tanıştığımız adamın adı neydi?” diye sorsa, annem hep, ‘Richard Stamps,’ derdi. O yüzden ailem yedinci yaş günümde bana bir yavru köpek aldığında adının Richard Stamps olması gerektiği barizdi elbette.”

“*Elbette.*”

“Benimle alay mı ediyorsun?”

Kahkaha attım. “Richard Stamps cennette, Charlotte. Benekli ve Leydi gibi isimleri olan diğer köpeklerin onun havalı ismini kışkandığından da eminim.”

Charlotte geri uzandı. Bu defa başını kalbimin üzerine yasladı. “Umarım annemle birlikte.”

“Öyle, güzelim. Öyle.”

Ondan sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Uykuya daldığını düşünmeye başladım. Fakat belli ki Richard Stamps'ten fazlasını düşünüyordu. “Tanrı neden birinin o kadar genç yaşta ölmesine izin verir ki?”

“Ben de oldukça uzun bir zamanı aynı soruyu sorarak geçirdim. Cevaba gelince, hiçbir fikrim yok. Birinin gerçekten cevabı olduğunu da sanmıyorum. Fakat cennetin buradan daha iyi bir yer olduğunu ve ölümün her zaman ceza olmadığını, bazen insanları acılarından azletmek için bir ödül olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.”

Charlotte bana bakmak için başını yukarı doğru kaldırdı. “Vay be. Bu çok güzel bir düşünce şekli.”

* İngilizcesi ‘for which it stands’, okunuşu itibariyle Richard Stamps gibi algılandığına atıfta bulunulmuş. (e.d.)

Yanağını avucuma aldım. "Lydia iyi bir yerde. Arkasında bıraktığı insanlar için daha zor."

"Kardeşlerimin yaşadığı şeyi hayal bile edemiyorum. Kalbimde bir delik varmış gibi hissediyorum ve ben onunla hatıralar bile oluşturmadım."

Duyguları havada asılı kaldı.

Başının tepesini öpüp ona sıkıca sarıldım. "Biraz uyu. Yarın ayarlamalar yapacağız ve uzun bir gün olacak."

Esnedi. "Tamam."

Tam sızmaya başladığım sırada fısıldadı. "Reed? Uuyor musun?"

"Uyuyordum..."

"Ben sadece bir şey daha söylemek istedim." Duraksadı. "Bence bir anıya hiç sahip olmamaktansa yıllarını bazen canını yakabilecek bir anıya kıymet vererek geçirmek çok daha iyi."

İnsanlar onu seviyordu. Erkekler, kadınlar, genci, yaşlısı, hiç fark etmiyordu.

Kabul salonunun arka tarafından, Charlotte'un yaşlı bir çiftle konuşmasını izledim. Cenaze başlamadan önce tanıdığı tek kişiler sadece erkek kardeşleriydi. Ancak bugün, insanlar cenaze evine başsağlığı dilemeye geldiğinde, herkesin ondan haberi oldu ve onunla birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra hepsi yüzünde bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Güne onun yanında durarak başlamıştım, desteğime ihtiyaç duyarsa diye yakınında olmak istiyordum. Fakat bir süre sonra, ona yeni bulduğu ailesiyle mahremiyet vermek için uzaklaştım. Charlotte'un annesi kızını desteklemek için dün gece uçağıyla gelmişti. Geç saatte akşam yemeği

yemiştik ve daha sonra Charlotte'un annesinin uçaktayken bir dergide okuduğu farklı bir restoranda tatlı yemiştik. O kadar zaman da Charlotte'un acayıplığının, *yaradılış mı yetiştiriliş mi* savaşında *yetiştiriliş* tarafında olduğunu fark etmeme yetmişti.

Nancy Darling benim oturduğum sıraya doğru yürüdü. Boynuna bağlamadan attığı ipeğe benzeyen şalı çekti ve yanımdaki temiz, boş yeri sildikten sonra oturdu. Nereye otursa bunu yaptığını fark etmiştim.

Çenemle Charlotte'u işaret ettim. "İyi gidiyor gibi görünüyor. Siz nasılsınız?"

"Burada olmak garip, ama iyiyim. Fazla yoğunlaşmadan önce Lydia'yla yalnız vakit geçirebildiğime memnunuz. Ona teşekkür edecek çok fazla şeyim vardı."

Başımı salladım. "Charlotte'un bugün nasıl idare edeceğinden emin değıldim. Zor bir hafta geçirdi. Ancak iyi gibi görünüyor."

"Ah. Çaylak hatası. Öğreneceksin," diye takıldı Nancy. Fakat şaka yapmıyordu. "Kızımın yüzündeki gülümsemenin seni kandırmasına izin verme. Onun için endişelenme sebep olan şey zor zamanlarda gösterdiği duygu değıl."

Charlotte'a gözlerimi kısarak baktım, tekrar gülümsemesini izledim. İyi gibi *görünüyordu*. "Ne demek istiyorsunuz?"

Nancy tereddüt etti. "İkiniz yakın görünüyorsunuz ve birlikte çalıştığınız için de onun etrafında benden daha çok bulunacaksınız. Yani belki de benim için ona göz kulak olabilirsiniz."

"Tamam..."

"Farkında mısın bilmiyorum, fakat Charlotte'ta bazı belirti göstermeyen terk edilme korkuları var. Evlat edinilen çocuklarda alışılmamış değıldir. Fakat her bireyin anksiyetesinin dışavurumu çok farklı olabilir. Terk edilme bir

travmadır ve travma sonrası stres bozukluğuna yol açar, çoğu insan bunu fark etmez.”

“Uzun süreli sorunlardan mustarip olduğunu fark etmemiştim,” dedim.

“Herkesin sorunları vardır. Charlotte’un kendininkileri gömmeye ve sonra gerçekte hissettiği hislerden kaçmak için fevri şekilde davranma eğilimi var.”

Lanet olsun. Fevri şekilde. Mesela bir anda ağırlarken duşta seks yapmak istemesi gibi.

“Bir kaybın acısını çeken insanlar için en zor zaman, genelde her şeyin bittiği zamandır,” dedi Nancy. “Hastanede gece nöbetleri veya aile bağlanmaları olmayacak. Her şey gömülür—kelime anlamı ve gerçek anlamıyla. Sonra etrafındaki herkes normale döner ve sen henüz hazır değilsindir. İşte tam da o zamanı düşünerek Charlotte için endişeleniyorum.”

“Yardım etmek için ne yapabilirim?”

Nancy bacağıma pat pat vurdu. “Sadece onun yanında ol. Hayatında en çok yanında olması gereken kişi seni arkada bırakıp gittiğinde, insan biraz ürkek olmaya meyilli oluyor. Şu Todd denilen gerzекle olan ilişkisi de insanların etrafında kalacağını inanmasına yardım etmedi. Charlotte’a sunabileceğimiz en iyi şey devamlılık olacaktır—bize en çok ihtiyaç duyduğu anda güvenilir olmamız, ne şekilde ihtiyaç duyarsa duysun fark etmez.”

Bölüm 34

Reed

New York'a geri dönmüştük, fakat hiçbir şey işlerin Teksas'a gitmemizden önceki hâlini andırmıyordu bile. Her şey değişmiş gibi geliyordu.

Charlotte fazlasıyla ihtiyaç duyduğu izne çıkmıştı, Houston'da katlandıklarından sonra biraz kafasını toparlayacak zamana ihtiyacı vardı. Etrafta o olmayınca ofis tamamen cansızdı. Bir süre Poughkeepsie'de ailesiyle kalmaya karar vermişti ve bu fikrini canı gönülden destekliyordum. İsteksizce ancak çok ihtiyaç duyulan bir araydı, konu ona geldiğinde ne yapacağıma karar vermek için kullanmaya kararlı olduğum bir araydı. Bana değil de ailesine yaslanmayı tercih etmesi beni memnun etmişti. Onun yanında olmak istemediğimden falan değildi, onu teselli edebilmek için ölüyordum. Fakat Teksas'taki otel odasında yaptıklarımızdan sonra fiziksel olarak onun yakınlarında olmak çok fazla olmaya başlayacaktı. O etrafımdayken beynimin mantıklı kısmı işe yaramaz oluyordu. Ve vereceğim büyük kararlar için beynime ihtiyacım vardı.

Ofisimde yalnız kalınca, Charlotte'un annesinin sözleri kafamda tekrarlanıp durdu.

"Charlotte'a sunabileceğimiz en iyi şey devamlılık olacaktır—bize en çok ihtiyaç duyduğu anda güvenilir olmamız."

Nancy Darling'in, benim kızına sadece kısa süreli bir devamlılık ve güvenilirlik sunabileceğimden haberi yoktu, benim şimdi onun yanında olmam ileride Charlotte için zarar olacaktı. Charlotte kendisi için iyi olanı bildiğini sanıyordu. Gençti, zekiydi ve saftı. Benimle ilgili durum onun yapmaya çalıştığı kadar basit değildi. Birisiyle hiç zaman geçirmemektense sınırlı bir zamanı geçirmeyi tercih ettiğini söylemişti. O kararı şu anda kendisi için veremezdi. Herkesin sağlığı yerindeyken öyle şeyler söylemesi kolaydı. Sağlıksız olsaydım ve ağır ağır kötüleşmem hayatından yılları alıp götürseydi aynı şekilde hisseder miydi?

Dikkatli olmak zorundaydım. Seks yaparak çok büyük bir sınırı geçmiştik.

Yaşadığım müddetçe asla unutmayacağım inanılmaz, akıl uçuran, katıksız seks.

Ona sadece bir gecelik olacağını söylemiştim ve sözüme sadık kalıp her şeyi mahvetmemek için bir fırsatım vardı.

Eğer Charlotte'la uzun süreli bir birliktelik yaşamayacaksam, onunla bir daha seks yapmamam mühimdi. Tek seferlik kuralını bir bozarsak... oraya kadardı. Ondan sonra geri dönüş inanılmaz zor olacaktı. Bana daha da bağlanacağından bahsetmiyordum bile.

Fakat bana bağlanmasını istiyorum, değil mi?

Berbat olan kısım buydu işte. Charlotte'a duyduğum ihtiyaca boyun eğmenin bencilce arzusu ile onu bırakmanın akıllıca seçimi arasında öyle bir parçalanıyordum ki.

Bunu söylemekten nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum ama kardeşime ihtiyacım vardı. Max'in akli zamanın yarısında havadaydı. Kendine odaklıydı ve hayatımın

çok da içinde değildi. Charlotte'la ilgili konuda ona açılmamak kısmen benim kararımdı. Fakat işler gerçekten çıkılmaz hâle geldiğinde, son dakikada tavsiye için başvurduğum tek kişiydi.

Charlotte izinde olduğundan Max'le önceden planlanmamış bir toplantı için ofisimde buluşmak istemem için kursosuz bir fırsattı. Normalde bizi varlığıyla onurlandırdığı haftanın o tek günü olmasa da Max ona bıraktığım aceleci sesli mesajdan sonra beni görmek için özel bir seyahatte bulundu.

Bir kutu donut ve iki kahveyle ofisimden içeri girdi, çünkü acil konular belli ki donut gerektiriyordu. Max, bir sürü saçma sapan şey yediği hâlde hâlâ kaslı, taş gibi bir bedene sahip tanıdığım tek kişiydi.

Kızarmış hamurundan bir ısırık aldı ve ağzı doluyken konuştu. "Dostum... ölüyor musun? Beni en son ne zaman sadece konuşmak için aradın hatırlayamıyorum bile."

Ben hatırlıyordum. MS'i öğrendikten sonraydı. O, Max'i acil durum diye çağırdığım son seferdi.

"Otur kardeşim," dedim.

"Bu neyle ilgili?"

"Charlotte'la ilgili."

"Ona fena abayı yaktın. Büyükannem Teksas'ta annesini bulmasına yardım ettiğini, annesinin öldüğünü anlattı. Bu çılgınca. Charlotte nasıl?"

"Ailesiyle birlikte şehir dışında, biraz dinleniyor. Teksas yolculuğu beni de çok yordu, birden fazla şekilde."

Gözlerini kıstı. "Onu becerdin, değil mi?" İnkâr etmemiş olmam eklemesine yetti. "Seni şanslı piç kurusu."

Uzun bir soluk vererek, "Benim için bunu düşünmene ihtiyacım var, Max," dedim.

"Düşünülecek ne var?"

“Ne olduğunu biliyorsun. Teşhisim yüzünden onunla ilişkim olmasını, işleri bu kadar ileri götürmeyi hiç istemedim. Ortahğı fena becerdim.”

“Asıl *onu* fena becerdin. Bunda hiçbir sorun görmüyorum.” Bir donut daha alıp bana doğru salladı. “Sana başına gelen en iyi şeyden kurtulmanı ve sonra da deli gibi acı çekmemeni mi söylememi istiyorsun? Beni lanet olası bir sihirbaz falan mı sanıyorsun? Buna verilecek kolay bir cevap yok çünkü kıza âşıkısın, haksız mıyım?”

Derin bir nefes alıp verdikten sonra teslim oldum. “Tepeden tırnağı ona âşığım.”

“Öyleyse onunla *ol*. Seninle ilgili her şeyi biliyor. Kabul ediyor. Onunla *ol*, Reed.”

“Ya yapamazsam? Ya suçluluk çok fazlaysa? Onu nasıl bırakırım? Onu nasıl bırakacağımı söyle bana.”

“Mutlu bir orta yol yok. Ya onunla olursun ya da bırakırsın. Onu birdenbire bırak. Artık onu ayartma, arkadaş olmaya çalışma veya kahrolası kahramanı olma çünkü ikimiz de bunun saçmalıktan ibaret olduğunu biliyoruz. Sen o noktayı geçtin. Söylemekten nefret ediyorum, ama eğer bunu bırakmaya karar verirsen artık beraber çalışamazsınız. O bok işe yaramaz. Ona kaymaya devam edeceksin ve aynı durumla sonuçlanacak, bu adil değil. O yüzden lafı bırak da ne yapacaksan yap. Eğer bırakmaya karar verirsen ona yeni bir iş bulsan iyi edersin. O iyi olacak. İnan bana, onun yaralarını yalamak isteyecek tonla erkek var.”

O son kısmı beni test etmek için eklediğini biliyordum. Bunun beni delirteceğini biliyordu. Sözleri acımasızcaydı, fakat gerçek olduklarını biliyordum. Charlotte’la orta noktada yoktu. Ya tamamen vardım ya da tamamen yoktum.

“Max, sen dobra değilsen nesin bilmiyorum. Teşekkürler. Suratıma yediğim bu tokada ihtiyacım vardı.”

O gece dairemde yalnızken ufka doğru gözümü dikip bak-
tım, artık ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Emin
olduğum tek şey, Charlotte'la asla sadece arkadaş olama-
yacağımızdı. Hayatına devam edişini izlemek çok acı verici
olurdu. Charlotte Darling'i sonraki nefesimden daha çok is-
temeyeceğim tek bir an bile olmayacaktı.

Gece yarısını geçtiğinde cep telefonum çalınca, neredeyse
görmezden gelecektim ama onun olduğunu gördüm.

Açtım. "Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

"Uyuyamadım."

Sadece sesiyle vücudum karıncalandı, mesele ona geldi-
ğinde ne kadar güçsüz olduğumun göstergesiydi. Charlotte'a
bakmıyorken ya da sesini bile duymuyorken onu kesip atmayı
düşünmek çok daha kolaydı. O etrafımda değilken bile, sade-
ce birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünerek durmadan sertleş-
yordum.

"Uykusuzluk çektiğin için üzgünüm."

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

"Hayır. Hem uyandırmış olsaydın da önemi olmazdı.
Evde işler nasıl?"

"Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum, sanki hem bu-
radayım hem değilim. Nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmi-
yorum. Hayatımın çoğunu nereden geldiğimi merak ederek
geçirmiştım. Şimdi bu garip boşluk var. Fakat ondan da,
annemin ölümünden de fazlası var. Hayatımın bir dönüm
noktasındaymışım gibi hissediyorum, fakat seçeneklerimin
ne olduğunu bile bilmediğim, sadece bir şeylerin değişmesi
gerektiğini bildiğim bir nokta. Buna rağmen bu konuda dü-
şünecek veya hesaplayacak enerjim yok. Çoğu gün yataktan
çıkma bile istemiyorum."

“Bu dediğin depresyon, Charlotte. Çok iyi biliyorum çünkü ben de uzun süre çektim, özellikle de teşhisim konulduktan sonra, aklım en kötü senaryolara gidip dururken. İyi olacaksın. Söz veriyorum. Sadece üstesinden gelmek zorundasın.”

“O zamanlarda özellikle ne düşünüyordun?” diye sordu.

Bu sohbetin bana çevrilmesini her ne kadar istemiyor olsam da ona biraz açılmaya başladım.

“Kendimi mahrum olmuş, hareket edemez hâlde gözümde canlandırmaya başlamıştım. Öyle şeyler işte. Bu da depresyonu daha da kötüleştirdi.”

Sessizlik dolu bir andan sonra konuştu. “Eğer birisi seni gerçekten severse seninle hiç zaman geçirmemektense bulabildiği her anı seninle geçirmeyi tercih eder, biliyorsun değil mi? Birini sevdiğinde, onlar kendileriyle ilgilenemediğinde onlarla ilgilenmek bir onurdur, yük değil.”

Berbat olan şeyse, gerçekten o şekilde hissettiğine inanmaya başladığımdı. Onlar durumu nasıl görürse görsün, sevdiğim birine yük olmayı hayal edemiyordum bile. Göğsüm sıkıştı. Bu konuyu değiştirmem gerekiyordu.

“Sana geri dönelim. Böyle bir şeyi ilk defa mı yaşıyorsun?”

“Evet. Bu daha önce hiç başıma gelmedi.”

“İnsanlar sana ayağa kalkıp bir şeyler yapmanı, aklını konudan uzaklaştırmanı söyleyecek, fakat sen *konunun* ne olduğunu bile çözemiyorsun. Seni her yerde takip eden bir boşluk hissidir. Bazen, sadece kendi kendine geçip gitmesi gerekir. Gececek de. Aklın berraklaşacak, ne istediğini çözeceksin ve parıltını geri alacaksın.”

“Ofiste işler nasıl?”

Sensiz çok boktan.

“Olaysız. Hiçbir şey kaçırmıyorsun. O konuda endişelenme.”

“Geçici elemanın otuz günlüğüne orada olduğunu mu söylemiştin?”

“Eğer gerekirse daha uzun. İstedğin kadar vakit harca.”

“Aslında biraz daha zamana ihtiyacım olabilir. Seyahate çıkmayı düşünüyordum.”

Midem takla attı. “Nereye gidiyorsun?”

“Daha karar vermedim.”

“Charlotte seyahatin için herhangi bir şeye, para gibi, ihtiyacın olursa, lütfen bana haber ver.”

“Hayır. Hayır, parana ihtiyacım yok. Benim için yeterince şey yaptın.” Bir duraksama oldu, sonra devam etti.

“Neyse, bırakayım da sen uyu.”

“Eğer benden istersen bütün gece ayakta kalabilirim.”

“Sorun değil. Benim de uyumaya çalışmam lazım.”

“Beni tekrar ara. Lütfen, haber ver.”

“Veririm. İyi geceler, Reed.”

“Charlotte?”

“Efendim?”

Neden adını söylediğimi, neden gitmesine izin vermediğimi bile bilmiyordum. Söyleyebilmeyi dilediğim şeyleri söyleyebileceğimden değildi ya.

Acı çekiyor olman beni öldürüyor.

Benimle eve gel. Seninle ilgilenmeme izin ver.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum, Charlotte.

Yalnızca, “Kendine dikkat et,” dedim.

Bölüm 35

Charlotte

Gelen e-posta bildirimim az önce beş bin dolarlık bir ödeme aldığımı gösterdi. Bu kesinlikle tek seferde aldığım en yüklü miktarda paraydı. Allison'ın tüylü tasarım gelinliği eBay'de bir günden az sürede satılmıştı.

Hiç uzun sürmemişti bile. Gelinliğin değeri çok daha fazlaydı, en az yirmi bindi, fakat yakında yapacağım Avrupa seyahatim için paraya ihtiyacım vardı. Şey, biletleri zaten satın almıştım, fakat ayın sonunda gelecek yüklü kredi kartı faturasını ödemek için nakit paraya ihtiyacım vardı. Çabucak parayı garantilememin tek yolu da ederinin altında fiyata satmamdı.

Şehre döndüğümü Reed'e söylememiştim. Onun bildiği kadarıyla hâlâ ailemle birlikte Poughkeepsie'deydim. Zaten gelinliği kargoya verecektim ve bu hafta sonu gideceğim için eşyalarımı toplamama yetecek kadar bir süre burada olacaktım.

Paris'e gitmeye ve birkaç gün şehri dolaştıktan sonra gece treniyle Roma'ya gitmeye karar vermiştim. Yataklı

vagon almıştım. Koyver gitsin listemde umduğum senaryo sayılmazdı, fakat elde edeceğim en yakın şey buydu.

Reed'in notunu gelinliğin içinden dikkatlice söktükten sonra kâğıdı elimde tuttum ve birkaç defa okudum.

Allison'a—

"Kadın, 'Hayalperest olduğum için beni bağışla,' dedi ve adam onun elini tutarak cevapladı, 'Daha erken gelip de seninle birlikte hayal kurmadığım için beni bağışla,'" — J. Iron Word

Bütün hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkürler.

*Aşkın,
Reed*

Onun tarafından seilmeyi nasıl da isterdim. Fakat belki de notu yazdığı zamanki gibi sevemiyordu artık. Sertleşmişti. Olayları benim açımdan görebilmesini ne kadar dilersem de onu buna zorlayamazdım. Direnci beni yıpratmıştı. Son zamanlardaki uyuşukluk hissimle de birleşince, bırakın Reed Eastwood'u, hiçbir şeyle mücadele edecek gücüm yoktu.

Gelinliği geniş, düz beyaz bir kutunun içine dikkatlice yerleştirirken Madison, Wisconsin'deki Lily Houle'ya şans getirmesini umdum. Şu andan sonra büyüünün alıcısı Lily'ydi, artık benim için çalışmıyor gibiydi.

Bu gelinliğin hayatımı nasıl değiştirdiğini düşündüm. Beni Reed'e getirmişti ve Reed'le ikimiz zaten olanlarda daha fazlasına sahip olmayacak olsak da Reed benim hayatımı değiştirmişti. Daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirmişti ve köklerimle ilgili ihtiyacım olanı sonunda bana vermişti.

Kutuyu kapamadan önce kumaşa son defa baktım, perimasalını bırakmaya hazırdım. Aşk her zaman güzel bir elbise, bir not veya dokunaklı sözler ile ilgili değildi. İyi günde kötü günde biriyle olmakla, onları sadece hayatın en iyi anlarında değil en kötülerinde de görmekle ilgiliydi. Birinin yanında, eğer Reed bana izin vermiş olsaydı onun yanında olacağım gibi olmak gerekiyordu. Biyolojik annemi düşündüm. Ayrıca gerçek sevgi bağışlamakla ilgiliydi.

Reed'den vazgeçiyormuşum gibi hissetmek beni üzüyordu, özellikle de Houston'daki geceden sonra. Fakat eğer o muhteşem seks bile bizi bir araya getiremiyorsa ne getirebilirdi ki? Vücudunu, içimde olmasının verdiği hissi öyle çok özliyordum ki. Hissettiğim ihtiyaç son zamanlarda geceleri beni uyutmuyordu. Fiziksel olarak bir olmuştuk, ancak duygusal olarak hâlâ fazlasıyla gardı yukarıda, hâlâ çok uzaktı. Bir adam tarafından kaç defa reddedilmeye katlanabilirdim? Ulaşılmaz Reed'le asla bitmeyecek bir kedi fare oyunu oynamaktansa yalnız olmayı tercih ederdim. Easwood'tan istifa etmek istemiyordum, fakat muhtemelen etmem gerekecekti. Verecek büyük kararlarım vardı ve bu okyanus aşırı seyahatin netlik getireceğini umuyordum.

Paris'teki ilk gün ekmek ve peynir içeriyordu, peşinden daha fazla ekmek ve daha fazla peynir geldi.

La Fromagerie'nin önünde oturuyor, bu seyahatte iki buçuk kilodan başka ne kazanmayı başardığımı merak ediyordum. Çözümlerimi bir bagette bulmayacaktım, orası kesindi. Yine de yapmak istediğim şey yalnız yemek yemek gibi görünüyordu. Ayrıca eğer anlamlı bir şey bulmazsam bu seyahatin bir şey yapmamaktan farkı yoktu.

Etrafım kahvelerini yudumlayan ve öğrenmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım gerçekten anlayamadığım bir dilde konuşan Parislilerle çevriliydi. Kendi dünyamda kalarak sipariş ettiğim peynir ve meyve tabağının keyfini çıkardım.

İtalya trenine binmeden önce gidebildiğim kadar çok kafeyi ziyaret etmeye karar vermiştim.

Her ne kadar burada yalnız olsam da kendimi yalnız hissetmiyordum çünkü etrafımdaki diğer insanlar yalnızlıklarının keyfini sürüyordu. Mesela köşede oturmuş bir şeyler çizen bir ressam vardı. Tek başıma olmakta gayet iyiydim. Ayrıca rahatlatıcıydı da.

Arada sırada tabaktan başımı kaldırıp baktığımda uzaktaki Eiffel Kulesi'nin görüntüsü bana nerede olduğumun görkemini unutturmayan nefes kesici bir hatırlatıcıydı. Otel yerine Airbnb'den *Quartier Saint-Germain-des-Prés*'te kalmayı seçmiştim, ufak fakat kuleye pek de uzak olmayan şirin bir mahalleydi. Yarın yemek turuma bir ara verip Notre Dame ve Louvre'u ziyaret edecektim.

Gözlerim arkadan Reed'e benzeyen bir adama takıldı. Siyah saçlı, takım elbiseli, geniş yapılıydı. Burada benimle birlikte olmasının ne kadar inanılmaz olacağı düşüncesiyle kalbim ritmini kaçırmıştı.

Adam tek başına oturmuş gazetesini okuyordu. Birdenbire bununla sarsıldım, kalbindeki acıyı bastırmak için Atlantik'i aşip dünyadaki bütün dikkat dağıtıcı şeyleri arayabiliyordun... fakat her şeyin çözülmesi için minicik bir hatırlatıcı yetiyor da artıyordu. Birkaç dakika sonra bir kadın ve iki pembe yüzlü çocuk adama katıldı. Adam sandalyesinden kalkıp iki sevimli çocuğu kucaklamak için eğildi. Adamı hâlâ arkasından gördüğüm için, benim için Reed'di. Önümdeki manzaradakiler Reed ve çocuklarıydı, eğer korkuları olmasaydı sahip olabileceği bir hayat. Eğer korkuları olmasaydı benim sahip olabileceğim bir hayattı.

Gözyaşları yüzümden aşağı akmaya başladı. Aynı anda ağlayan ve çığneyen bir görüntüydüm.

Tam kalkıp sonraki damak zevki durağıma gidecektim ki köşedeki ressam bana yaklaştımaya başladı. Anlayamadığım Fransızca bir şeyler söyledi, sonra göz kırptı ve üzerinde çalıştığı portreyi verdi. Ben bir şey söyleme fırsatı bulmadan tüyüverdi—gerçekten.

Başımı eğip bakınca nefesim tılandı. Benim çok korkunç bir resmimdi. Kötü çizildiği için korkunç değildi, büyük ihtimalle bugün tam da bu şekilde görüldüğüm içindi. Çizimde bir parça ekmeği suratıma doğru götürdüğüm için ağzım açıktı. Gözlerim pörtlemiş ve ağlamaktan şişmiş gibiydi. Yarın sakın ve kendine hâkim Mona Lisa'yı görmeye gidecektim. Ellerimdeki bu viraneyse onun tam tersiydi.

Ancak portreme bakmayı sürdürürken, hayatımın berbat bir hâlde olmasına rağmen bu yabancının bende resmedilmeye layık bir şey bulmuş olduğu kafama dank etti. Sadece anın tadını çıkarırken, bir şekilde ona ilham vermiştim. Resme biraz daha baktım. Ne kadar uzun bakarsam, ekmeği yiyen kaybolmuş bir kızı daha az, bağımsız bir kadını daha çok görüyordum. Annesini daha yeni bulmuş ve kaybetmiş, asla sahip olamayacağı bir adama âşık olmasına rağmen azimle devam eden birini. Yine de hayatta kalmıştı. Peynir yiyordu. Belki de bu olduğum hâlimle iyi olduğumu söyleyen bir dersti. Yalnızdım ve hayat karşıma ne çıkarırsa onu tecrübe eden biriydim. Belki de *ben yeterdim*.

Ben yeterliyim.

O anda, biraz zamanımı alacak olsa da Reed ile aramda ne olursa olsun gerçekten iyi olacağımı fark ettim çünkü *kendime* sahiptim. Ve ben güçlüydüm—kusursuzca kusurluydum.

O gün ilerleyen saatlerde, Rue du Commerce'de *vintage* gelinlikler satan bir butiğin önünden geçmiş bulundum.

Mağazanın vitrinindeki elbiseye bakmak için durmadan edemedim. Nefes kesiciydi, Allison'ın uçuk pembe, tüylü gelinliği gibi değildi. Bu çan şeklinde, beyaz ve payetlerle kaplıydı. Sade bir tarzı vardı, fakat gelinliğe karakter katan ve görünüşünü birleştiren güzel bir kemeri vardı.

Aylar önceki gelinlik-butik deneyimimi, o zamandan beri ne kadar çok şey olduğunu ne kadar değiştiğimi düşündüm. Hayatımdaki birçok şeyle birlikte zevklerim de olgunlaşmıştı.

Belirsiz çok fazla şey vardı. Eastwood'da çalışmaya devam mı edecektim, okula geri mi dönecektim? Eve geri döndüğümde düşünecek çok şeyim vardı. Belirsizliklere rağmen hayattan istediğim birçok şeyle ilgili kesin kararlar vermiştim.

Beni, eğer Reed'in korkmasaydı seveceği gibi seven bir adamı hak ettiğimden emindim. Ve onu bulma umudumdan vazgeçmemem gerektiğini biliyordum. Biyolojik anem bile benden vazgeçtikten sonra yaşadığı onca şeyin ardından aşkı bulmuş ve mutlu —kısa olsa da— bir hayat sürmüştü.

Vitrindeki gelinliğe son bir bakış attım. Bu, bugün seçebileceğim tarzda bir gelinlikti; tüylü gelinlik kadar gösterişli değildi, ancak basit de değildi. Eğer tüylü gelinlik sahte bir hayali temsil ettiyse, bu gelinliğin temsil ettiği şey... bendim.

Sade ancak bir sürü parıltısıyla zarifti.

Bölüm 36

Reed

Kolay değildi, nerede olduğunu veya günün her anında ne yaptığını merak etmiyormuş gibi davranmak hiç kolay değildi. Charlotte'a alan vereceğime ve seyahatine karışmaya-
cağıma dair yemin etmiştim. Fakat güvende mi ya da hâlâ
üzgün ve bunalımda mı diye merak etmeden duramıyordum. Tek bildiğim Fransa ve İtalya'ya gideceği ve birkaç
hafta kalmayı planladığıydı. Geri dönüş tarihini de havada
bırakmıştı. Eastwood'a hiç geri dönmeyi planlıyor mu diye
merak ettim.

Her gün işe odaklanmak daha da zorlaşıyordu. Nere-
deyse hiç yapmadığım bir şey yaptım: Öğle yemeğinde
Central Park'a gittim ve bir bankta oturup düşünmeye ka-
rar verdim. Charlotte'la ilgili düşünceler beni tüketirken
sonbahar yaprakları etrafımda uçuşuyordu. Bu şehrin su-
nabileceği onca şey varken bile önemli bir kişinin aniden
kaybolmasıyla hayatın böyle yavan bir hâl alabilmesi ne
kadar şaşırtıcıydı. Sanırım o ana kadar o kişinin ne kadar
önemli olduğunu fark etmiyordun bile. Ta ki seni terk edin-
ceye kadar...

Birdenbire gözümün ucuyla birinin varlığını hissettim. Soluma dönünce tekerlekli sandalyedeki genç bir delikanlının bankımın yanına geldiğini fark ettim.

Herhalde on sekiz, on dokuz yaşlarındaydı ve siyah saçları, keskin yüz hatlarıyla benim daha genç hâlim olabilirdi. Yakışıklı bir delikanlıydı.

Başımla selam verdim. “Selam.”

Beni sonradan fark edip bana döndü. “Selam.”

Daha fazla bir şeyler söylemem gerektiğini hissederek, “Güzel gün ha?” dedim.

“Şey... evet.” Yarım ağız gülümsedi, benimle konuşmaktansa yapacağı bir düzine daha iyi şey varmış gibi görünüyordu.

“Dışarıda havanın tadını mı çıkarıyorsun?” diye sordum.

“Hayır... şey, aslında, Tinder randevumun gelmesini bekliyorum.”

Hı?

Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı, gözlerini kıs-tı. “Ne? Tekerlekli sandalyedeki birinin oyunları olamaz mı sence?”

“Öyle demedim.”

“Evet, pekâlâ, yüzündeki bakış söyledi.”

“Öyle baktıysam üzgünüm.” Birkaç dakikalık sessizlik geçti. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, sonra ona döndüm. “Demek Tinder ha? İşine yarıyor mu?”

“Hem de nasıl. Benimle kahramanı oynamak isteyen hatunların sayısına inanamazsın. Yani, baştan yüzümle onları tavlıyorum. Bağlantı kuruyoruz ve sonra aslında tekerlekli sandalyede olduğumu öğreniyorlar. Kaçacaklarını zannedersin değil mi? Kahretsin, hayır. Anlaşmayı sağlayan da o oluyor aslında. Beni kurtaracaklarını falan düşünüyorlar sanki. Bu arada ben sadece işi pişirmek istiyorum. Pişiriyorum da. Her seferinde. Yani herkesin işine

geliyor. O yüzden o acıyan bakışını alıp kendine sakla. Bugün mercimeği fırına verecek olan benim.” Öne doğru eğildi. “Tekerlekli seksim ben.”

Tekerlekli seks.

Başımı geriye atıp kahkahalarla güldüm. İçimden bir ses bu çocuğu asla unutmayacağımı söyledi. Peşin hükümlü olursan böyle olurdu işte. Bu eleman acayip sıkıydı.

Birkaç dakika sonra küçük bir köpekle yürüyen çekici bir kızıl yaklaştı.

“Sen Adam olmalısın.”

Çocuk ona doğru ilerledi. “Ashley... Yüz yüze daha da güzelsin.”

Kız kızardı. “Teşekkür ederim.”

Çocuk hafifçe sırtarak bana baktı, sonra kıza, “Gidelim mi?” dedi.

“Kesinlikle.”

Adam başıyla selam verdi. “Seninle konuşmak güzeldi, ahbap.”

“Öyleydi. Kendine dikkat et.” Gözden kaybolana kadar onları izledim.

Çocuk resmen benim en kötü kâbusumu yaşıyordu ve mutluluğuna diyecek yoktu. Tutumun hayattaki her şey olduğunu kanıtlıyordu. Özgüven yayıyordu ve hiçbir şeyden eksik kalmıyordu çünkü daha fazlasını hak ettiğine inanıyordu ve saklanmayı değil, yaşamayı seçiyordu.

Bazen evrenin görmeye ihtiyacınız olan şeyi tam da doğru zamanda karşınıza getirip koyması komikti.

Tanrım, aynı Charlotte gibi düşündüm.

İşaret parmağımı gökyüzüne doğru kaldırdım. “Kahretsin, iyisin. Neredeyse beni ikna ediyordun.”

Iris’in ofisinde saatimle oynarken, “Charlotte’tan hiç haber aldın mı?” diye sordum.

"Hayır, ama herhangi bir acil durum olasılığına karşı bana seyahat programını içeren bir dosya yolladı, o yüzden nerede olduğunu biliyorum."

"Ve?"

"Şey, bakmış bulundum ve birkaç gün sonra Fransa'dan İtalya'ya bir günlük bir tren yolculuğu yapacağını fark ettim."

"Yani... yataklı kabin gibi mi diyorsun?"

"Evet." Yüzünü astı. "Reed, yalnız seyahat ettiğinden emin değilim."

Nabzım hızlandı. "Bunu söylemenin sebebi ne?"

"Sadece içimden bir ses öyle diyor. Bence şu Blake denilen adam onunla olabilir."

Sonra kafama dank etti.

Koyver gitsin listesindeki madde.

İtalya'ya giden bir trendeki yataklı kabinde bir adamla ilk defa seviş.

Paniklemeye başladım. Ya Iris haklıysa? Ya Charlotte yalnız değilse? Akli başında değildi. Charlotte akıllıca kararlar veremeyecek kadar savunmasız durumdaydı. Ayrıca onun için gerçekten nasıl hissettiğimi anlamadığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Ya onunla yattıktan sonra tüydüğüm için bana nispet yapmak için bu seyahate Blake'le gittiyse? Son zamanlarda mesafeliydi ve o herifle bir şeylerin bittiğinden falan hiç bahsetmemişti.

Charlotte'un hayatımdaki etkisiyle ilgili hiçbir fikri yoktu, ona olan hislerimin derinliğini hiç bilmiyordu çünkü ona hiç söylememiştim. Bu noktada kaybedeceği hiçbir şey olmadığını düşündüğü için onu kim suçlayabilirdi? Kahretsin, eğer roller tersine olsaydı ben de yataklı bir tren kompartmanında Blake'le olurdum.

Aylardır kendimle ve Charlotte'la alay ediyordum. O notu yazan adamın çoğunlukla gittiğine inanıyordu. Ama

işin aslı... başka bir adamla değilse bile, o trende onunla sevişen kişi ben olmak istedim.

“Sen iyi misin, Reed?”

Motor takılmış gibi hızlı konuştum. “Hayır. Hayır, değilim. Korkarım Charlotte’la işleri gerçekten mahvettim. Onsuz yaşayabileceğimi zannettim ama yaşayamam. Şimdi bir şeyleri düzeltmek için çok geç kalmış olabilirim. Koy-ver gitsin listesindeki maddelerden biri bir adamla ilk defa yataklı bir tren kabininde sevişmekti. Eğer Blake denilen herifle beraberse, o trende onunla yatacak.” Ayağa kalkıp volta attım.

“Çok geç değil, Reed. Charlotte *seninle* olmak istiyor. Eğer başka bir adamla birlikteyse bile, sadece sen onu uzaklaştırdığın için. İsteddiği kişi sensin. Ona gidip nasıl hissettiğini söylemen lazım.”

Ona doğru döndüm. “Ya onunla birlikteyse?”

“O zaman yine de yap. Ellerin arasında kayıp gitmesine izin vermezsin.”

Tanrı adına, haklıydı.

“Hayır, veremem. O hayatımın kadını, büyükanne. Hayatımın kadını ve bunu fark etmek korkutucu... fakat kaçınılmaz.”

“Öyleyse git! Charlotte’u o trene binmeden önce yakalamak için fazla vaktin yok.”

Charlotte’un trenine Paris’ten binmemi sağlayacak uçağa binemedim. O trene binmek için tek şansım, Roma’ya gidiş yolu üzerinde Venedik’te durduğunda yakalamak olacaktı, Charlotte’un seyahat programına göre son durağı Roma’ydı. Bu da oraya vardığımda, Charlotte’u çoktan Blake’le yataklı kabinde sevişip dileğini yerine getirmiş olarak bulabileceğim

anlamına geliyordu çünkü tren Venedik'e vardığında sahah olmuş olacaktı.

Bu almak zorunda olduğum bir riskti.

Uçağım Venedik'e indiğinde sadece tren istasyonuna gitmem gerekiyordu. Orayı bulmama yardım etmesi için telefonumdaki internete güvenmiştim. Fakat bir sebepten servis çekmiyordu. Ne yaptıysam İngilizce konuşan birini bulamadım. İnternetim olmasa da hâlâ kısa mesaj atabiliyordum.

Kendine not, benim için bir şeyi İtalyancaya çevirmesini istediğimde beni ciddiye alması konusunda asla Max'e güvenme. Kendimi en yakın tren istasyonunda bulacağıma en yakın genelevde buldum.

Eve döndüğümde boynunu kıvrıvermeyi unutma.

Telefonum artık çekiyor olsa da dolambaçlı yol beni en az yarım saat geride bıraktı. *Pislik Max*. Gerçekten ucu ucuna yetişecektim.

En sonunda Venezia Santa Lucia Tren İstasyonu'na vardım. On altı peron vardı ve Charlotte'un gece treninin hangisinde duracağını nasıl öğreneceğimi çözmem gerekiyordu. Görünüşe göre Venedik ilk durak ve bazı yolcular için de varış yeri idi. Roma'ya devam edenler trende kalacaktı. Sadece Charlotte'un gerçekten bu trende olup olmadığını öğrenmemekle kalmayacaktım, o adamla olup olmadığını da bilmiyordum. Sinirlerim haraptı. Midem bulanıyordu.

Sonunda İngilizce anlayan biriyle konuşarak trenin hangi perona geleceğini bulabildim. Roma'ya biletimi aldım, sonra rayların yanında beklemek için istasyonun diğer tarafına doğru gittim.

Aklım durmadan çalışıyordu. Ona ne diyecektim? İki farklı senaryo için iki farklı konuşma hazırlamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Göğsüm duygularla dolup taşıyordu ancak beynime yolculuk eden hiç kelime yok gibiydi. Sadece eğer fırsat verilirse mantıklı bir şeyler oluşturabilmeyi umuyordum.

Saat 11:05'te, tam vaktinde tren geldi. Kalbim gümbürderken ilk vagondan çıkan ve bavullarını alan insan topluluğunu izledim.

Kondüktöre biletimi verip trene adım attım, bir koltuk buldum ve sabırla bekledim. Tren istasyondayken başımı belaya sokabilecek bir şey yapmak istemiyordum, hareket halindeyken beni atmaları pek olası değil diye düşündüm.

Tren tekrar harekete geçince yerimden kalkıp kabinlerin bulunduğu yere doğru yürüdüm. Her kapıyı çaldım. Ya cevap yoktu ya da Charlotte Darling olmayan insanlar tarafından karşılandım. Hepsi de içten değildi.

Bu trende miydi acaba?

Şu anda onu başka bir adamla ilişki sonrası durumda bulmaktansa onu bulmamayı tercih edeceğimden emindim.

Sondaki yemek vagonuna vardığımda bir an için kalbim durdu. İçerisi boştu, köşede oturmuş bir kruvasan yiyen ve pencereden dışarı bakan güzeller güzeli sarışın bir melek dışında—ve o yalnızdı.

Bölüm 37

Charlotte

Gece treni bir hataydı. Bütün gece uyuyamamıştım. Sarsıntılı hareketler benim meşgul zihnimle birleşince doğru düzgün gözümü kapamamı bile engellemişti.

Yataklı kabinde İtalya'ya yolculuk yapmak hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Yalnız, rahatsız edici bir deneyimdi.

Evi özledim.

Reed'i özlüyorum.

Bu beni ne kadar üzüyor olsa da gerçektir.

Biraz kahvaltı etmek için yemek vagonuna gitmeye karar verip pencere kenarında bir koltuğa oturdum, bütün kabin bana aitti. Hâlâ Fransız yemeği hevesi yaşadığım için bir kruvasan ve kahve söyledim.

Camdan dışarı bakarken İtalyan doğa manzarasına hayretle baktım. Gözlerim dışarıdaki tarım kültürüne odaklanmış hâlde kaldı, ta ki Reed'e korkutucu şekilde benzeyen bir adamın yansıması pencerede belirene kadar.

Halüsinasyon görüyordum.

Çok fazla süt ürünü tüketmek halüsinasyon görmeye sebep olabilir mi?

Gözlerimi kırıştırdım. Hâlâ orada olduğunu görünce soluma döndüm ve onu görür görmez elimi göğsüme dayadım.

Reed?

Aman Tanrım, Reed!

Orada durmuş bana bakarken dudakları titriyordu. “Yalnız mısın?”

Kelime oluşturamayacak hâlde olduğum için sadece başımla onayladım.

Omuzları kalkıp iniyordu. Dağınık, tıraşsız, sanki bütün Avrupa’yı sırt çantasıyla geziyormuş gibi görünüyordu. Üzerinde kargo pantolon ve bot vardı.

Bu bir rüya mı?

“Savaşa gidecekmiş gibi görünüyorsun,” dedim.

“Gideceğimi sandım.” Uzun bir nefes bıraktı. “Burada bir adamla birliktesin sandım.”

“Bütün bu yolu burada bir adamla birlikte olduğumu sandığın için mi geldin?”

“Evet.” Gözlerini kapadı. “Yani hayır. Bilmiyorum. Sanırım her türlü gelecektim. Söyleyecek çok şeyim var, Charlotte.”

“Burada olduğuna inanamıyorum.”

En sonunda yaklaşıp yanımdaki koltuğa oturdu ve kollarımın arasına geldi.

Ona sıkıca sarılırken ağlamaya başladım. “Seni çok özledim, Reed.”

Soluğunu boynuma doğru bıraktı. “Ah, güzelim. Ben de seni özledim.” Bana bakmak için geri çekilip, “Bonnie Raitt haklıydı...” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktıktan sonra konuştu. “Bir insana birini sevdiremezsin. Fakat tam tersi de doğru. Hiçbir şey seni bir insanı sevmekten de alıkoyamaz. Seni sevmemek için çok uğraştım, Charlotte. Fakat seni bütün kalbim ve ruhumla seviyorum.”

Kollarımı boynuna dolarken gözyaşları daha hızlı düştü. "Tanrım, Reed, seni öyle çok seviyorum ki."

Kulağıma doğru konuşarak, "Yataklı kabinine gidebilir miyiz?" diye sordu.

İçimi heyecan doldurdu. "Evet."

İkimiz de aceleyle koltuklarımızdan kalkıp kabinime yöneldik. Kapı arkamızdan kapandığı anda dudakları benimkileri sarmaladı. Eğer bana bir kez daha birlikte olamayacağımızı söyleseydi kaldıramazdım. Bu adamı seviyordum ve bir daha bir saniyeyi bile onsuz geçirmek istemiyordum.

Beni yatağa iterken sertiliğini karnımın alt kısmına bastırdı.

"Sana söyleyecek öyle çok şeyim var ki," diye dudaklarına doğru konuşurken üzerimdeydi. "Fakat söylerken içinde olmam gerekiyor. Lütfen."

Nefes nefese başımı salladım. "Evet."

Elleri pantolonumu çıkarmak için uğraşıyordu. Dudaklarımı ondan bir saniye bile ayırmadan bacaklarımdan sıyrmasına yardım ettim.

Aletin kalın başını içime ittiğinde çoktan ıslanmıştım. Tek bir sert darbeyle tamamen içimdeydi. Sanki dünyanın öte yanından sırf beni becermek için gelmiş gibi sevişiyordu. Sanırım gelmişti de.

Ellerimi zaten karmakarışık olan saçlarının arasından geçirdim. Kirli sakalı ağzımı tükettiği yerlerde derimi çizdi.

İçime girip çıkarken kulağıma fısıldadı. "Seni seviyorum, Charlotte. Seni öyle çok seviyorum ki nasıl duracağımı bilmediğim için çok üzgünüm. Durduramıyorum işte. Ben bencil bir piç kurusuyum. Sonunda hayatını mahvedecek bile olsa yanımda olmana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Sen benim hayatımı *kurtardın* ve asla sensiz yaşamak istemiyorum."

“Nefes aldığım müddetçe yaşamak zorunda kalmayacak-sın.”

İçime daha sertçe darbeler yaptığında konuşma son buldu. Altımızdaki yatak sallanıyordu. Tren hareket ediyordu, fakat nasıl oluyorsa yine de biz hareket ettiriyor-muşuz gibi hissettiriyordu. Teksas'taki ilk seferimiz aklımı başımdan almıştı, ama bu defakinin ne kadar iyi hissettirdiğini tarif edecek kelime yoktu. Orgazmım habersizce geliverdi. Zevkle haykırdığımda onun da vücudu titredi ve sıcak zevk sıvısı içimi doldurdu.

Belki de bu defa farklı hissettirmişti çünkü onun benim olduğunu kesin olarak biliyordum.

“Bu gerçek mi, Reed?”

Hâlâ içimdeyken boynumu öptü. “Bu, tecrübe ettiğim en gerçek şey. Hepsini istiyorum, Charlotte. Seninle evlenmek istiyorum, eğer istediğin buysa çocuklarımı taşımanı istiyorum ve sana hayalini kurduğun her şeyi vermek istiyorum.”

Söyledikleri beni gerçekten gözyaşlarına boğdu.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu.

“Hayır. Ben çok mutluyum, Reed.”

Birbirimizin gözlerinin içine bakıp gülümsedik. Yüzündeki mutluluk ifadesi benimkini yansıtıyordu.

Yavaşça içimden çıktı ve beni kollarının arasına alıp te-nime doğru konuştu.

“Biliyor musun, seninle tanışana kadar Allison'la ayrılmamızı hiç Tanrı'nın bir lütfu olarak görmemiştim. Eğer o beni hiç terk etmemiş olsaydı seninle asla tanışmayacaktım. Sana olan sevgim herhangi birine karşı hissettiğim her şeyin ötesinde, Charlotte. Kıyaslanamaz bile.”

“Ağlamamın bir sebebi de bebeklerden bahsetmendi. Neden bilmiyorum, belki çocuk sahibi olmaktan korkuyorsundur diye endişe ediyordum. Benimle çocuk sahibi

olmak istediğini duymak benim için bir rüyanın gerçek olması gibi.”

“Bu konuda hiç konuşmadım ama hep çocuk istediğinden şüphelendim,” dedi.

“Evet, ama seni istediğimden daha çok değil.”

“Pekâlâ, sana ikisini de vermek istiyorum. Doğru kararı verdiğime dair Tanrı’ya olan inancımı fazlasıyla kullanmam gerekecek. Sana ve onlara bakabilecek kabiliyetim olacak mı diye endişelendiğimi biliyorsun. Fakat küçük bir Charlotte’a sahip olmaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yok.”

Yaşlar yine gözlerimi dolduruyordu. “Çok mutluyum, Reed.”

“Ben de öyle.” Beni öptükten sonra devam etti. “Roma’yı seninle birlikte görmek için sabırsızlanıyorum. Ondan sonra da Paris’e birkaç günlüğüne geri dönmeye ne dersin?”

Gözlerim büyüdü. “Gerçekten mi?”

“Seninle beraber görmek istiyorum. Hiç gitmedim.”

“Sana bir sürü şey gösterebilirim! Bulduğum dolu kafe var. Bir sürü güzel ekmek ve peynir.”

“Peynir ha? Bak şimdi gerçekten heyecanlandım.”

Son yarım saatte olanları kafamda tekrar etmeye başladım. “Hey... burada bir erkekle birlikte olduğumu düşünmenin sebebi neydi?”

“Iris. Blake’in burada seninle birlikte olduğu fikrini aklıma soktu.”

Gözlerimi kapatarak kahkaha attım. Iris, Blake’le birlikte gelmediğimi çok iyi biliyordu. Reed’i kıskandırmak için söylemiş olmalıydı. Onu tam anlamıyla oyuna getirmişti.

Ona teşekkür etmeyi hatırlamam gerekecekti.

Bölüm 38

Reed

Üç ay sonra

Charlotte'un katıldığı çalışan toplantıları her zaman dikkat dağıtıcıydı.

Benim evime taşınmasını sağlamış olmam ve her gece onunla birlikte uyuyor olmam fark etmezdi. O ne zaman etrafta olsa başka bir şeye odaklanamıyordum. Fakat bugün, o his özellikle güçlüydü ve nedenini tam olarak biliyordum.

Ne zaman Charlotte ve ben Iris'le aynı odada olsak Iris'in yüzünde kalıcı bir gülümseme oluyordu. Büyükanem Charlotte'u şimdiden ailenin bir parçası olarak görüyordu. Geçen hafta pazar günü Bedford'taki yemekte, Iris eski koro kayıtlarımı bulup çıkarmıştı. Zorluk çıkarabilirdim ama Charlotte için oynatmasına izin verdim. Charlotte'un bana olan aşkından o kadar emindim işte, ne kadar utanç verici olursa olsun, hiçbir şey bana bakış şeklinin önüne geçemezdi.

Muhasebeci üç aylık raporlar hakkında hiç susmadan konuşuyordu ve dürüst olmam gerekirse söylediği tek kelimiyi bile duymamıştım.

Dikkatlice dizüstü bilgisayarındaki ölmeden önce yapılabilecek dosyayı açtım, bir madde ekledim: *Charlotte Darling ile Evlen.*

Bana doğru baktı ve ne yazdığımı göremeyecek olsa da anında belgeyi kapatıverdim. Bir şeyler karıştırdığımı biliyormuş gibi geldi gerçi.

Toplantı biterken kalemimi aldım ve not defterime karaladım.

Reed Eastwood'dan,

Charlotte,

Öğleden sonra izinlisin. Patronun emirleri.

Toplantıya katılanlar dağılırken notu ona doğru ittim.

Başını eğip baktıktan sonra gözlerini kıstı. “Neyin peşindesin... *patron?*”

“Öğleden sonraki toplantılarımı iptal ettim. Haydi, eve gidip rahatlayalım.”

“Kimsin sen? Eskiden tanıdığım işkolik adam ne çok değişti.”

“Şey, evet, şu günlerde yapacak çok daha iyi şeylerim var. Mesela senin gibi.”

...

Dairemize dönünce, Charlotte daha duştan yeni çıkmış ki onun için planladığım birkaç sürprizi yapmaya karar verdim.

“Bridgehampton’da birlikte gösterdiğimiz ilk evi hatırlıyor musun? Sahibi çiftlerin nasıl tanıştığını resmeden bir ressamdı?”

“Evet, çok havalı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Şey... Kadını buldum ve bizim için de bir tane yapmasını istedim.”

Ağzı açık kaldı. “Şaka mı yapıyorsun?” Sonra biraz daha düşündü. “Bekle... biz nasıl *tanıştık*? Tam olaran en romantik deneyim denilemez, hatta tam tersi. Bu çok ilginç olacak.”

“Şey, bunun farkındayım. O yüzden hikâyeyi eşsiz bir şekilde çarpıttığımı söyleyelim.” Odanın köşesine doğru yürüdüm ve portreyi kaldırıp ona doğru getirdim.

Üstündeki baloncuklu poşeti çıkarıp yavaşça açtım. Henüz ben de görmemiştim çünkü Charlotte kadar şaşırmak istiyordum.

Charlotte, “Aman Tanrım!” diye bağırdı. Eliyle ağzını kapadı ve kontrolsüzce kahkaha atmaya başladı.

Ben de kahkaha atmaktan karnımı tutuyordum.

Ressam, Charlotte ve beni bir sörf tahtasının üstünde resmederken enfes bir iş çıkarmıştı, önümüzde de bir köpek vardı. Köpek sörfü yapıyorduk. Charlotte’un yüzündeki mimikler cuk oturuyordu. Ressama üstünde çalışması için gerçek fotoğraflar vermiştim. Resimde ben tahtanın arkasındaydım, canım pahasına tutunup ödüm patlamış gibi görünürken, Charlotte dünyayı takmadan kahkahalar atıyordu. Köpeğin dili dışarıdaydı ve gözleri çıldırmış gibi görünüyordu. Bu tam bir klasikti ve nerede yaşarsak yaşayalım sonsuza kadar en önde ve ortada sergilenecekti.

Charlotte deli gibi sırıtıyordu. “Bu gerçekten... birinin bana verdiği en iyi hediye.”

“Bugün hediyelerle işim bitmiş sayılmaz,” dedim.

“Ya?”

Ellerimi ovuşturup sonraki sürprizime hazırlandım. “Ben düşünüyordum ki... son kontrol ettiğimde gördüm ki koyver gitsin listende hâlâ tamamlamadığın tek bir madden var.”

Düşünmek zorundaymış gibi gözlerini ileri geri hareket etti. “Çıplak bir adamın heykelini yap...”

“Evet.” Gergin bir ifadeyle gülümsedim. “Neyse... modelin olmak isterim.”

“Sen ciddi misin?”

“Son derece.”

Misafir yatak odası artık Charlotte'un çalışma alanıydı. Bunu bugün yapmak için doğru alet edavatı var mıydı onu bile bilmiyordum, fakat ayak uydurmasını umuyordum.

“Bu delice... ama iyi yönden.” Işık saçıyordu. “Heykelini yapmayı çok isterim.”

“Pekâlâ, o zaman adamın benim.”

“Bunu yapmayı gerçekten istediğine inanamıyorum.”

“Neden olmasın? Başka bir çıplak herifin heykelini yapmanı istiyor falan değilim, değil mi?”

“Sanırım mantığını görebiliyorum.”

“Ayrıca bunun bir şekilde seksle sonuçlanacağından oldukça eminim. Yani onu dört gözle bekliyor olacağım.”

“Uzun bir süre orada durman gerekecek, biliyorsun.”

“Ben uzun zaman geçirmeye hazırım.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Ben de öyle, Reed.” Sadece bugünden bahsetmediğini biliyordum.

“Dairene geldiğim o ilk gece, Allison’ın ucuz atlattığını söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

Ellerimi omuzlarına koyarak gözlerinin içine baktım. “Ucuz atlatan bendim, Charlotte. Onunla evlendiğimi hayal bile edemiyorum. Tek gerçek aşkımın hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu asla bilmeyecektim. Senin için hissettiklerim, hayatımda hissettiğim her şeyin ötesinde. MS bile... Bana olan her şeyin tam da o şekilde olması gerekiyordu ki seninle olabileyim. Eğer seni bulacağım anlamına geliyorsa bir şeyi bile değiştirmezdim. Beni terk ettiği için Allison’a

hep minnattar olacağım çünkü şimdi mümkün olduğunu bile düşünmediğim kadar derinden sevmek kapasitem olduğunu biliyorum. Bunu hiç fark etmeyecek olmam trajik olurdu. Sadece seni beni mutlu ettiğin kadar mutlu edebilmeyi umuyorum.”

“Sen beni zaten dünyanın en mutlu kadını yaptın. Gelinliğin büyüğü mü, kader mi ya da Tanrı mı bilmiyorum ama bir şey beni sana getirdi. Seni bulmam ve senin olmam gerektiği konusunda gerçekten şüphe ettiğim tek bir an bile olmadı. Bana olan sevgini hep hissettim, sen çılgınca mücadele etmeye çalıştığın zaman bile. Senden vazgeçmememi sağlayan şey oydu. Senden asla vazgeçmeyeceğim, Reed. Ben uzun zaman geçirmeye hazırım çünkü bunu istiyorum. Anlıyor musun?”

“Artık anlıyorum, bebeğim.”

“Güzel.”

Gülümsedim. “Çalışma odana gidelim mi?”

“Önden buyurun.”

Charlotte ışıkları açtı ve malzemelerini toplamaya başladı. “Normalde sadece gövdeyi yapardım. Fakat belden aşağısını da yapmaya çalışmak isterim.”

“Aletimin kalıbını mı çıkarmak istiyorsun? Kilin yeter mi?” Göz kırptım.

“İdare edebilirim.”

“Eğer sertleşmemi istiyorsan üstündekini çıkar. Ben burada bir saat çıplak hâlde duracaksam benim de bakacak bir şeyimin olması adil olur.”

Beni mutlu ederek o güzel memeleri dışarıdayken heykeli yapmayı kabul etti.

Onu o kadar odaklanırken izlemek olağanüstüydü. Metal bir direğin üstüne büyük bir yığın hamur koydu ve spatulaya benzeyen bir şeyle etrafını düzleştirdi.

Bir ara kalkıp, "Biraz su almam lazım. Hemen döneceğim," dedi.

İşte buydu. Planımı başlatmak için benim anımdı. Bu iş için bir şekilde *sert* kalmam gerekecekti.

Sert kal.

Sert kal.

Charlotte ve güzel memeleri odada yokken bunun garantisi yoktu. Pantolonumun cebine uzanıp küçük kadife keseyi çıkardım, bağlarını birbirine bağlayarak bir daire oluşturdum. Hâlâ sert olan aletimden kaydıldım ve sanki bir çeşit süsleme gibi kesenin aletimden sallanmasına izin verdim.

Geri döndüğünde hareketsiz pozumu sürdürdüm ve fark etmesi için bekledim.

Birkaç saniye sonra aşağı baktı. "O ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Aletinden sallanan şu siyah şeyi diyorum."

Kahkahamı bastırarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

Başını yana eğdi. "Reed..."

Aşağı baktım. "Ah! Bunu diyorsun... Evet." Başımla işaret verdim. "Neden buraya gelip kendin görmüyorsun?"

Ellerini sildi ve yavaşça yaklaştıktan sonra kadife keseyi dikkatlice kaydırıp çıkardı. "Bunun içinde ne var, Reed?"

Elinden aldım. "Sen çıplak heykelimi yaparak koyver gitsin listeni şimdilik tamamlıyorsun, ben de bugün benim için çok önemli bir maddeyi ekledim, onsuz hayatımın tam olmadığı bir madde." Tek dizimin üstüne çöküp keseyi açtım, iki karatlık, armut şeklindeki elmas nişan yüzüğü çıkardım. "Charlotte Darling, yapılacaklar listemdeki en büyük dileğimin gerçekleşmesini sağlamama yardım eder misin? Karım olur musun?"

Yüzüğü parmağına takarken elim titredi. Bu onu duraksattı. Bana doğru baktı ve temin edercesine gülümsedim, titreme olduğuna inanmayı reddettim ve kendimi sadece heyecandan olduğuna ikna ettim.

Şimdi olmaz. Lanet olsun.

Yanaklarından aşağı yaşlar damlıyordu. “Evet! Evet, elbette karın olurum!”

Hâlâ anadan doğma hâldeyken üstsüz güzelliğimi havaya kaldırdım. “Az önce beni dünyanın en mutlu adamı yaptın.”

“Bana fark ettirmeden bunu yapmış olmana inanmıyorum.”

“Sert zorluklarla karşılamadım.”

Aletimi hafifçe çekti. “Bana öyle gelmedi.”

Sonsöz

Charlotte

Yirmi altı yıl sonra

Işıldayan avizeler, rengârenk çiçeklerle dolu orta süsleriyle süslenmiş rustik villayı aydınlatıyordu. Tavanlardan aşağı sarkan kumaşlar peri masalı ambiyansını tamamlıyordu.

Dans pistine doğru bakarken, Iris'in de burada olup torununun çocuğunu evlenirken görmesini dilemeden edemedim.

Duyguyla dolup taşarak Reed'in eline uzandım, kızımız Tenley Iris ve kocası Jake'in Louis Armstrong'un "What a Wonderful World" şarkısında dans etmesini izledik.

Tenley inkâr edilemez bir şekilde babasına çekmişti, siyah saçları ve siyah gözleri vardı, oğlumuz Thomas sarı saçları ve mavi gözleriyle bana çekmişti. Dikkatim baş masaya kaydı. Max amcasının yanında oturan Thomas, yeni kocasıyla dans eden ablasını izlerken bütün dişlerini göstererek sırıtıyordu. Hafta sonu için Brown Üniversitesi'nden eve dönmüş olması çok güzeldi.

* (İng.) Ne Harika Bir Dünya. (c.d.)

Salonun diğerk köşesinde iki erkek kardeşim, Jason ve Justin, aileleriyle birlikte oturuyorlardı. Yıllar içinde birbirimize daha da yaklaşmıştık ve her tatili Teksas'ta geçirmıştık. Babamın kim olduğunu hiç öğrenemedim. Kardeşlerim, annemin onlara kasabaya yolu düşen ve sonra da taşınıp giden bir oğlan olduğunu söylediğini anlattılar. Reed'in davaya bakan dedektifiyle bile, onu asla bulamadık.

Dans sona erdiğinde, DJ baba-kız dansına sıra geldiğini duyurdu. Kollarımdaki tüyler diken diken oluverdi.

Başımı eğip Reed'e baktım. "Hazır mısın?"

Hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

Tenley yaklaştı ve ellerini babasına doğru uzattı, Reed tekerlekli sandalyesinden yavaşça ve dikkatlice kalktı. Kocam tekerlekli sandalyeye bağımlı olmasa da bütün günü ayakta geçirince sık sık mola vermesi gerekiyordu. Bütün enerjisini bu dans için saklamak istediğini biliyordum. Günün başında kilisedeki performansı zaten enerjisinin çoğunu tüketmişti, hem duygusal hem de fiziksel olarak. Güzel kocam, düğün töreni sırasında hep yapmak istediğı kilise korosunda şarkı söyleme isteğini gerçekleştirerek hepimizi şaşırtmıştı. Hatta kısa bir solosu bile vardı.

Yıllar içinde MS gittikçe ilerlemişti, fakat Reed'in ruhunu ve kararlılığını elinden almamıştı. İyi günleri, diğerk günlerden daha güçlü hissettiğı zamanları vardı ve sonuç olarak iyi günler kötülere ağır basıyordu. Fakat ne kadar istersek isteyelim, MS artık görmezden gelebileceğimiz bir şey değildi.

Cass Elliot da "Dream a Little Dream" şarkısı başlayınca baştan aşağı titredim. Tenley bu şarkıyı seçmişti çünkü o küçük bir kızken Reed hep ona bu şarkıyı söylerdi.

Elleri birleşti, şarkının ritmine göre ileri geri sallandılar. Zorlandığını göstermemek için gücünün yettiğı her şeyi yapıyordu. Reed'in bunu yapabilmesinden inanılmayacak

kadar çok etkilendim. Bunun anlamı o kadar büyüktü ki özellikle de ölmeden önce yapılacaklar listesine eklediği son madde yüzünden: *Düğün Gününde Tenley ile Dans Et.*

Yani bu dans her şeydi.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Misafirler dans sona erince çılgınca alkışladılar. Tenley ve Reed bana doğru el ele yürüdüler, üçümüz kucaklaştık.

Ardından Reed hiç geciktirmeden tekerlekli sandalyesine geri döndü. O dans için enerjisinin her zerresini kullandığını ve dinlenmesi gerektiğini biliyordum. Bugün yaptığı son şey bile olacak olsa kızıyla dans edecekti.

Tenley aceleyle giderek Reed ve beni baş başa bıraktı.

Eğilip onu öptüm. "Harikaydın."

Bana muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Bugünü neyle bitirmek isterim biliyor musun?"

"Neyle?"

"Bu şeyde üstüme binmenle."

Bazı şeyler asla değişmez.

"Tekerlekli seks mi?" Gülümsedim.

Kahkahalara boğulduk. Reed, yıllar önce kendisinde etki bırakan Central Park'taki çocukla ilgili hikâyeyi bana anlatmıştı. Reed ne zaman sandalyeyi kullanmak zorunda kalsa sıklıkla "tekerlekli seks" hakkında şakalaşıyorduk. Ayrıca kesinlikle "tekerlek üstünde seks" yapmıştık, defalarca.

Tenley aceleyle bana doğru gelirken gelinliğinin eteğini tutuyordu. "Anne, gelinliğimin içindeki notla dans etmek istemiyorum. Başına bir şey gelebilir. Benim için çıkarabilir misin?"

"Tabii." Kumaşı kaldırıp notu dikkatlice çıkardım.

Tenley, mavi bir şey olarak Reed'in bana düğün gi-müzde verdiği notu istemişti. Benim kendi gelinliğimin içi-de taşıdığım nottu.

"Teşekkürler anne." Eğilip babasına bir öpücük verdikten sonrak koşturup gitti.

Reed gözlerini salonun karşısındaki kızımıza diktiğinde yüzünde beliren gurur ifadesine gülümsedim. Notu, taşlarla bezenmiş çantama koymadan önce okuduğumda anılar gözlerimin önünde canlandı.

Reed Eastwood'dan.

Tek gerçek aşkım ve ruh eşim Charlotte'a,

Sana olan aşkımı dile getirmek için bir şairin yardımına ihtiyacım yok. Fakat sadece birkaç cümleye sığdırmaya çalışmak hislerimin hakkını asla veremez. En vahşi hayallerimde bile bugün kalbimde taşıdığım sevgiyi aklımda canlandıramadım. Sen benim en vahşi hayallerimin de ötesindesin. Sana olan sevgimin sonu yok. Sen. Benim. Her Şeyimsin.

*Aşkın,
Reed*

Teşekkür

İlk olarak, kitaplarımızla ilgili haberleri coşkuyla yayan bloggerlara teşekkür ediyoruz. Yaptığınız her şey için içtenlikle minnettarız. Heyecanın artmasına ve başka şartlar altında bizi asla duymayabilecek okuyucularla tanıştırmaya yardım eden şey sizin sıkı çalışmalarınız.

Julie'ye—Arkadaşlığın, günlük desteğin ve cesaretlendirmelerin için teşekkürler. Yakında çıkacak efsanevi kitaplarından “çooook daha fazla” bekliyoruz!

Luna'ya—Biz sensiz ne yapardık? Her gün bir arkadaş ve çok daha fazlası olarak yanımızda olduğun için ve bizi inanılmaz yaratıcı yeteneğiyle kutsadığın için teşekkür ederiz.

Erika'ya—Arkadaşlığın, sevgin ve desteğin için teşekkürler. Şahin gözlerin de oldukça harika.

Temsilcimiz Kimberly Brower'a—Bu kitabın meyvelerini verdiğini görmemize yardım etmek adına yorgunluk nedir bilmeden çalıştığın için teşekkür ederiz. Sana temsilcimizin yanı sıra arkadaşımız diyebildiğimiz için çok şanslıyız. Sonraki yıl için heyecanlıyız ve her adımda bizimle olacağın için minnettarız.

Montlake'teki harika editörümüz Lindsey Faber, Lauren Plude ve bütün Montlake ekibine—Nefret Notları'nın ola-

bileceğinin en iyisi olduğundan emin olmak adına sıkı çalış-
malarınız için teşekkürler. Sizinle çalışmak kesinlikle zevkti.

J. Iron Word'e—Hikâyemize ilham veren o güzel alıntıyı
kullanmamıza izin verdiğin için teşekkürler.

Son olarak da okuyucularımıza—Biz, sizlerin hikâyeye-
lerimize duyduğunuz açlık için yazmaya devam ediyoruz.
Sizi şaşırtmayı seviyoruz ve bu kitaptan bizim yazarken al-
dığımız kadar keyif almanızı umuyoruz. Her zamanki gibi
coşkunuz, sevginiz ve sadakatiniz için teşekkür ediyoruz.
Sizleri seviyoruz!

Çok çok sevgiler,
Penelope ve Vi